Ludas Matyi

XVII. évfolyam 41. szám. **Ára: 1 forint** 1961. október 12.

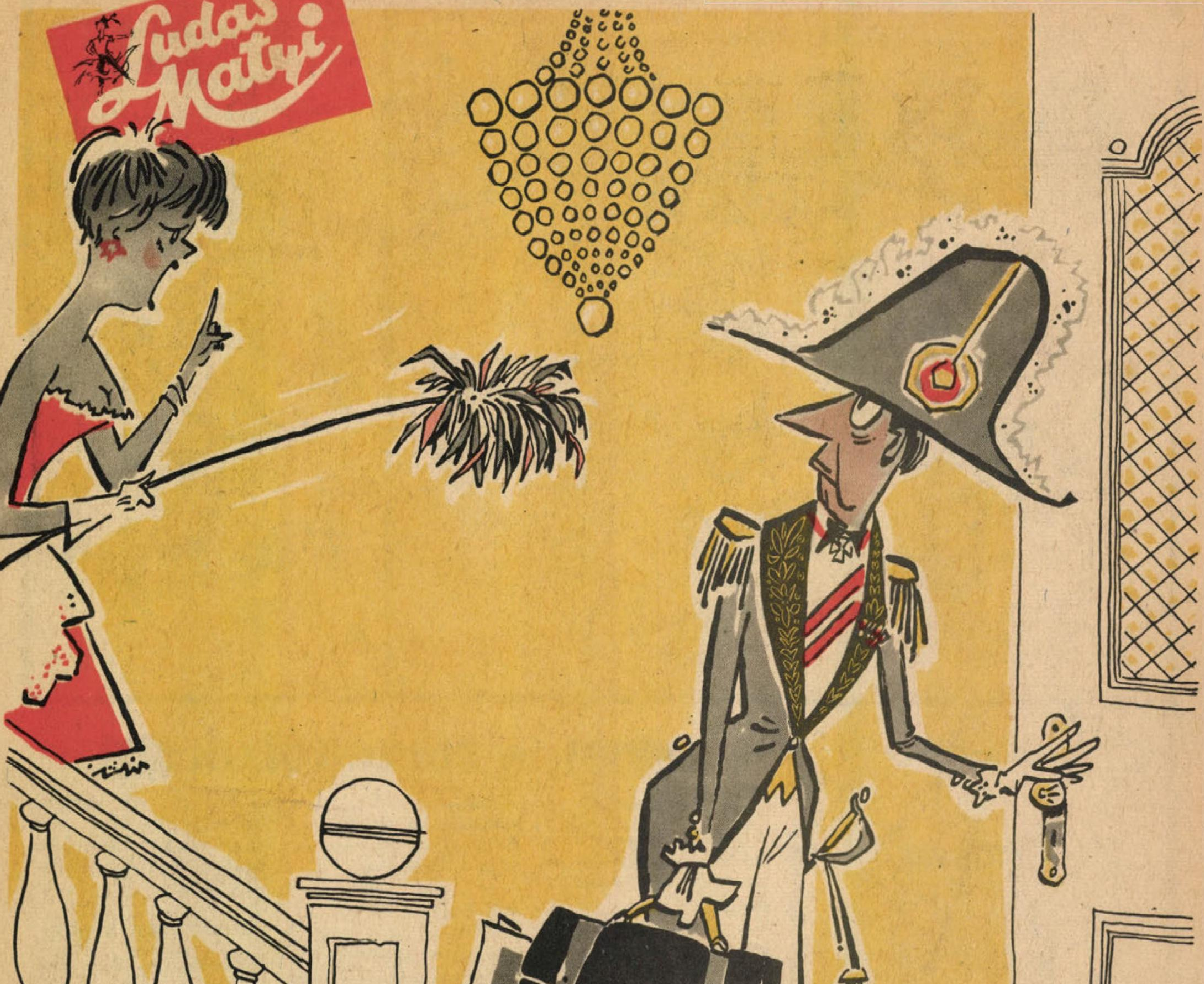

Toncz Tibor rajza

Diplomata feleség

— Aztán nehogy valami felfordulást csináljatok nekem! Most lettem kész az őszi nagytakarítással!...

Patronálás

Pusztai Pál rajza

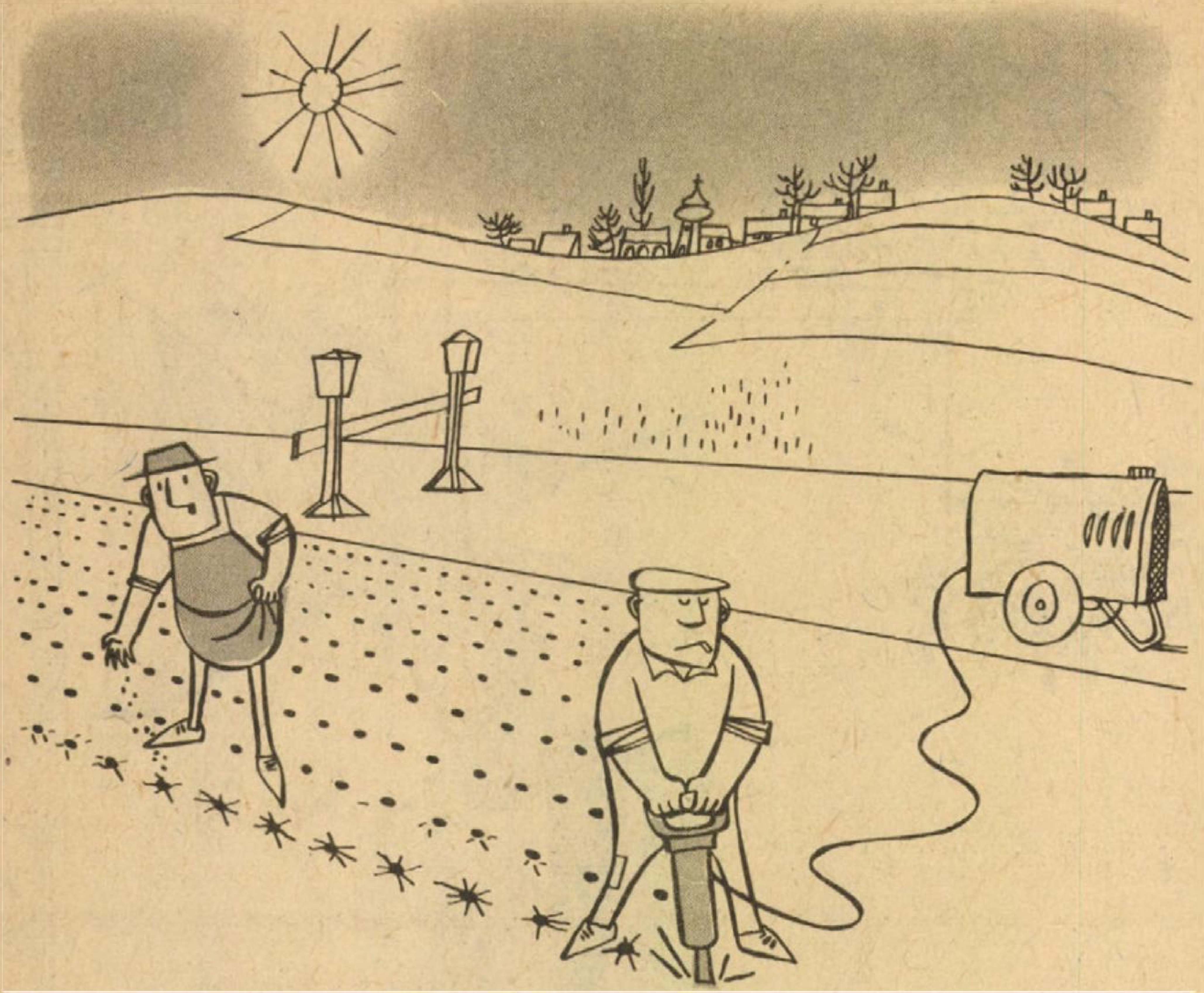

Munkakezdés

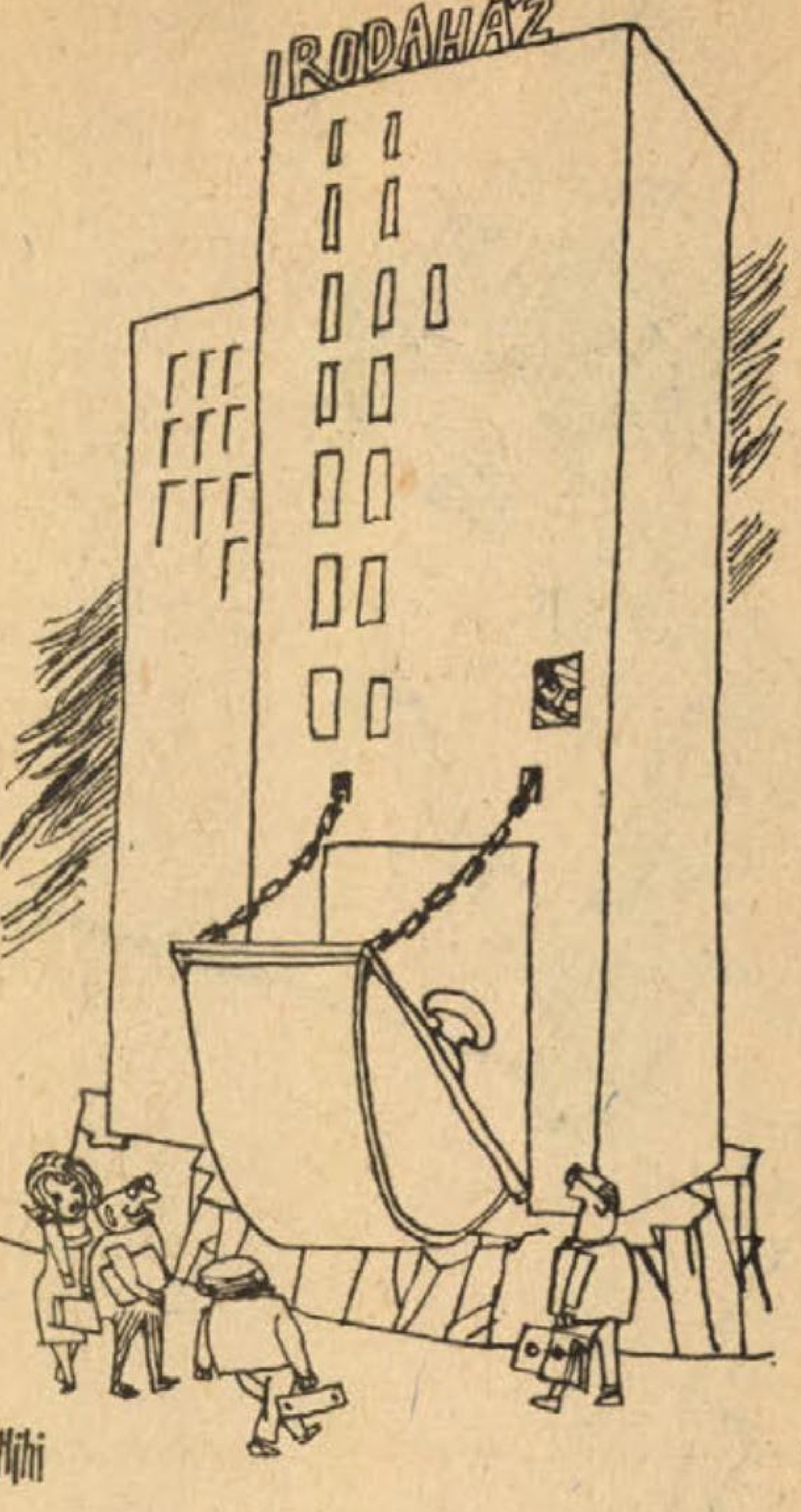

Szerencsés falu

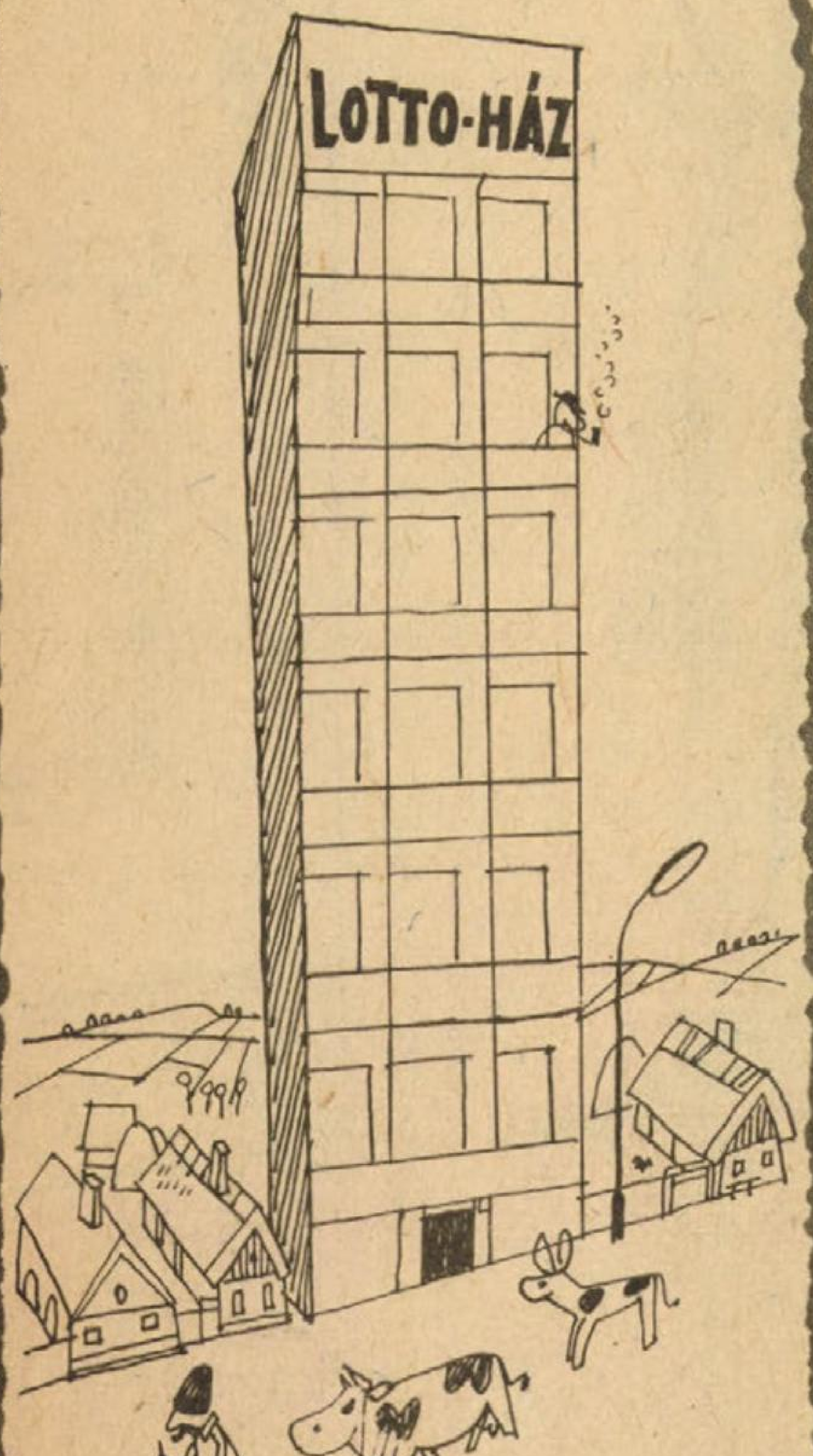

kis történetek

Magasiskola

A fúrás tökélyét, a „mesterség” magasiskoláját mutatta be a napokban egy ifjú színésznő.

A színház műsorra készül tűzni az ismert író darabját, az ifjú színésznő játszani szeretne benne, tehát hozzáfogott a szerephez vezető út előkészítéséhez. Első teendője volt: kilőni a konkurrenciát, egy másik ifjú színésznő személyében, akit nevezzünk Jucinak.

A következő párbeszéd zajlott le az ifjú színésznő és az író között:

— Imádja magát a Juci.

Az írónak tetszett, hogy imádják.

— A Juci? Engem?

— Igen, magát.

— Miből gondolja, drága művésznő?

— Hát abból, hogy megszakad magáért a szíve.

— Megszakad értem a szíve? Ugyan miért?

— Boldog-boldogtalannak meséli, hogy mennyire sajnálja magát, mivel megbukott az új regénye.

Az író felhorkant.

— A regényem nem bukott meg!

— Persze hogy nem. Isteni könyv, megőrülök érte. De a Juci úgy tudja, hogy megbukott, és telesírja az egész várost. Rettenetesen szereti magát.

— Hülye liba! — felelte dühösen az író.

Nem kétséges, hogy ki fog játszani a darabjában.

Egy skót bánata

Ha hiszik, ha nem, ezt a skót viccet egy valódi skót mesélte, az Arlberg-expresszen, Innsbruck környékén, ebéd közben.

„Egy skót panaszkodik a barátjának, hogy sohase ihatja úgy a teáját, ahogy szeretné.

— Miért nem? — kérdezi a barátja.

— Azért, mert otthon, spórolásból, *egy* cukorral iszom, vendégségben, élve az alkalommal, néggyel. De *kettővel,* úgy, ahogy szeretem, soha.”

A miniszter kérdez

Állítólag ez nem vicc, hanem megtörtént eset.

Egy francia miniszter körúton volt, s valahol Bretagne-ban, szemrehányást tett a hallgatóinak, hogy kevés azon a vidéken a gyerek. A gyűlés után pedig külön is „elővett” egy fiatalembert.

— Nős?

— Igen.

— Hány gyereke van?

— Kettő.

— Íme! — fordult a kíséretéhez a miniszter, a fiatalemberre mutatva, majd tovább kérdezett. — És mióta nős, kedves barátom?

— Két hete.

Fendrik Ferenc

Konok diák

Gerő Sándor rajza

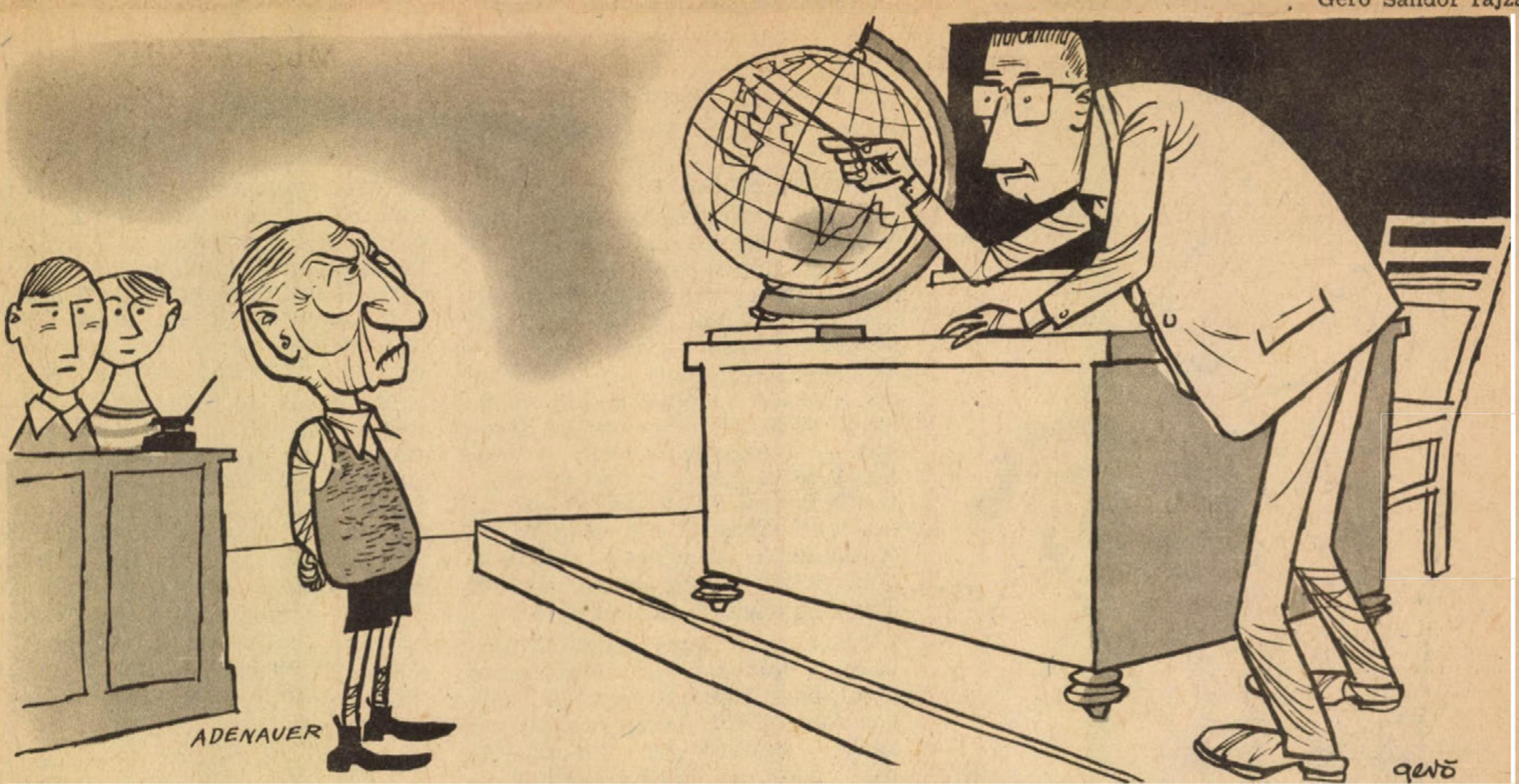

– Beszéljen a Német Demokratikus Köztársaságról!
– Nem beszélek, inkább megbukom!

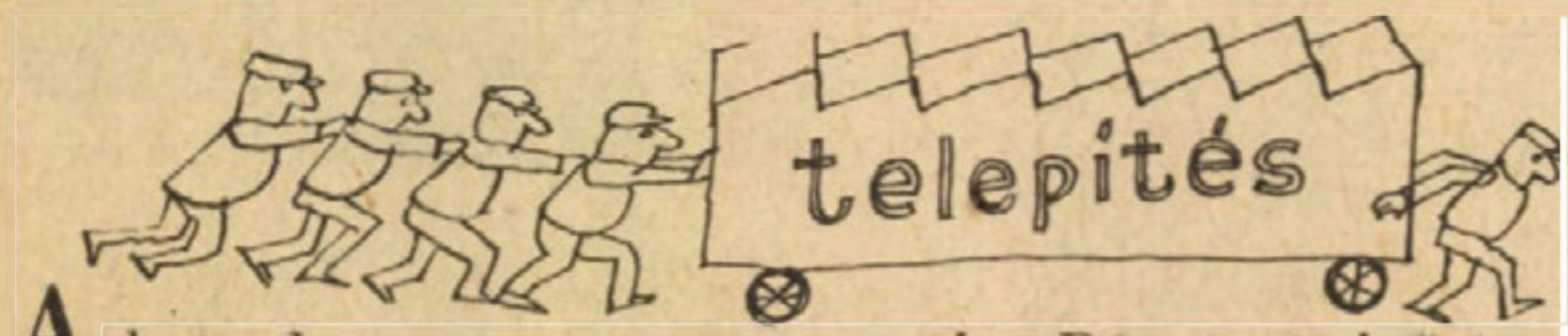

A hangulat csöppet sem emelkedett és forrósodott át az értekezleten, amikor elhangzott Sörös János bejelentése:

— Kartársak, a népgazdasági érdekek úgy kívánják, hogy finomműszer üzemünket Sajdikmihályra telepítsük át. Kérem önöket, fejtsék ki véleményüket a döntésről!...

Az üzem dolgozói sorra felszólaltak. Gere anyagbeszerző így érvelt:

— Tönkre vagyok téve, ha ezentúl Sajdikmihályról kell sürgetnem az anyagot... Megáll a termelés!... Üresen forognak majd a gépek!

— De hiszen úgyis Diósgyőrből kapjuk — szólt közbe Sörös igazgató. — Igazán mindegy, hogy Pestről vagy Sajdikmihályról írogatja a leveleket...

Gere a meg nem értett anyagbeszerző fájdalmas pillantásával ült le, hogy helyet adjon Lábasinak, a következő felszólalónak. A művezető így fejtette ki aggályait:

— Ha Sajdikmihályra költözünk, nem tudok lépést tartani a korszerű műszaki követelményekkel... Pesten van a szakkönyvtár, és itt tartják a tudományos előadásokat is...

— Lábasi kartárs úgy beszél, mintha a Déli Sarkra telepednénk — mordult közbe az igazgató. — Vonattal egy óra alatt, autóbusszal fél óra alatt Pesten lehet...

Béres főmérnök a feleségére hivatkozott, akit orvosi munkája Pesthez köt.

A hangulat már-már csüggetegre fordult, amikor Gerényi Dénes minőség-ellenőr kért szót:

— Kartársak! Nem szabad elkedvetlenednünk! Sőt! Örömmel kell üdvözölnünk a határozatot. Lehet, hogy ez egyeseknek némi lemondást jelent, de ne felejtsétek el: a telepítés az ország, az iparosítás javára történik! Derű, egészség, hosszú, boldog öregség — ez Sajdikmihály! Nyugodt, izgalommentes élet — Sajdikmihály! Egy emberként Sajdikmihályra!

A légkör kissé felengedett az optimizmust sugárzó szavak nyomán. Többen meg is tapsolták Gerényit. Másnap a faliújság megdicsérte a minőség-ellenőrt, és a televízió is bemutatta őt a nézőknek. A „Hírharsona" című lap megható riportban hozta közel olvasóihoz a hősi és ugyanakkor olyannyira emberi alakot, „Aki önként vállalja" címmel.

A település közben sikerrel haladt előre az üzemben. Úgyahogy megoldották a függő kérdéseket. Lakást szereztek a családoknak, a nőtleneknek legényszállást építettek. Lábasi művezető motort vásárolt: azzal jár Pestre a tudományos előadásokra. Béres felesége a megyeszékhely kórházában vállalt állást.

Valóra vált Gerényi lelkes buzdítása: a finomműszerüzem egy emberként telepedett át Sajdikmihályra.

Kivéve Gerényit. Érdemeire való tekintettel kérte, hogy a pesti gyárban maradhasson.

Itt is maradt.

Kertész Magda

Jóéjszakát, gyerekek!

Toncz Tibor rajza

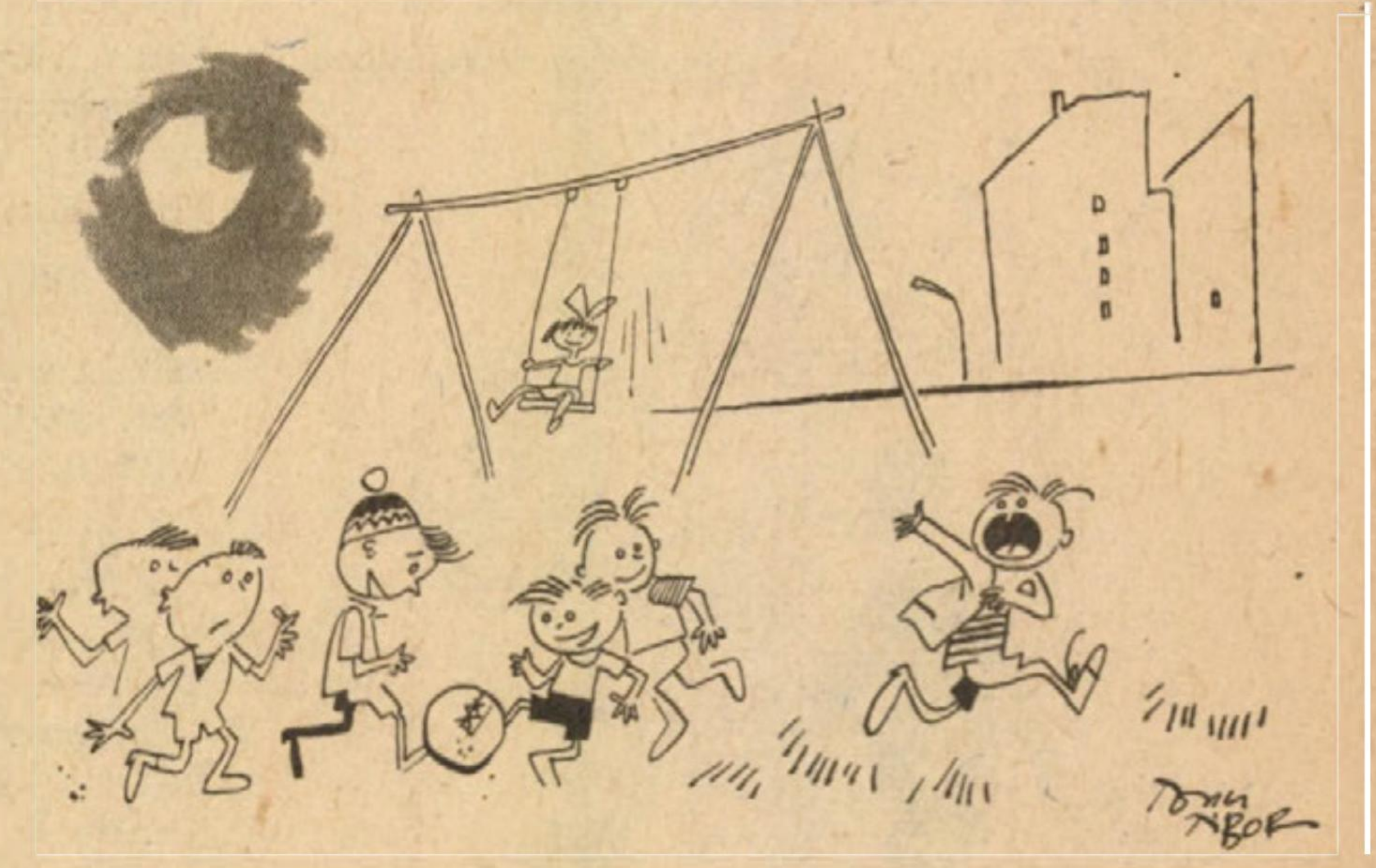

– Szevasztok, srácok! Megyek haza, meghallgatom a mesét, aztán rögtön visszajövök...

Gondos nevelés

Balázs Piri Balázs rajza

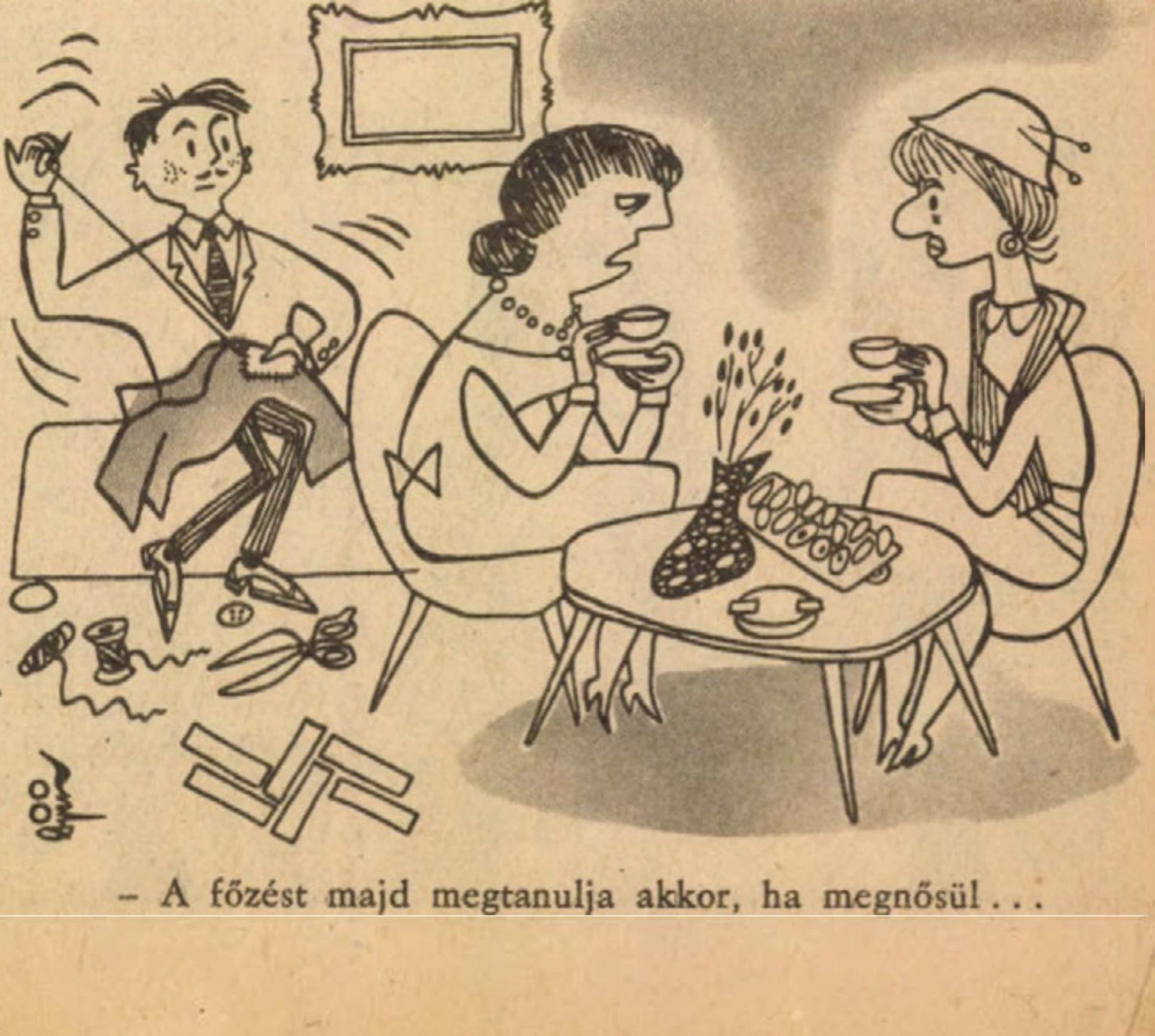

– A főzést majd megtanulja akkor, ha megnősül...

Korszerűsített utcai telefon

Pusztai Pál rajza

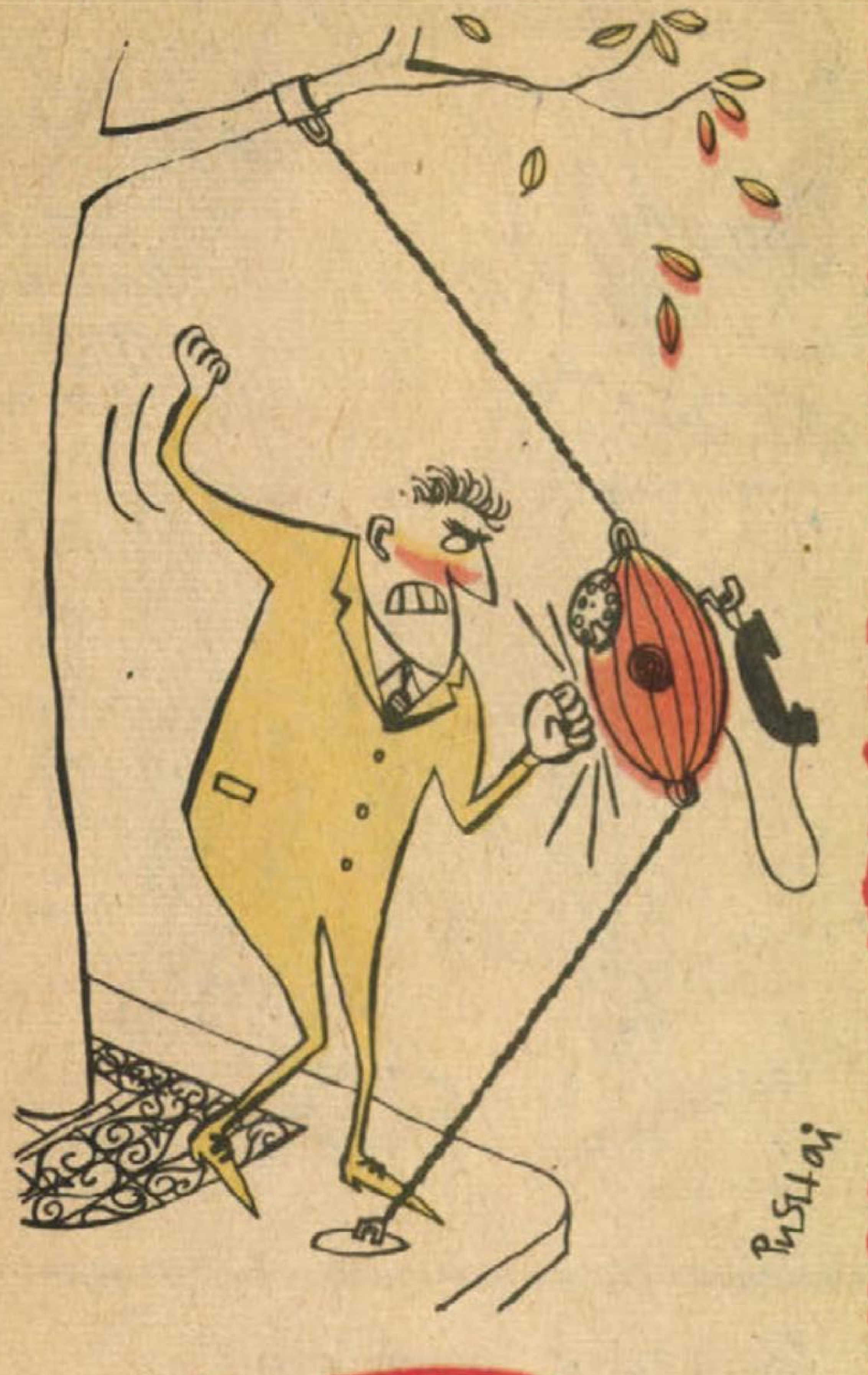

Jobb későn, mint soha...

Papp Imre rajza

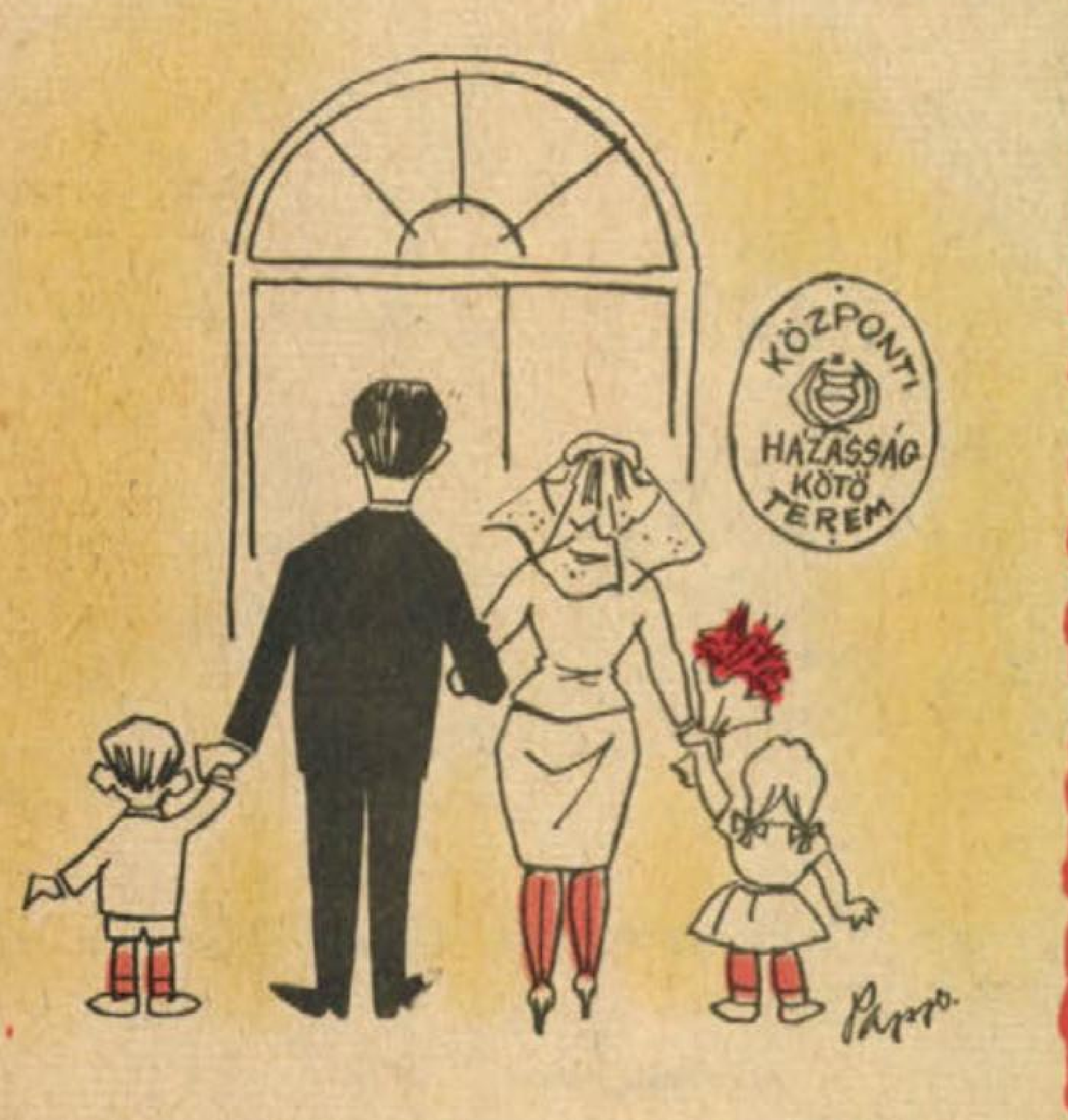

LEVÉL a rokoni támogatásról

Kedves Kartársnő!

Izgága természete engem is bosszankodásra késztet. Még mindig nem tud ön ugyanis belenyugodni abba, hogy főosztályvezetője a saját sógornőjének „külső munkák” címén — nem ellenőrizhető tevékenységért —, közpénzből hatezer-kilencszázötven forintot kiutalt. Az emberek az ilyesmit — hangsúlyozza ön — nem nézik jó szemmel, beszélnek róla, megbélyegzik a főosztályvezetőt, aki ténykedésével lejáratja azt az országszerte megbecsült hivatalt, ahol dolgozik, sőt lejáratja saját főosztályvezetői tekintélyét is!

Talán más megvilágításban látja ön a dolgokat, ha tájékoztatom arról, hogy főosztályvezetője a sógornőjén kívül meleg családi érzéssel viseltetik más hozzátartozója iránt is. Ebből eredően, s hogy a családban ne legyen perpatvar, és az irigység ördöge se kavarja fel a kedves család békés nyugalmát, a főosztályvezető kartárs „külső munkák”-kal bízta meg a saját anyósát is, és ezen a címen kiutalt részére ugyancsak hatezer-kilencszázötven forintot. Sem többet, sem kevesebbet, mint a sógornőjének! Nem hiába hirdeti az ige: szeresd anyósodat és sógornődet, mint tenmagadat!

Az egyensúly tehát az utolsó fillérig helyrebillent: a sógornő sem szólja meg az anyóst, az anyós sem szólja meg a sógornőt, s ők ketten együtt nem szólják meg az ön főosztályvezetőjét.

Arra hivatkozik a főosztályvezető kartárs, hogy nincs olyan jogszabály, amely megtiltaná a kedvelt rokonok foglalkoztatását, tehát ő jogilag felelősségre nem vonható. Különösen áll ez a szóban forgó esetre, amikor az anyós is meg a sógornő is háztartásbeli, és remekül berendezett otthonukban önfeláldozóan vállalt „külső munkával” hasznosítják munkaerejüket népgazdaságunk javára, noha az ezzel járó anyagiakra egyáltalán nincsenek ráutalva. A hálás rokonok nyilván úgy akarják a főosztályvezető-rokont támogatásban részesíteni, hogy leveszik válláról a „külső munkák” elosztásának nyomasztó terhét.

Makacsul ragaszkodik ön ahhoz a nézetéhez, hogy az ilyenféle rokoni megbízásoknak rossz az optikája. Ebben aligha lehet igaza önnek, hiszen sok minden függ attól, hogy a dolgokat melyik oldalról nézzük. Ha a rokonok oldaláról, mondjuk a fő- és oldalági rokonok oldaláról, akkor minden rendben van: az ön főosztályvezetője ragyogó példáját adta a rokoni összefogásnak. Ha a jogi oldaláról nézzük, akkor is minden rendben van: az ön főosztályvezetője nem sértette meg a magyar népi demokrácia törvényeit. Ha a morális és etikai oldaláról nézzük, akkor is minden rendben van: az ön főosztályvezetőjének a főfőnöke ugyanis rendben levőnek találja a főosztályvezető kartárs ténykedését, és nem hajlandó az üggyel egy szerény szóbeli figyelmeztetésen túlmenően foglalkozni.

Pedig a főfőnök kitűnő ember. Csak bizonyára még nem látott az életben főosztályvezetőből visszaminősített osztályvezetőt! Sőt, talán még nem is hallott ilyesmiről...

Földes György

Zuzika mint forgalmista

Pusztai Pál rajza

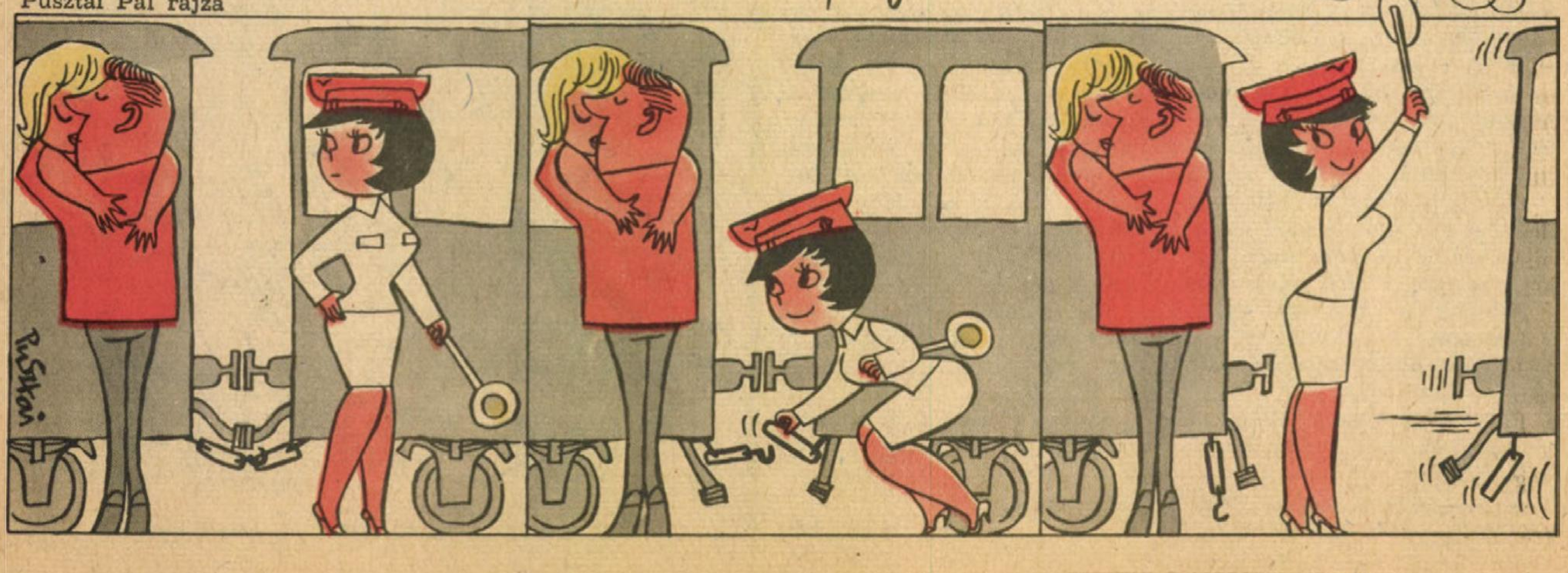

A gyarmatosítás történetéből

Szűr-Szabó József rajza

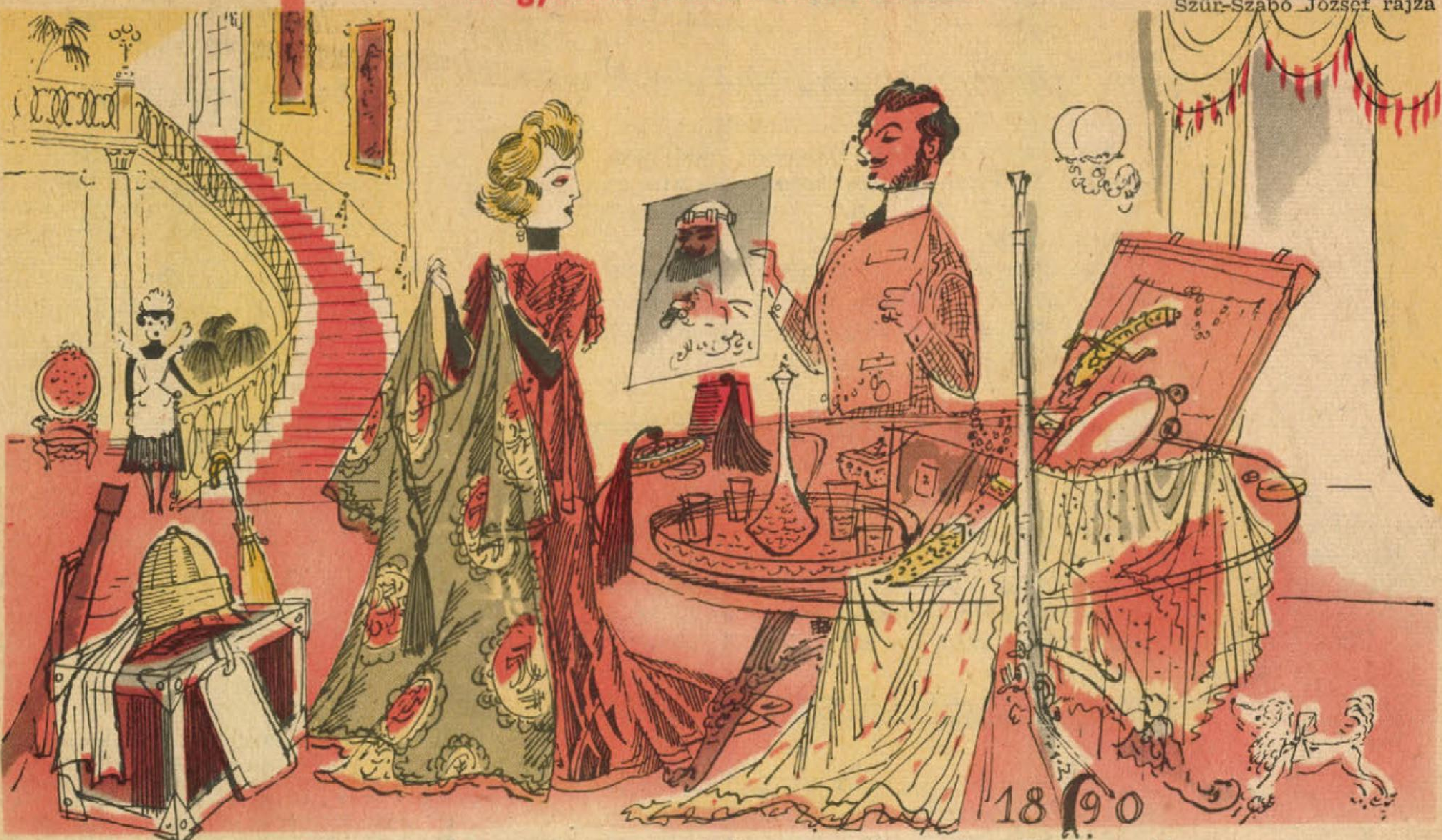

– Ezeket a holmikat magának vettem, darling, ezt a sejket pedig a Birodalomnak!

A Ludas Matyi szinpada

KI KERES TÖBBET?

(Két jó barát, Józsi és Feri üldögél egy versailles-i bálteremnek álcázott pesti eszpresszóban)

JÓZSI: Miért vagy úgy elszontyolodva? Mi történt?

Feri *(sóhajt):* A feleségemet kinevezték főelőadónak.

JÓZSI: Ez baj? Gratulálok.

FERI: Visszautasítom. Nem érzed ennek az előléptetésnek a nyomasztó súlyát? Nem érzed, mit jelent a családi életünkben?

JÓZSI *(vidáman):* Csak azt érzem, hogy ezután még többet fogtok keresni, és még kényelmesebben fogtok élni.

FERI *(ingerülten):* Felháborító, hogy a legjobb barátom mennyire érzéketlen életem nagy problémája iránt!

JÓZSI: Ne idegeskedj, hol itt a probléma?

FERI: Látom, neked mindent meg kell magyarázni, mint egy gyereknek. Mennyi a fizetésed?

JÓZSI: 2400.

FERI: És Rózsikáé?

JÓZSI: A feleségem megkeres úgy 1400-at.

FERI: Na látod! Te vagy a főkereső a családban, te vagy a sztár. Ezzel szemben Vera az új besorolásával négyszáz forinttal többet keres havonta, mint én. *(Kirobban.)* És ki vagyok annak téve, hogy újabb és újabb emelést kap!

JÓZSI: Örülj neki. Hol itt a baj? Érezteti veled, hogy többet keres, mint te?

FERI *(felfortyanva):* Még csak az kéne!

JÓZSI: Nem mondja azt, hogy „bezzeg"? Hogy bezzeg Lali, a nőgyógyász mennyit keres, hogy bezzeg Miklós, a főmérnök milyen kocsit vásárolt?

FERI *(ünnepélyesen):* Vera családi szótárából az a szó hiányzik, hogy „bezzeg".

JÓZSI *(türelmetlenül):* Hát akkor mit siránkozol?

FERI: Megmondom neked őszintén . . .

JÓZSI: Ne folytasd. Kisebbségi érzésed van!

FERI: Nekem? Én még főosztályvezető korában is lekapnám Verát, ha késne a reggeli.

JÓZSI: Hát akkor nyögd ki már, mi baj van!

FERI: Nézd, eddig én havi négyszáz forinttal járultam hozzá Vera öltözködéséhez. Most arra kért, emeljem fel ezt az összeget hatszázra. *(Dicsekvő panaszkodással.)* Egy főelőadónak mégis jobban kell ruházkodnia.

(stella)

Háry János legújabb meséje

Szegő Gizi rajza

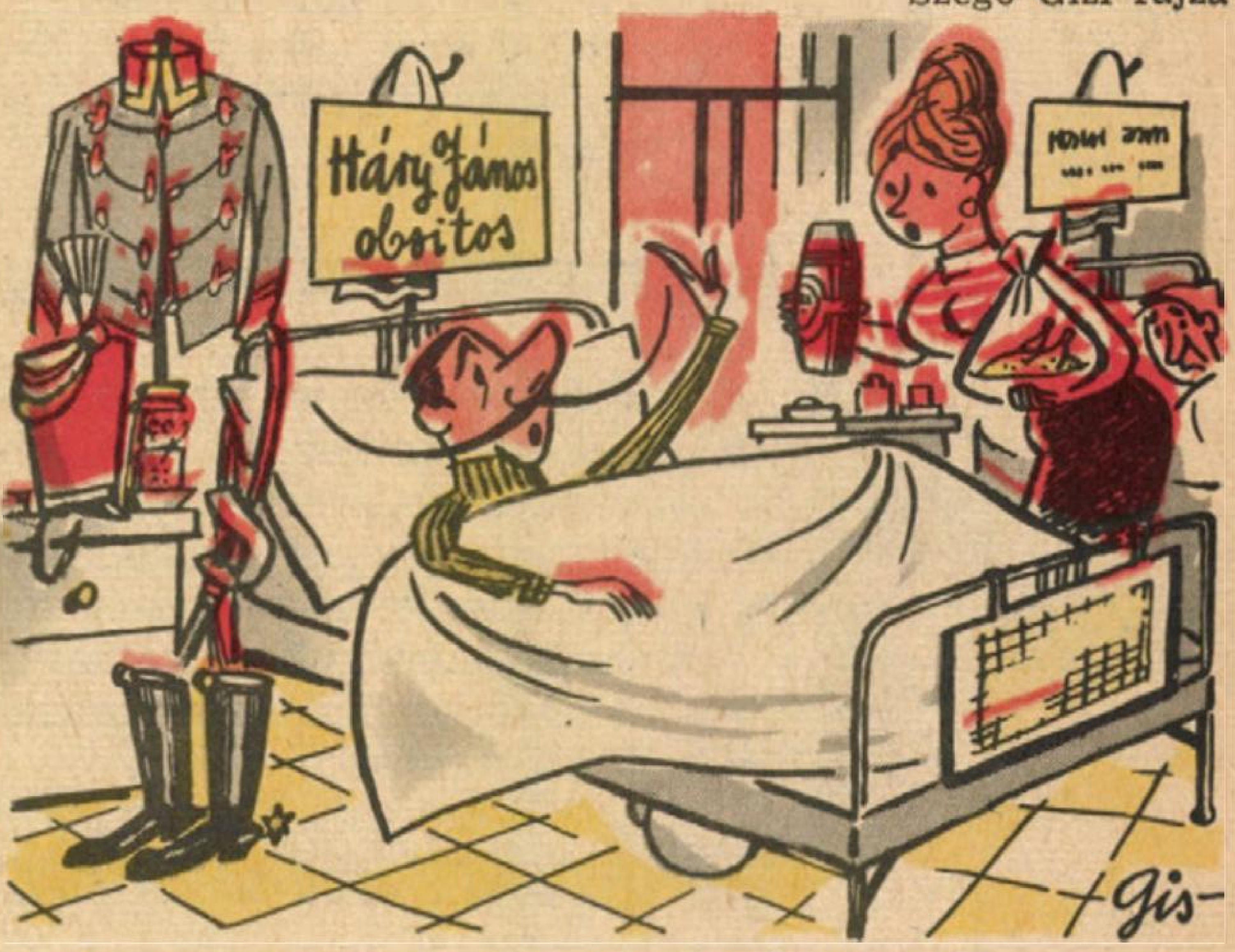

– Vidd csak vissza ezt a csirkét, hiszen bőségesen elég, amit itt a kórházban kapunk . . .

Eszpresszó a hivatal közelében

Toncz Tibor rajza

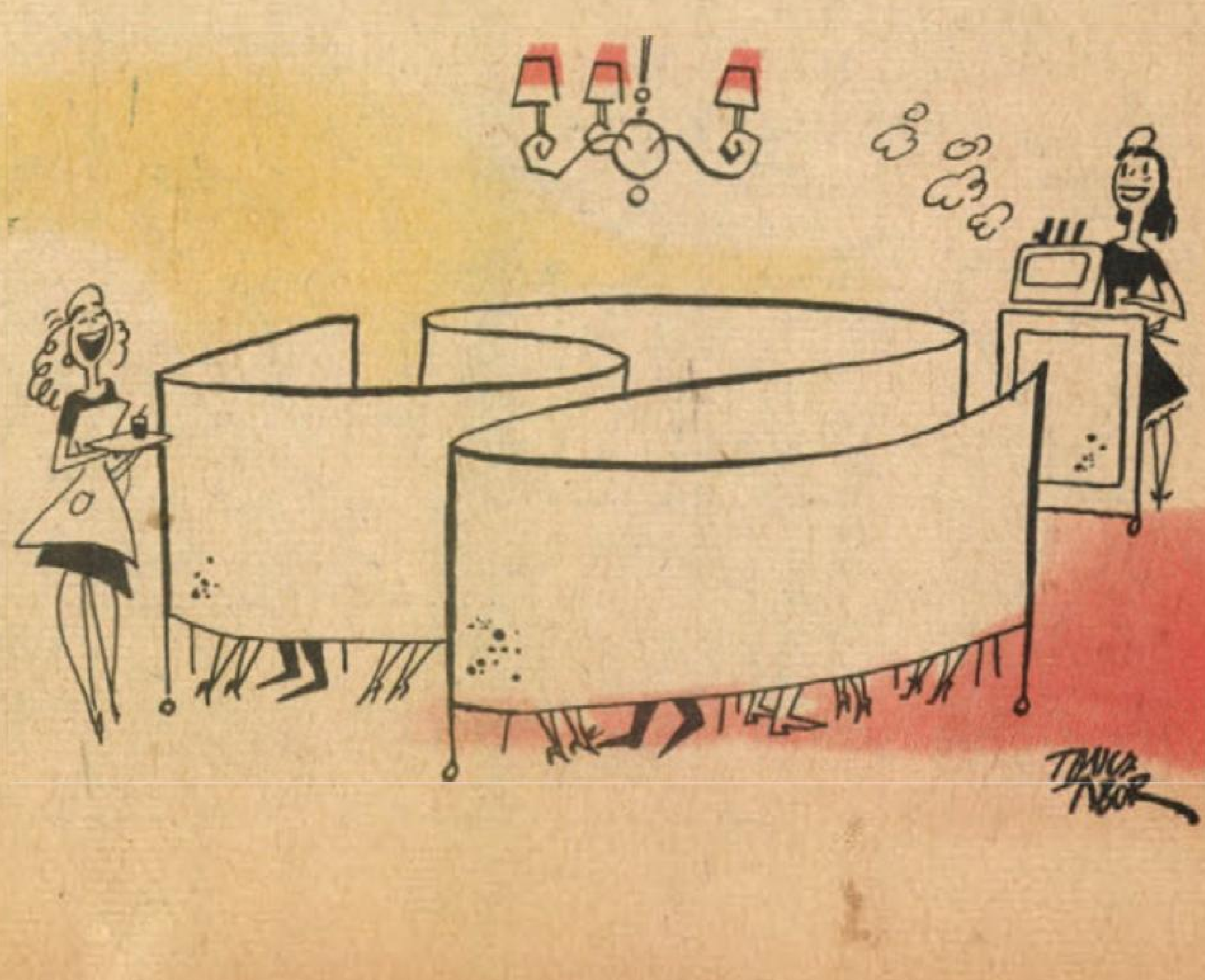

Palackposta

A Badacsonyi Szőlészeti Kutató Intézetből

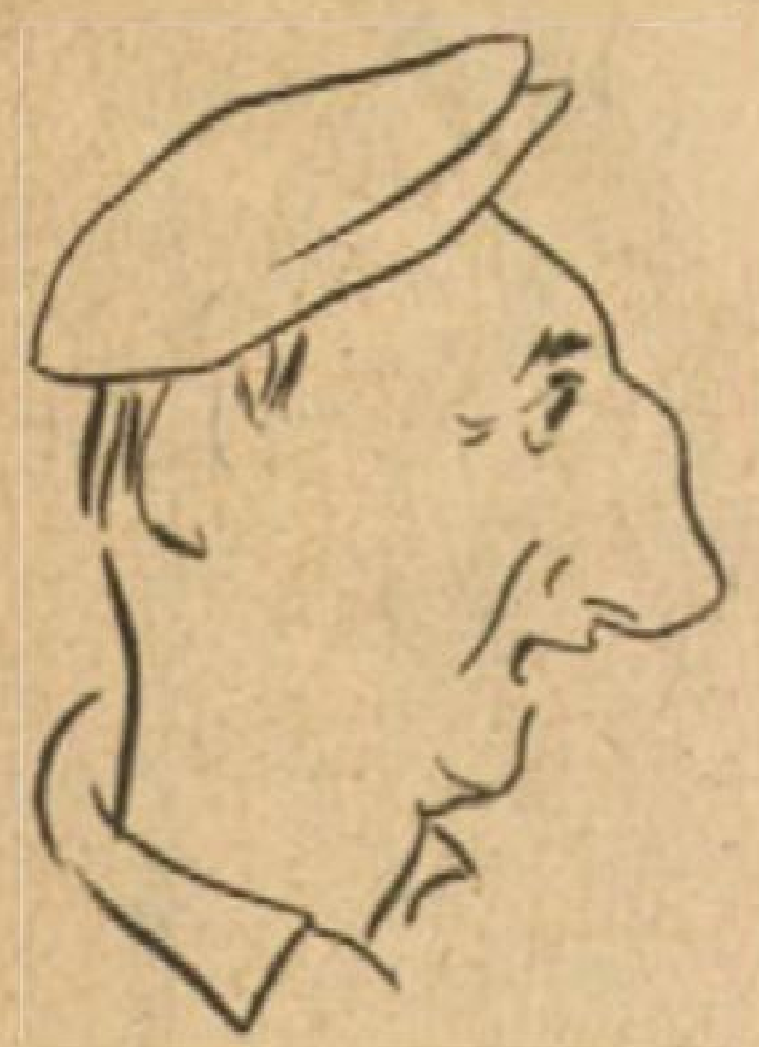

Kiss Lajos présházi munkás véleménye szerint az újbor olyan, mint a házasság: az asszonyról sem lehet előre tudni, mi forr ki belőle...

Az újborral ezekután egy *lopó* csókot váltottunk. Úgy látszik, harcias menyecske lesz belőle: a második pohár után mintha fejbevágott volna!

Merthogy az idén édeskés, erős, alkoholos borok lesznek! Ahogy itt mondják: az idén nem „munkásbor” termett, vagyis nem italboltba, hanem palackba való borok. Az idei bort kár lesz nagyfröccsként kimérni. Ezt a téves felfogást bizonyára sokan kimért örömmel fogadják.

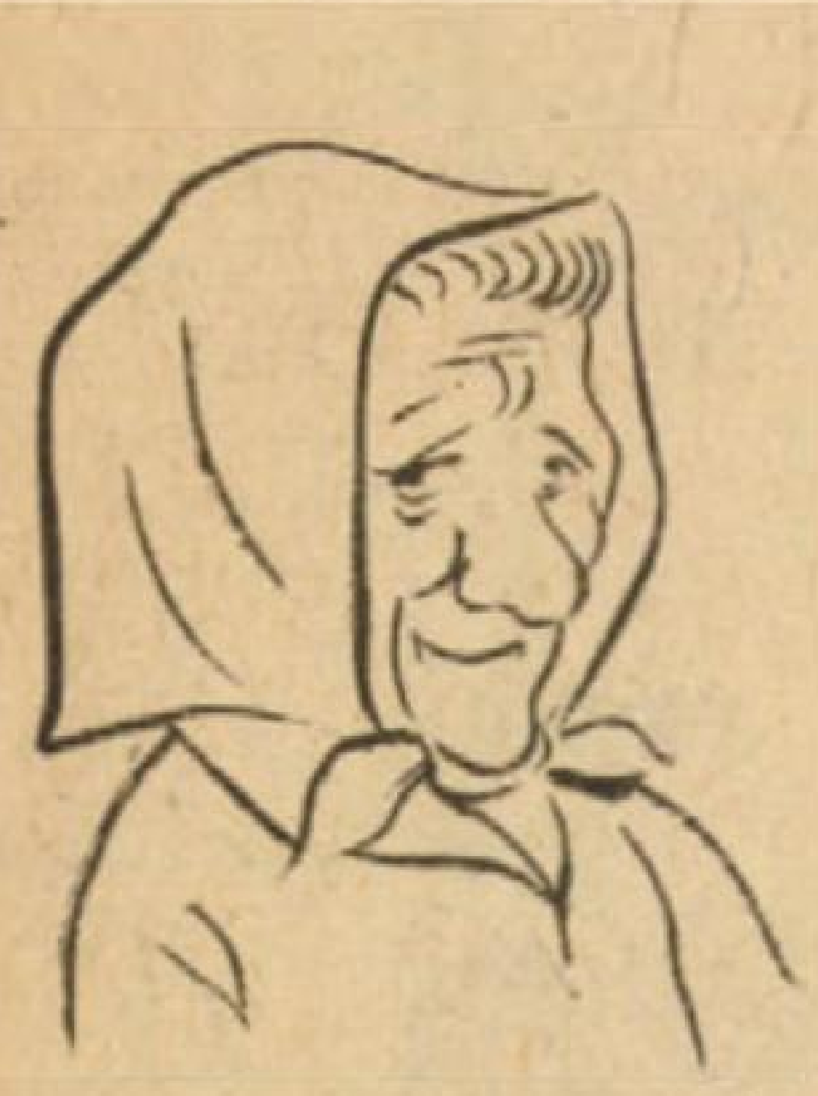

Markovits Zsófi néni 74 éves, a Szőlészeti Kutató egyik legszorgalmasabb munkása. Hét éve dolgozik még csak az intézetben, s így még nem nyugdíj-jogosult. A badacsonyi szőlőkben, egyéni szőlősgazdáknál dolgozott ezelőtt.

Borban az igazság! Bizonyos, hogy nem lesz baj Zsófi néni nyugdíjával. De különben is, miért gondol nyugdíjra egy fiatalasszony!

A szőlőhegyen megszemléltük az aszú-szemeken található természetes penicillintenyészetet. Az aszú-borok fogyasztása ezért, penicillin tartalmánál fogva a legkorszerűbb, antibiotikumokkal való orvosi gyógykezeléssel rokon. Íme, a kalapkúra tudományos bizonyítása. Talán nincs messze az idő, amikor aszú-borokat fogunk felíratni SZTK-receptre!

A Borpalackozóból

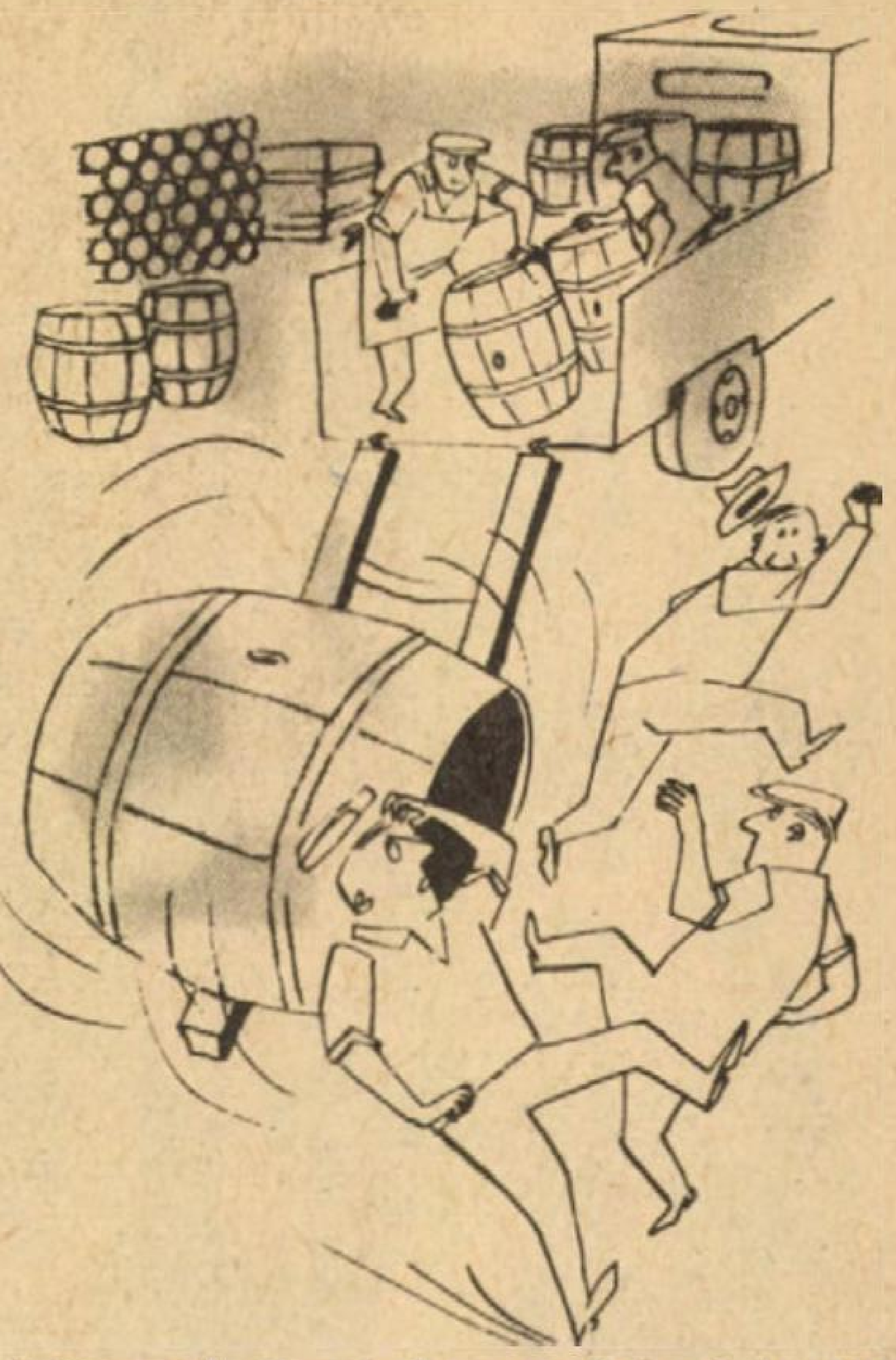

A Borpalackozó üzem „érkezési oldalához” nem ártana egy korszerű rampa, olyan, mint amilyen az „indulási oldalon” már van. A beérkező súlyos hordókat úgy görgetik a bejárathoz, mint a kugligolyókat. Egy gurításra nem nehéz ledönteni kilenc embert, ha nem vigyáznak az úton.

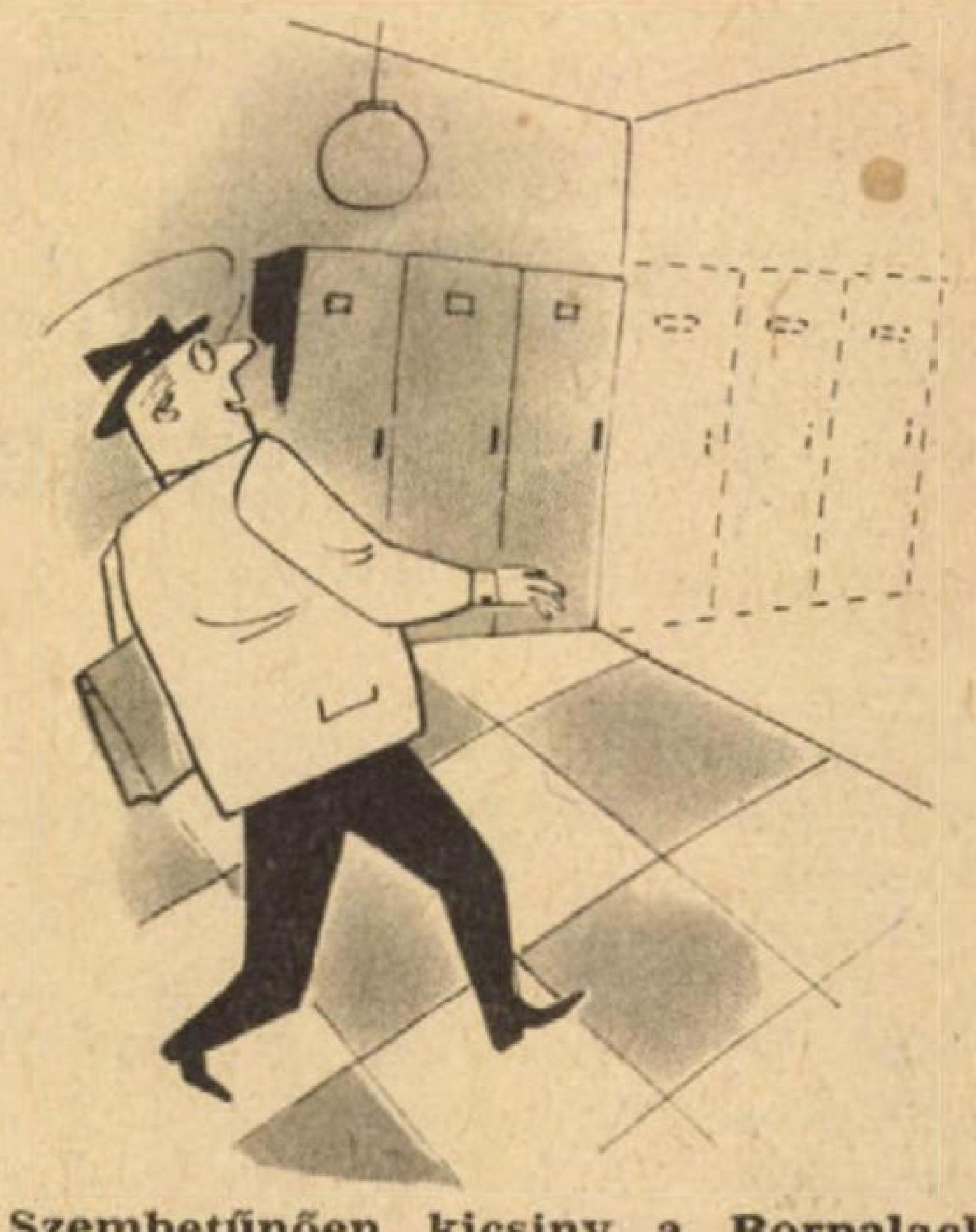

Szembetűnően kicsiny a Borpalackozó öltözője és étkezője. A dolog bizonyosan azért nem szúrt szemet ezideig, mert a látogatók az üzem pincéjének megtekintése után a fenti helyiségeket — duplán látták.

Erdei—Somogyi

Egy újítás története

Balázs Piri Balázs rajza

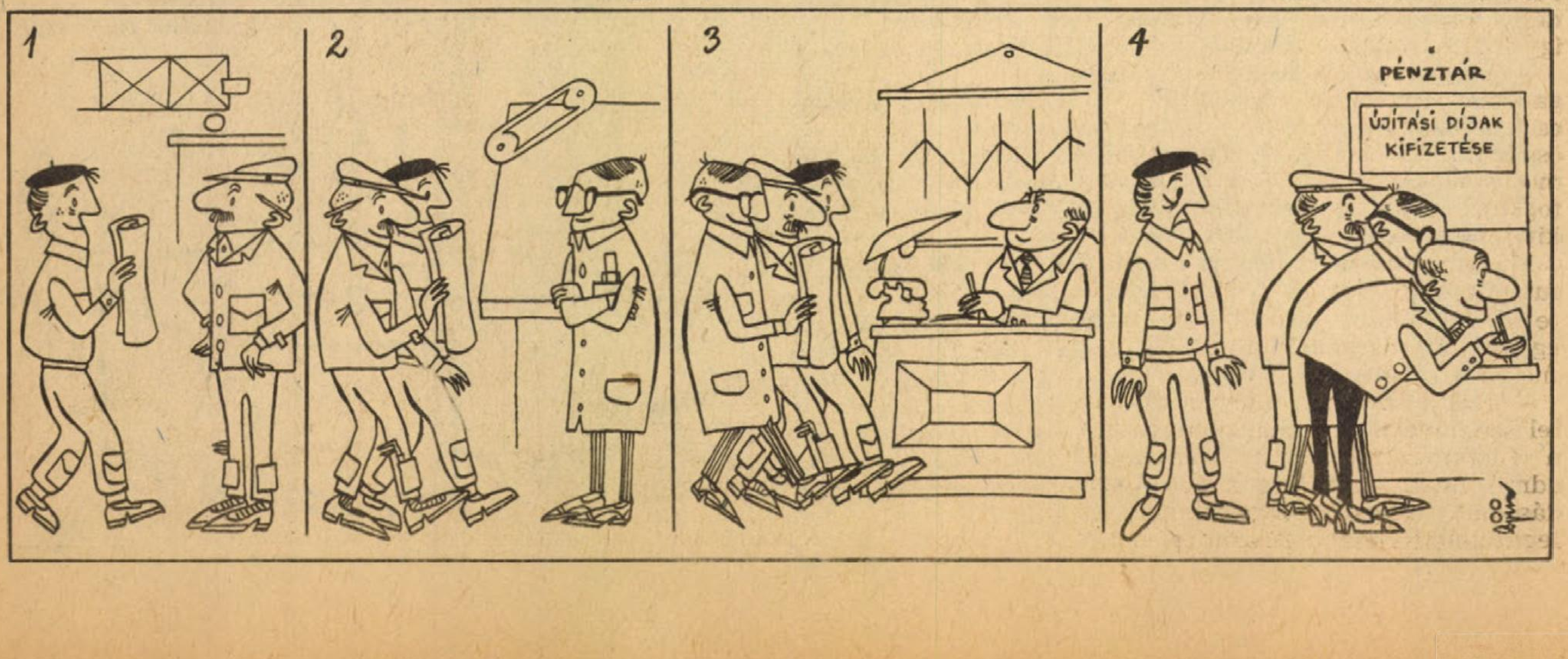

Égtájak őrzője

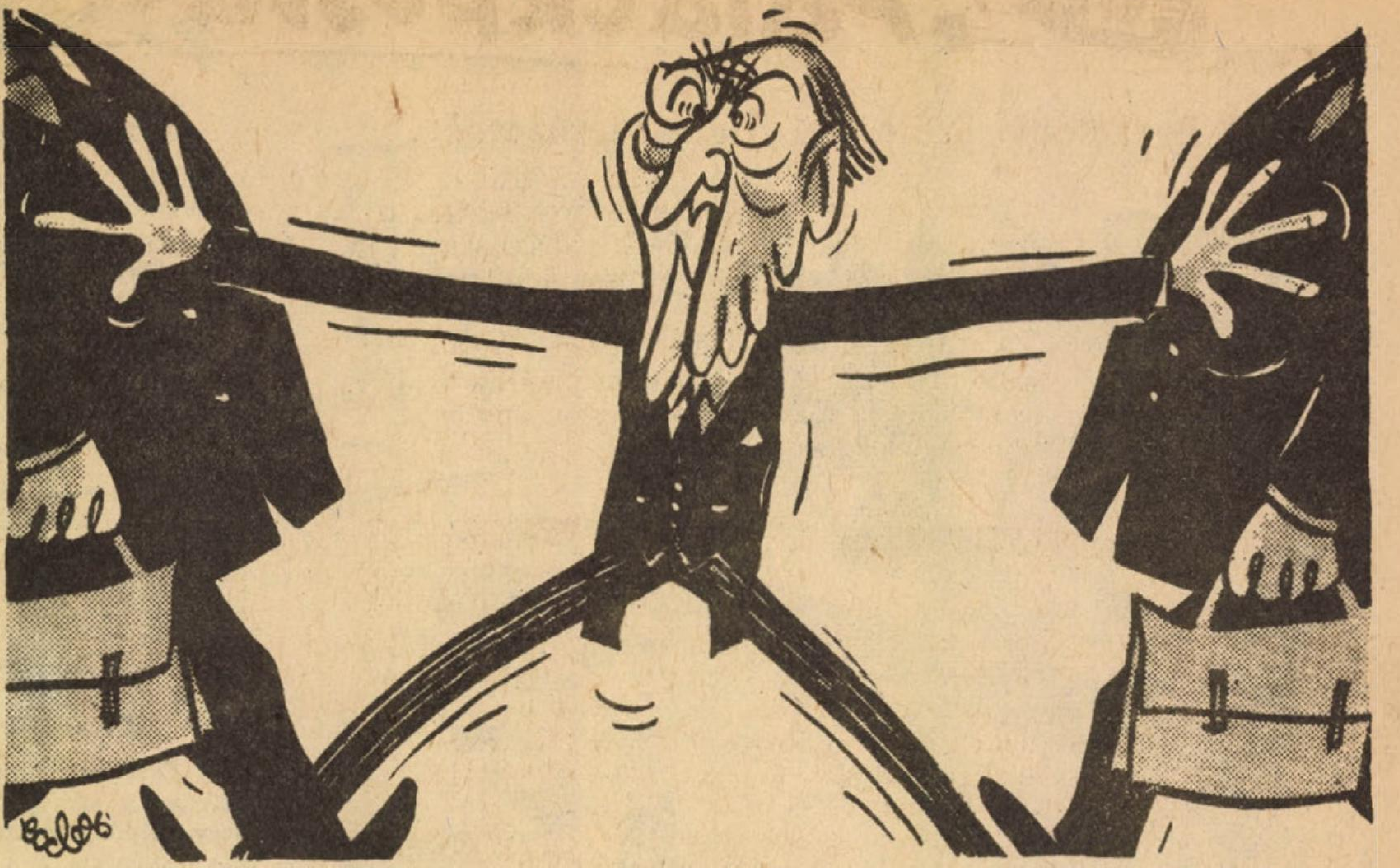

Adenauer: Kelet az kelet, Nyugat az nyugat – nekik sohasem szabad találkozniok!

(A londoni Daily Workerből)

Legyünk udvariasak!

Milyen más lenne az életünk, ha kedvesek, udvariasak, diplomatikusak lennénk egymáshoz!

Persze, vannak esetek, amikor joggal vagy jog nélkül feldühödünk valamin, és gorombáskodni kezdünk. Ilyenkor igyekezzünk menetközben lehiggadni, és jóvátenni sértegetéseinket.

Itt van például Aligainé, a baloldali szomszédnőnk, aki állandóan veszekszik Keneseinével, a jobboldali szomszédnőnkkel. Aligainé be is perelte Keneseinét rágalmazásért. Pedig elkerülhette volna a pereskedést, ha Keneseiné diplomatikusan így kiabál a lépcsőházban:

— Maga közönséges perszóna, maga még az ószerest is becsapta! Én csak a férjét sajnálom, akit mindig összeszid, ha kritizálni meri azt a moslékot, amit maga főz. Egyébként fogadja őszinte nagyrabecsülésem kifejezését.

Megtanulhatná az udvariasságot a futballmérkőzések sok tízezer nézője is. Ha a bíró jogosulatlan tizenegyest ítél, mérgelődhetünk, de csak módjával. Valahogy így:

— Hallja, bíró úr, miért nem vesz fel szemüveget, ha már kiszabadult a Lipótmezőről? Ezért tizenegyest adni!! Most elrontotta a totó-fogadásomat. Fogadja legőszintébb, és legtiszteletteljesebb köszöntésemet.

Ha ez a módszer elterjedne, akkor még talán a gyerekek is udvariasan írnák krétával a ház falára:

„Feri te hüje srác pukagy meg és fogadd 10 teletem kifejezését.
Imre."

Persze, a zsúfolt villamoson van a legnagyobb szükség az udvariasságra:

— Hallja, maga rinocerosz, letaposta a cipőmet!

— Mert elém tehénkedett, maga szamár! De ne sajnálja, majd kinő újra a tyúkszeme! Addig is fogadja őszinte nagyrabecsülésem kifejezését.

Palásti László

Diagnózis mellékelve

A dél-afrikai Capetown közelében egy D. M. Rodgers nevű ügynököt megharapott egy kobrakígyó. Az ügynök megfojtotta a kobrát, autójába dobta, és teljes gázzal száguldott a legközelebbi kórházba, amely jó 60 kilométerre volt. Mire megérkezett a kórházba, már nem volt magánál, ájultan rogyott össze, kezében a kobra tetemével. Ebből azonnal látták, hogy miről van szó, s megkapta a sürgős oltást.

Ebből az a tanulság, hogy ha valakit mérges kígyó mar meg, a legokosabb a kígyót is magunkkal vinni a kórházba, mert esetleg szükség van rá a diagnózis érdekében.

Magnetofonnal vadásznak rókára

Gerő Sándor rajza

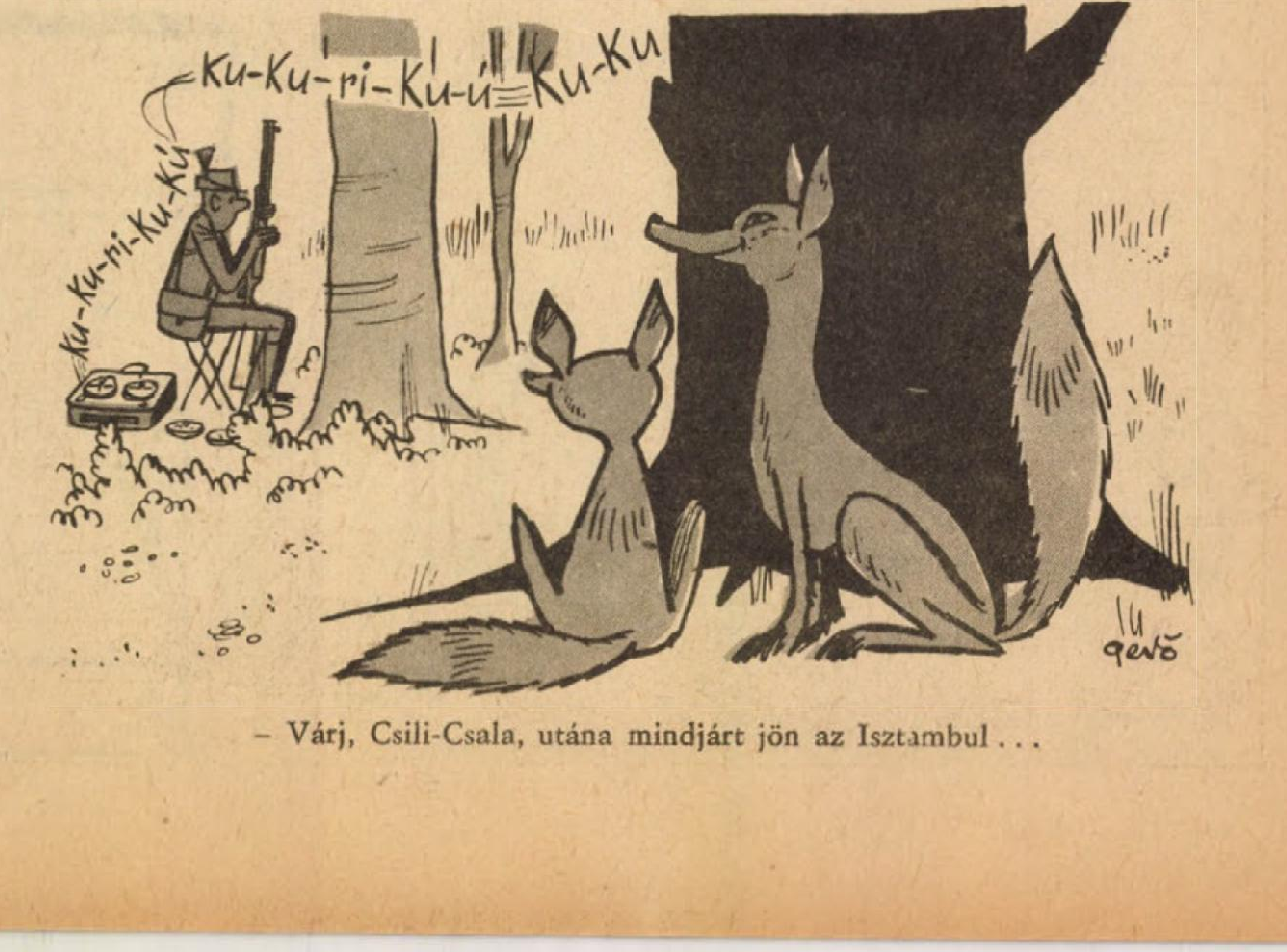

– Várj, Csili-Csala, utána mindjárt jön az Isztambul . . .

Öntudatos ifjak

Mészáros András rajza

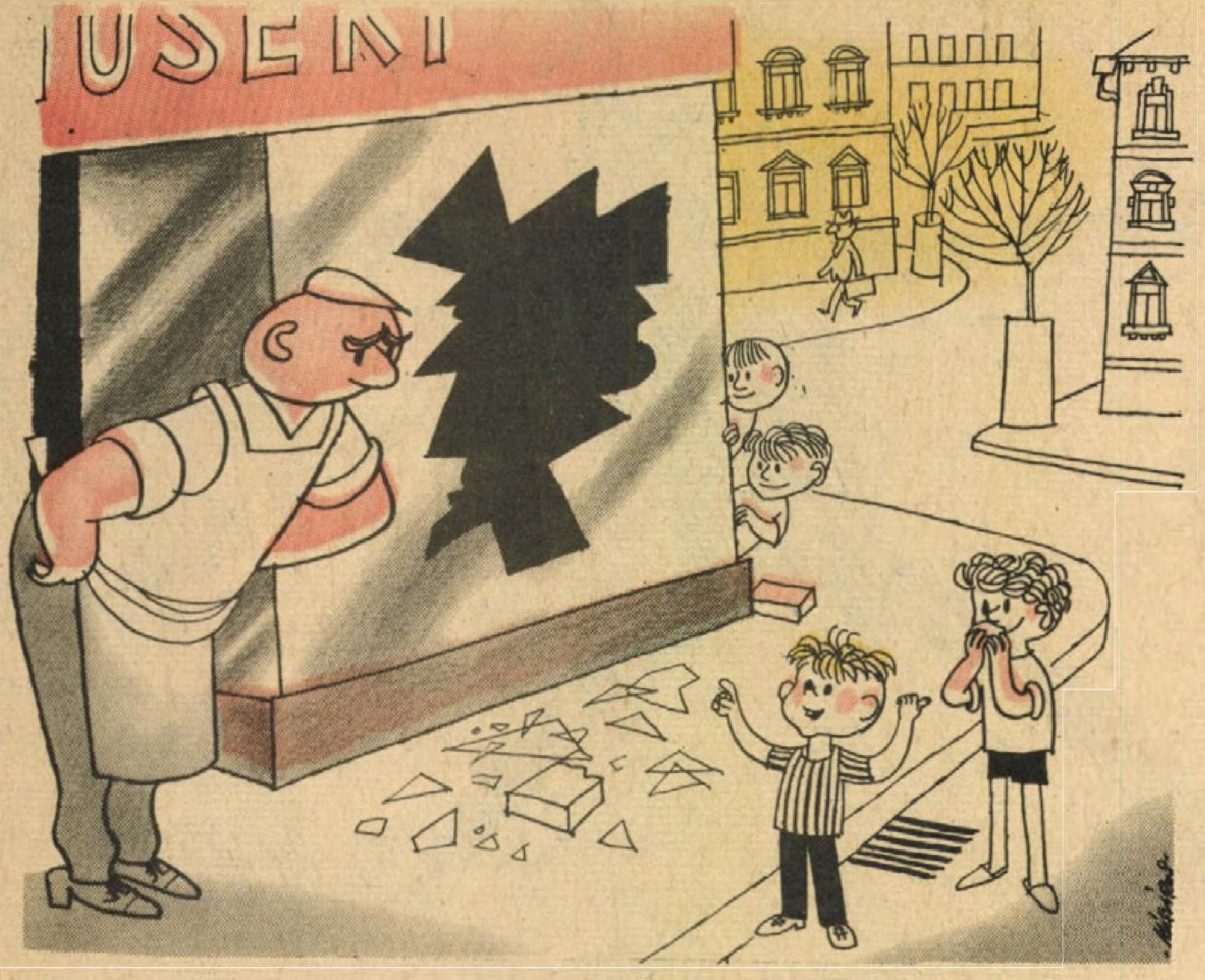

– Ezért nem mi vagyunk ám felelősek, hanem a szüleink!

Őszi szántás a „Hanyagság”-tsz-ben

Várnai György rajza

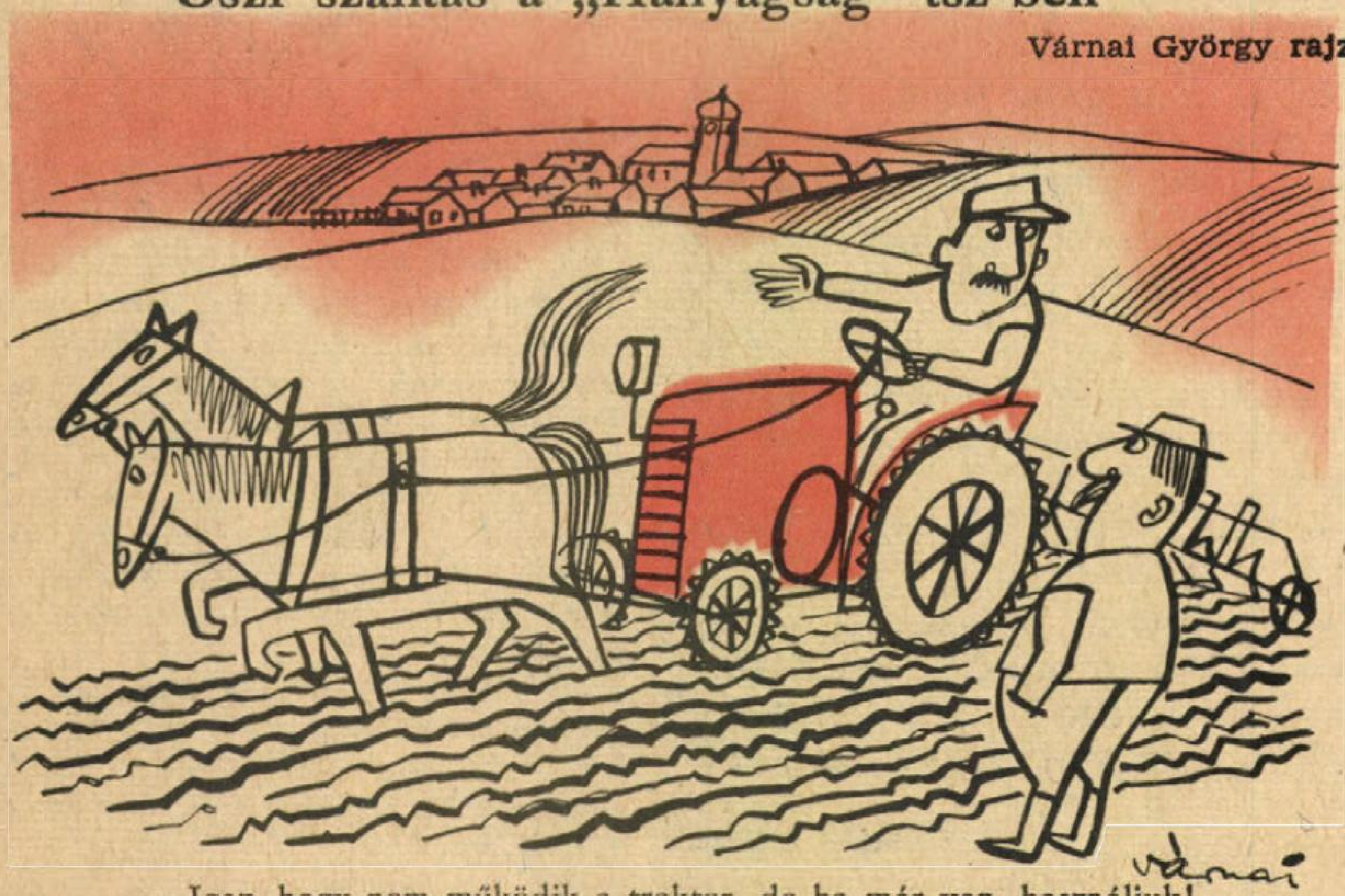

– Igaz, hogy nem működik a traktor, de ha már van, használjuk!

Ezt olvastuk

Mi fáj a medvének?

Az Élet és Tudomány ismerteti egy egzotikus nép, az ainuk különös szertartását. Az ainuk a medvék ünnepén énekelnek, majd *ijzáport* zúdítanak egy fájdalomtól őrjöngő medvére.

A medve feltételezhetően a röhögéstől van rosszul, hiszen az ainuk nem nyilakkal, hanem íjakkal kísérelik megsebezni őt.

Tapintatlan gyászhír

A Népsportból értesültünk arról, hogy a labdarúgó játékvezetők testületének egyik ismert munkatársa, aki „. . . kiemelkedő hozzáértéssel látta el sokrétű feladatát, *a játékvezetők teljes megelégedésére,* péntekre virradóra tragikus hirtelenséggel eltávozott az élők sorából . . .”

Elcserélt találmány

A Világ Ifjúsága közli, hogy „. . . emlékbélyeget adtak ki a rádió felfedezésének negyvenedik évfordulójára a Curie-házaspár arcképével”.

Köztudomású hogy a Curie-házaspár a *rádium* felfedezésében szerzett halhatatlan érdemeket. A rádium és a rádió között sok különbség van, többek között az, hogy a rádió műsort sugároz, míg a rádium rádiumot.

Az ezeregyéjszaka meséiből

A Népszabadság színházi rovata beszámol a sztálinvárosi Bartók Béla Színház függönyéről, mely „. . . felment . . . a hazánkban vendégszereplő román bábszínház *előadására*”.

A járkáló függöny bizonyosan ugyanabból a textíliából készült, amiből nevezetes keleti elődjét, a repülő szőnyeget szőtték.

A házasságok a sajtóban köttetnek!

A Népszava kulturális hírként közli, hogy az Egyetemi Színpadon „Tervezik a művész-házaspárok, így Ruttkay Éva–Gábor Miklós, Gombos Kati–Sinkovics Imre estjét, Kellér Dezső és Király Dezső vidám estjeit.”

Az utóbbi két kiváló író-humoristánk házasságához melegen gratulálunk.

Dr. Árgus

Rabitz-fal

Toncz Tibor rajza

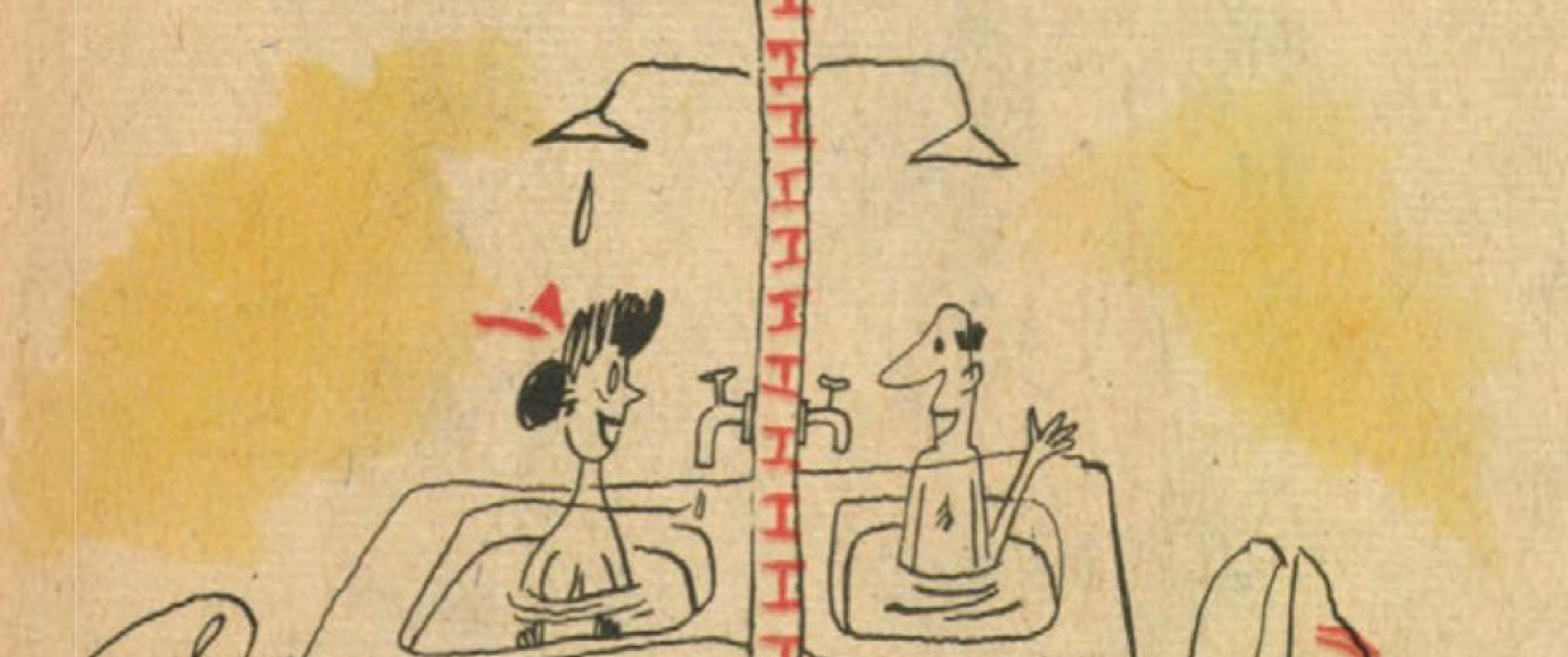

– Ma nagyon korán kelt fel, Magduska!
– Igen, hivatal előtt még egy-két dolgot szeretnék bevásárolni!

Példamutatás

Szűr-Szabó József rajza

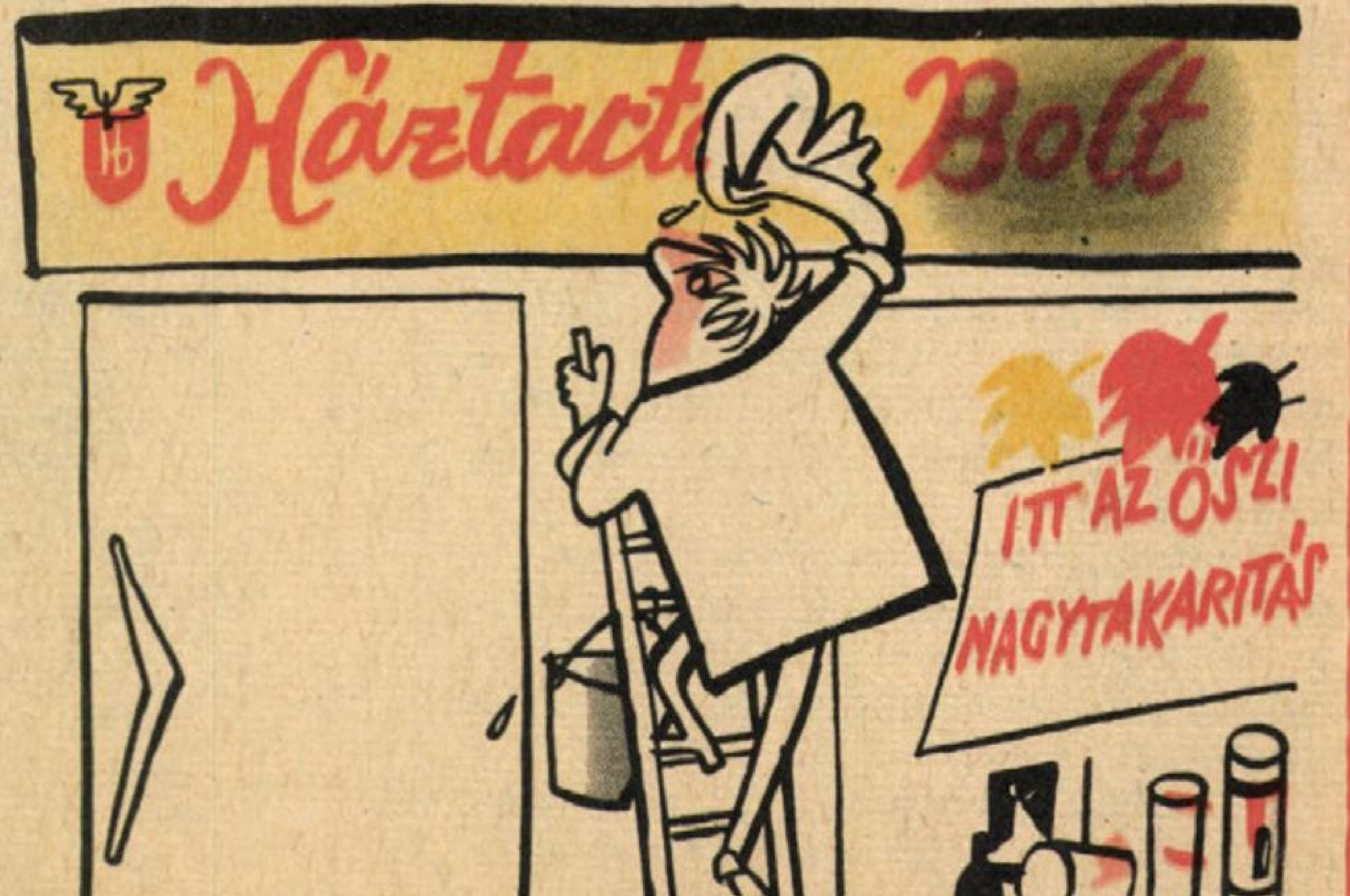

Vasvári Anna:

Női dolgok

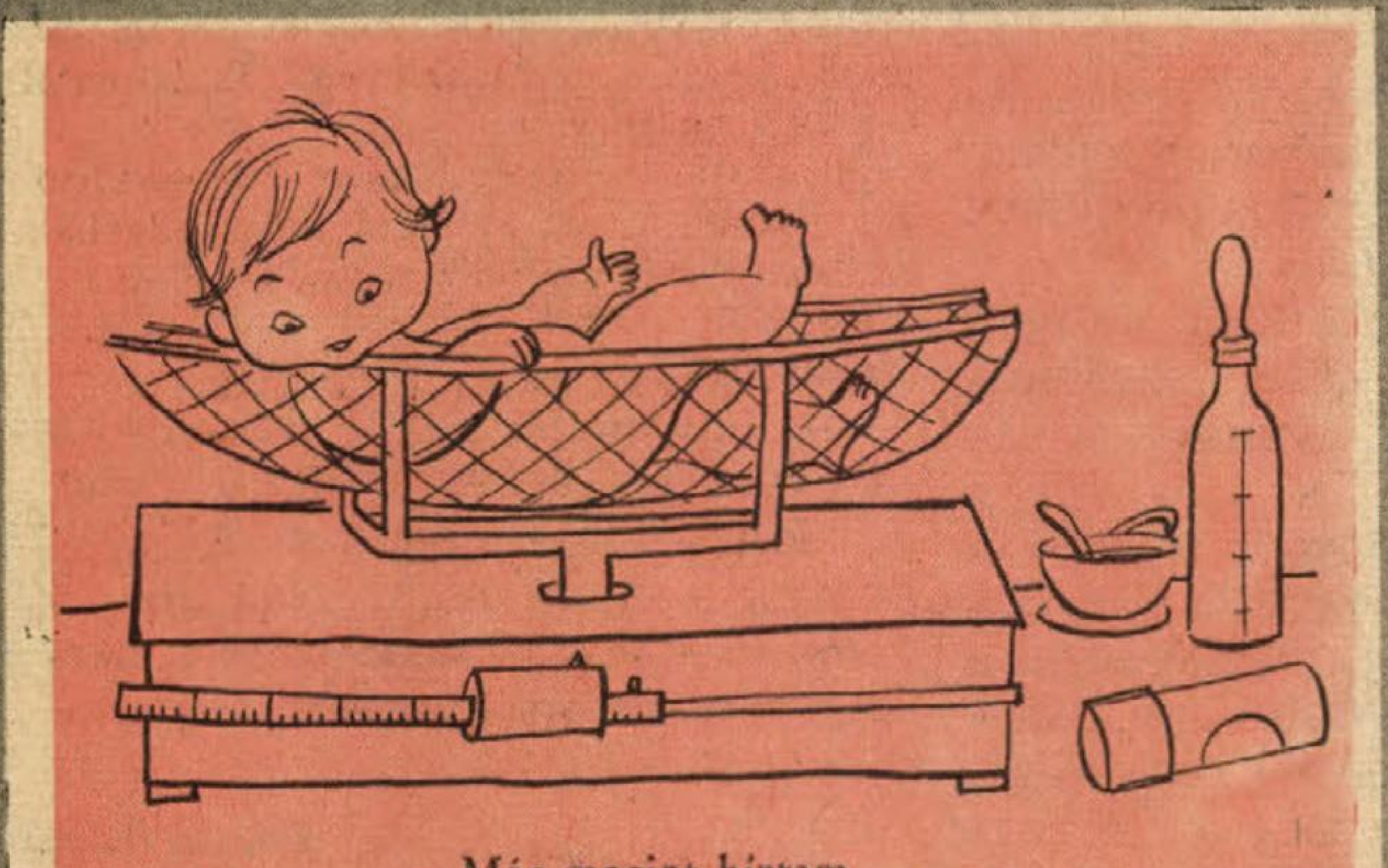

– Már megint híztam . . .

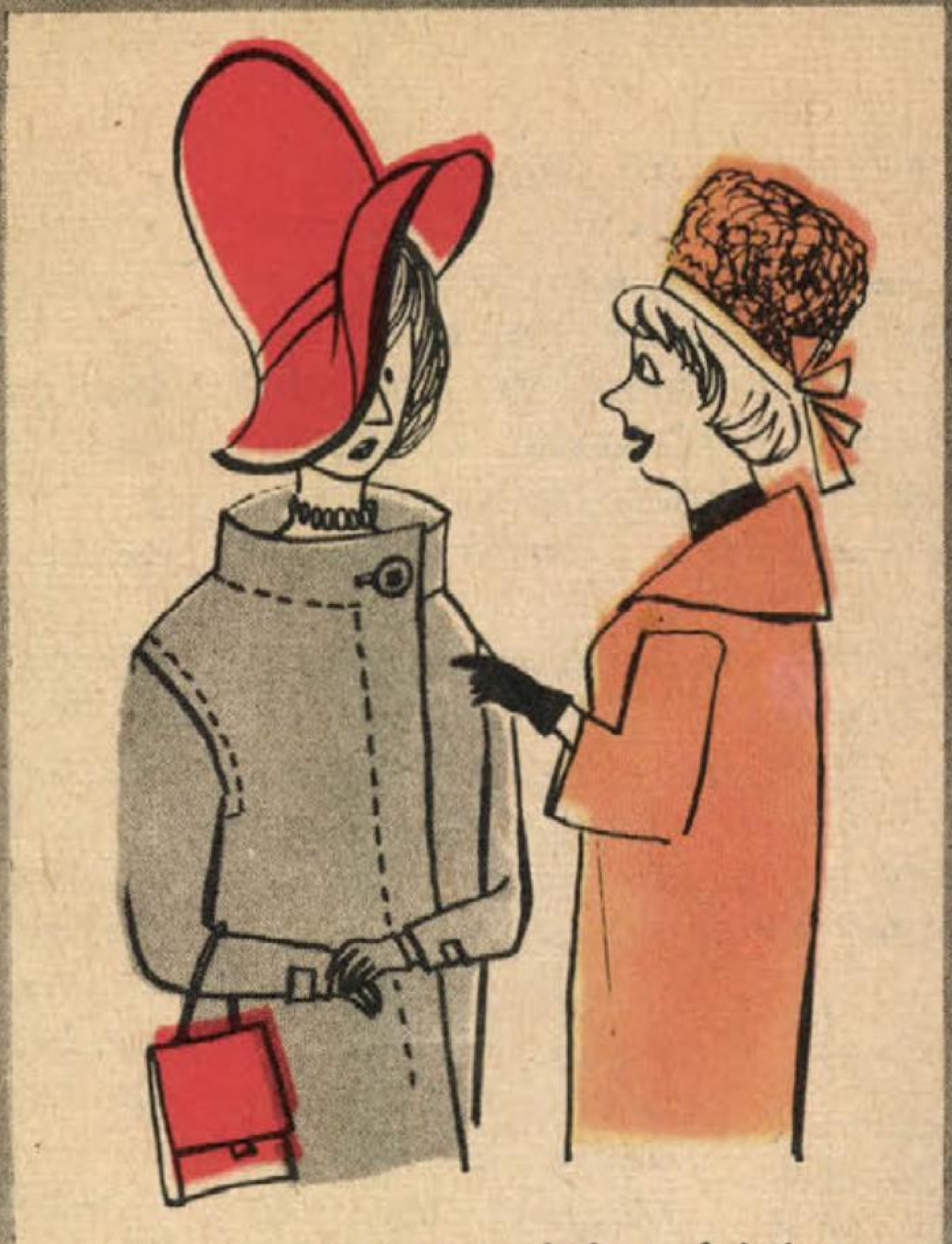

– Elónyös neked ez a kalap, drágám . . .

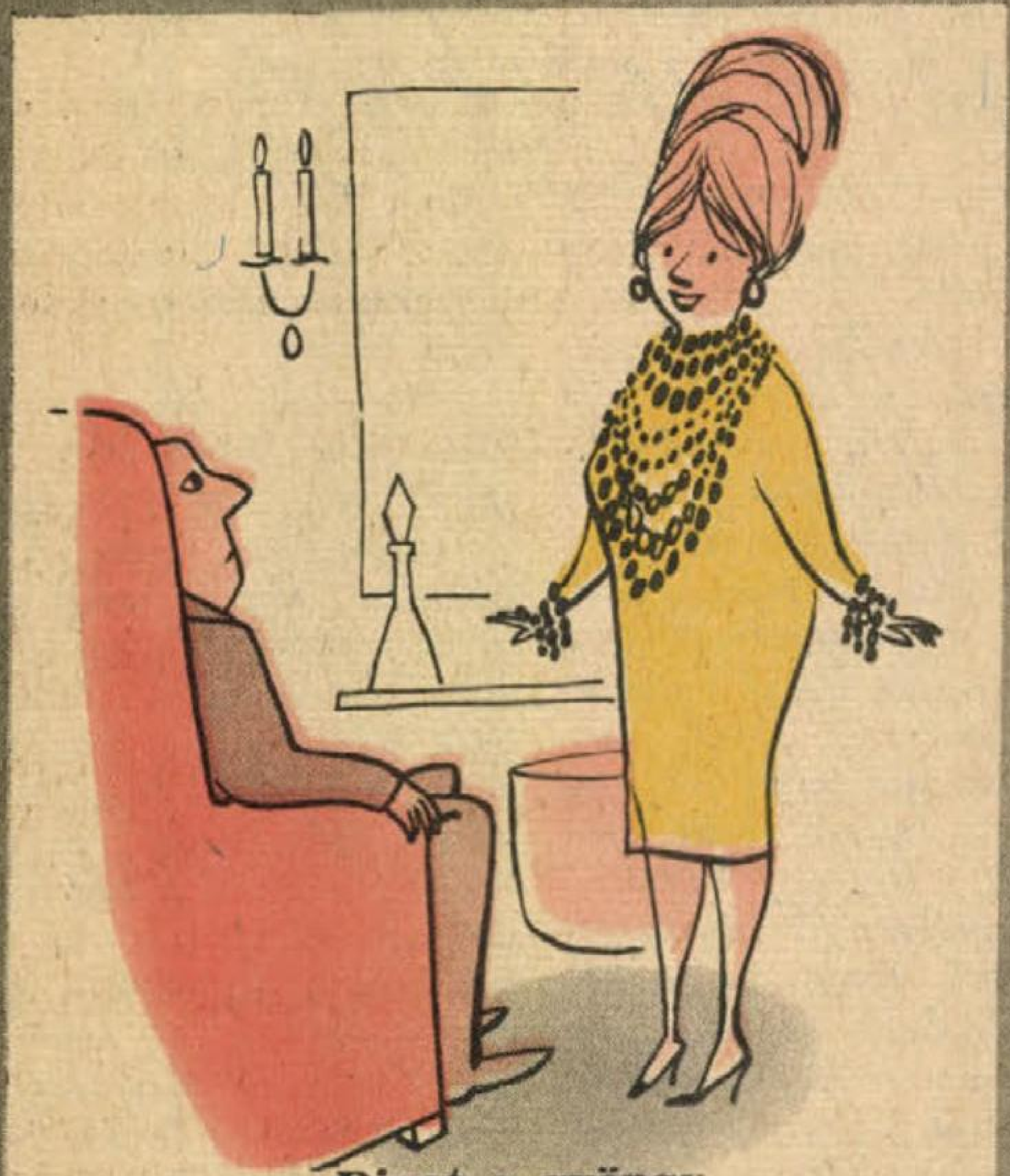

Divat a gyöngy

– Imádom az egyszerű, sima kis ruhákat! . . .

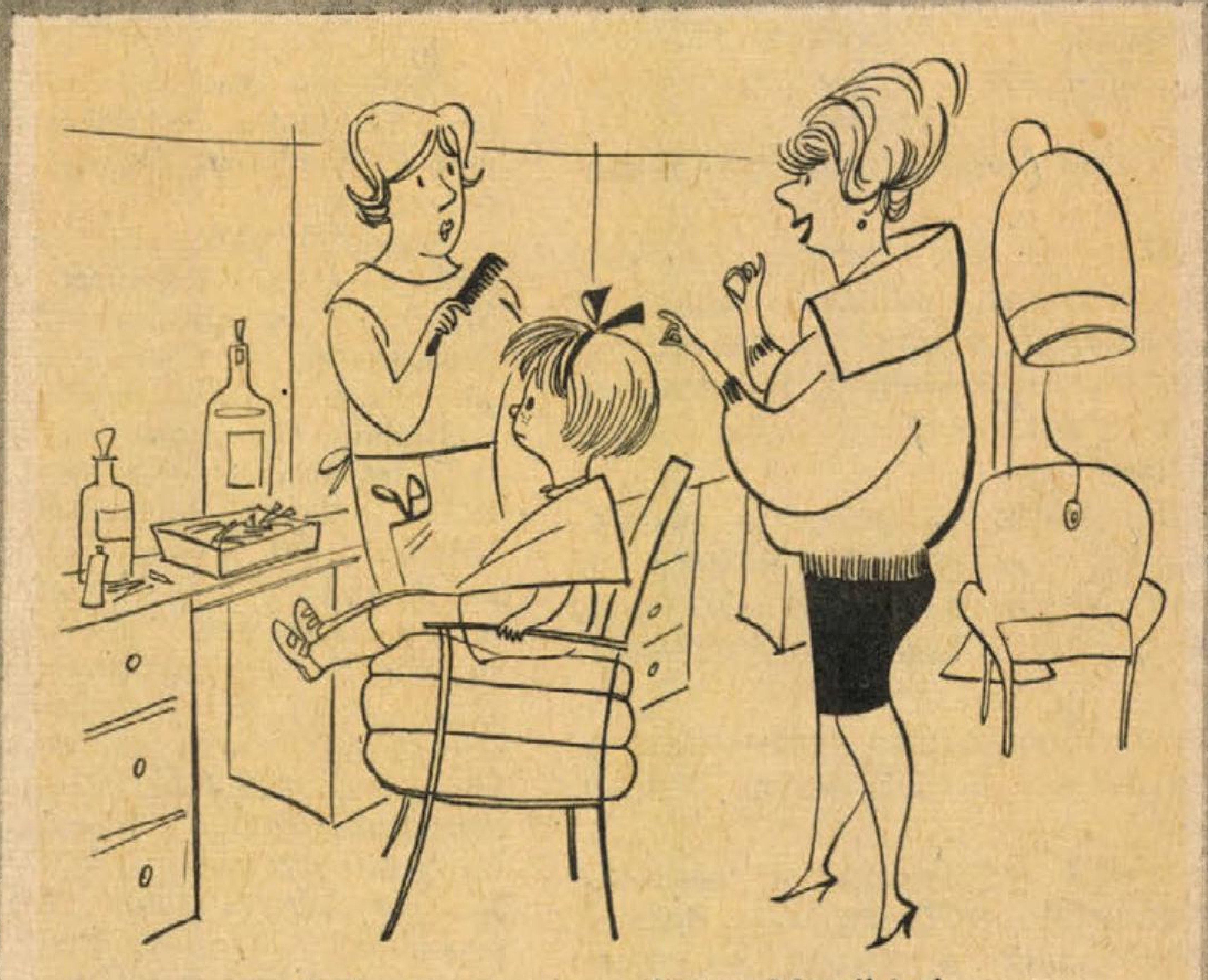

– Csak egészen gyenge dauert, Mancikám! . . .

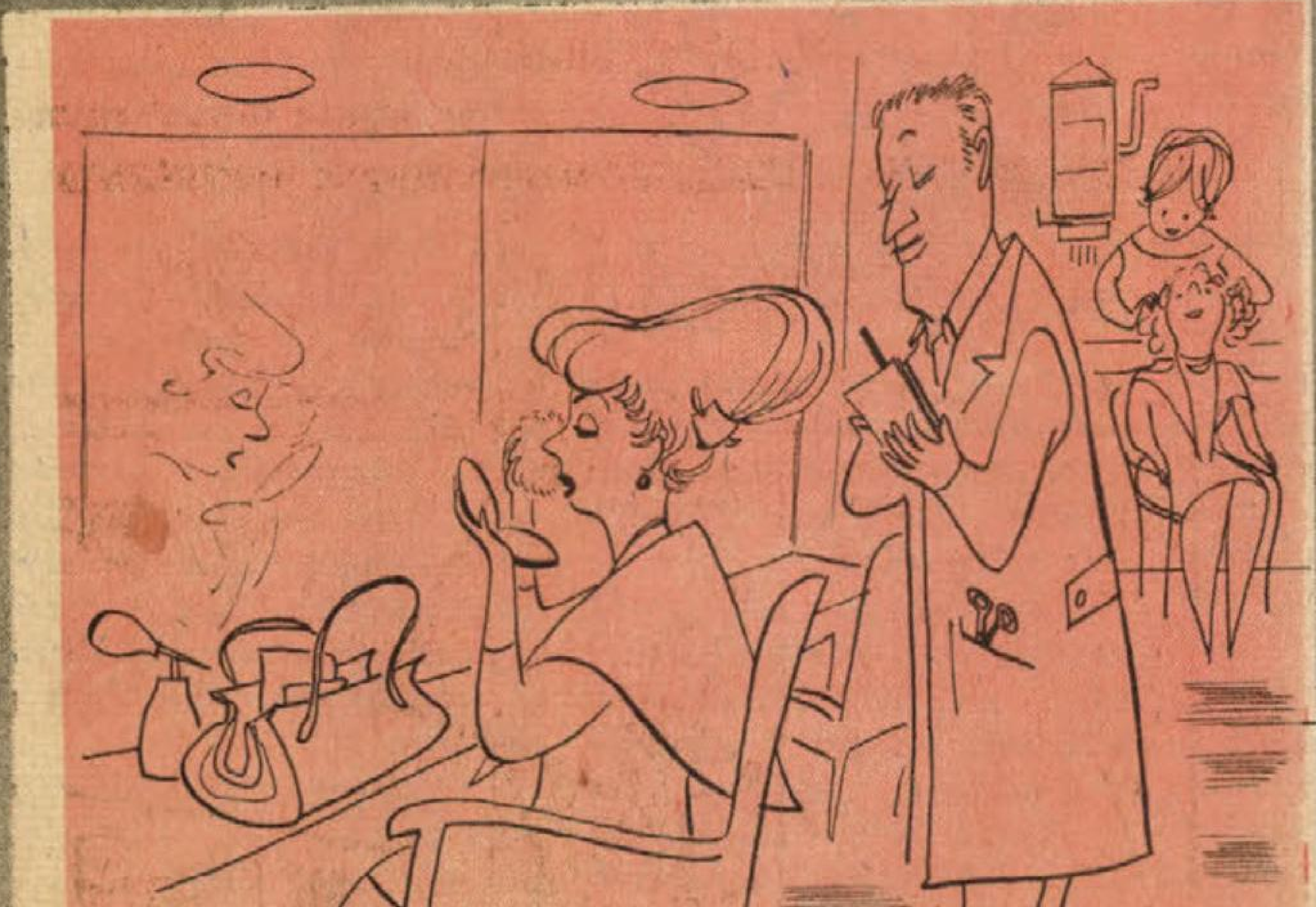

– Volt egy haj- és bajuszszőkítés . . .

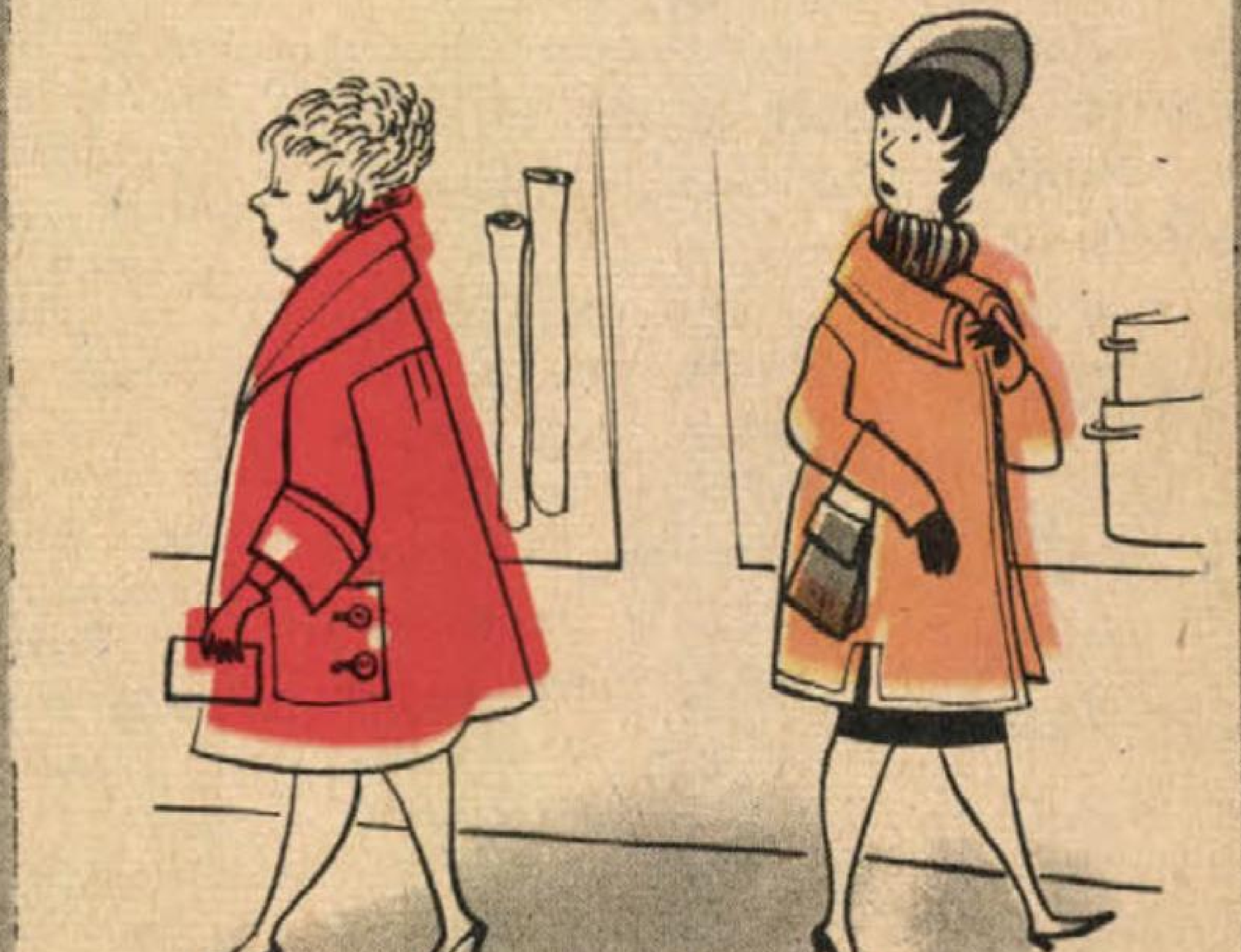

– Jó ez a kabát, sajnos . . .

Jól megmondtam nekik!

Kíméletlen ember vagyok, ami a szívemen, az a számon. Gorombán őszinte vagyok, megmondom a véleményemet. Beolvasok én, csak úgy porzik. Jóval kezdenek ki! Úgy odamondogatok, hogy arrul kódulnak. Nem szoktam hímezni, hámozni, meg efféle, hanem bele a képibe! Aztán hápoghat.

A napokban például Dzsingisz kánnal találkoztam.

— Ide figyeljen — mondtam neki —, nem sül ki a szeme? Felnőtt emben létére városokat irt ki? Nincs jobb dolga? Szemtelenség!

A nagy kán dadogott, hogy ő nem rossz ember, de a környezete így, meg úgy, meg aztán a tizenharmadik század nem valami finom korszak. Ügyet sem vetettem rá, mire a vén tatár elkotródott.

De Timur Lenk is megkapta a magáét:

— Már megint miben sántikál? Szép dolgokat hallottam magáról. Szégyellhetné magát! Ne kotyogjon közbe, ha én beszélek! Rendes ember nem rak piramist mások koponyájából!

Timur Lenk megpróbálta bizonygatni, hogy ez építészeti kérdés, de én csak annyit mondtam neki, hogy kívül tágasabb. Lesunyt fejjel oldalgott el.

Borgia Cesare is jó kedvemben talált a minap. Kapott tőlem hideget, meleget.

— Maga méregkeverő! Másokat megmérgezni, mi? Ha még egyszer előfordul, akkora pofont kap, hogy megemlegeti.

Esküdözött a nyavalyás, hogy többet nem lesz rossz, de hát mit lehet várni egy Borgiától! Mondtam is neki, hogy egy fityinget sem ér a szava. Zavartan vigyorgott, majd megkínált egy pohár borral, de annyira dühös voltam rá, hogy nem fogadtam el.

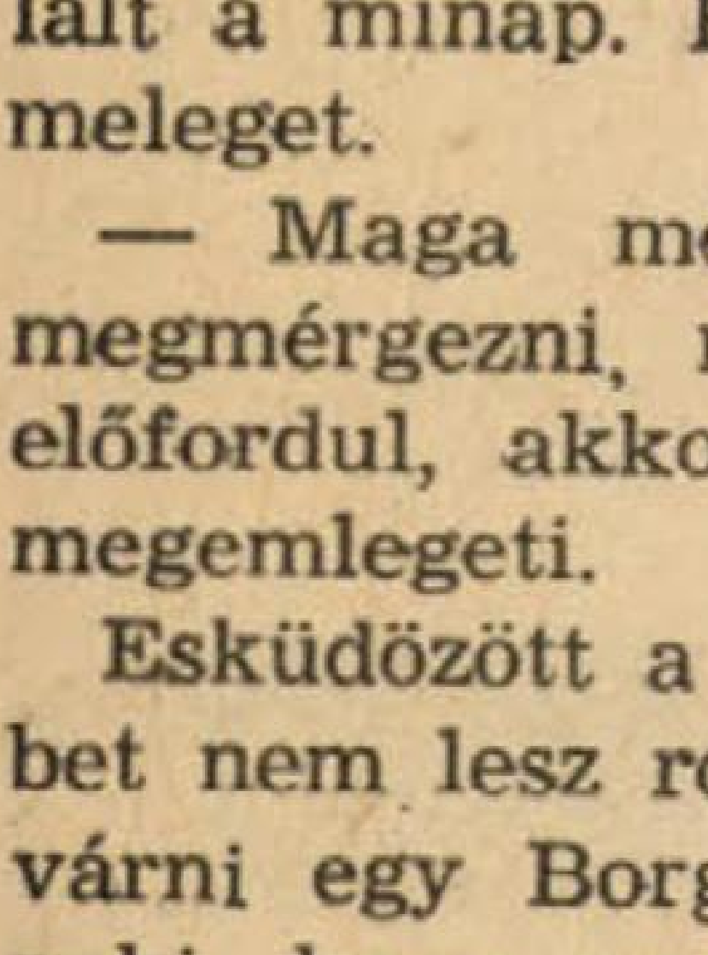

Néró is felidegesített, amint pengette az ócska lantját, és hozzá hamisan énekelt. Meg is mondtam neki, nem szépítettem a dolgot:

— Magának olyan ronda hangja van, hogy egy cigarettát nem érdemes meggyújtani miatta, nem egy fővárost.

A nyomorult megpróbált tagadni, de rárivalltam, hogy hordja el magát az ócska citerájával, mert nem állok jót magamért. Szedte is a lábát, abban nem volt hiba.

Az idegesített, hogy Napóleonnak mindenki hízelgett, így őfelsége, úgy őfelsége. Hát én odavágtam neki:

— Mit szórakozik velünk? Gyerekkorában az asztal körül kergették, ha nem csinált minden évben egy háborút? Majd mehet egy szigetre üdülni, de nem a Margitszigetre.

A császár csóválta a fejét, de nem mert szólni, aztán zavartan mentegetőzött, hogy el kell mennie, várják Austerlitznél.

Szóval én nem teszek lakatot a számra, nem vagyok mézes-mázos ember, aki nem meri megmondani a véleményét. Ugyanakkor nem hiányzik belőlem a szerénység sem, és elismerem, hogy néha még az én rettenthetetlen szívemet is elfogja a megalkuvás. A napokban például találkoztam Bedeki osztályvezető kartárssal. Be akartam neki olvasni, hogy milyen gőgös, milyen rossz a modora. Sajnos, nem jutottak eszembe a megfelelő szavak, és — hogy, hogy nem —, ez a mondat tolult az ajkamra:

— Milyen jól néz ki, osztályvezető kartárs, jót tett az üdülés, hehehe . . .

Bedeki kartárs oda sem figyelt, elnézett a fejem fölött. Nagyon gőgös ember. Csak tudnám, miért hordja olyan magasan az orrát!

Feleki László

Madame Pénztár

Récamier asszony szalonja társadalmi intézmény volt a tizenkilencedik század elején.

Szalonját előkelőség és természetesség jellemezte. Mindenről és mindenkiről beszélgettek, érdekesen, meghitten és szellemesen.

Madame Récamier szalonjának kései utódját, speciális magyar változatát fedeztem fel minap egy cukrászdában, de mint hallom, már más üzletekben is vannak szalonok. Egy-egy szép és szellemes pénztárosnő körül valóságos udvar alakul ki. Megtiszteltetésszámba megy, ha bejuthatsz ebbe a körbe, és megválthatod a blokkodat. A társalgást rendszerint Madame Pénztár irányítja, aki gondosan vigyáz arra, hogy a beszélgetés mindig érdekes és szellemes legyen, és ha úgy érzi, lankad a figyelem, új témát dob fel megvitatásra. Szó esik ezekben a szalonokban mindenről és mindenkiről. Meghitten és elmésen.

Legutóbb én is meglátogattam egy ilyen szalont. Blokkot akartam váltani, de nem jutottam a kasszához, mert a bájos, újságlegyezőjével játszó Madame Pénztár körül nagy társaság álldogált.

Erősen törtem a fejem, hogyan kapcsolódhatnék a társalgásba. Nem akartam faragatlanul viselkedni, nem akartam közbeszólni, hogy: „Két krémes!” Úgy éreztem, ez nem elég szellemes, nem elég franciás (még ha francia krémes lenne!), és attól féltem, hogy kinevetnek. Ó, mon Dieu, csak azt ne! Nem élném túl!

A charmante pénztárosnő körül csoportosuló férfiak, fiatalok és öregek, teljesen lefoglalták maguknak Madame Pénztárt, és ügyet sem vetettek rám. Sajnos, a pénztárosnő sem, hiába bámultam rá rajongó arckifejezéssel, mint egy abbé, alázatosan, mint egy filozófus, és könyörgő szemekkel, mint egy költő.

A szerelemről beszélgettek. Örök téma. L'amour! Megpróbáltam valami szellemes mondatot kipréselni magamból, hogy aszongya: „A szerelem olyan, mint a krémes, akkor jó, ha friss.” Ezt azonban elvetettem: erőltetettnek és laposnak találtam. Nem méltó hozzám. Ezzel az aforizmával nem tudnám felhívni magamra Madame Pénztár szíves figyelmét.

Úgy álltam ott, mint ahogy egy vidékről felkerült, szegény fiatalember állhatott Récamier asszony szalonjában, amikor két krémesre akart blokkot váltani. Annyira zavarban voltam, hogy már nem is tudtam, miről beszélnek, csak Madame Pénztár kacagása jutott el a fülemhez. Tőrdöfésként ért ez a kacagás. Csak nem rajtam nevet: zavaromon, ügyefogyottságomon, némaságomon?

Elmenjek? Ne menjek? Mondjam, hogy „két krémes” vagy ne mondjam?

Irigykedve néztem a pénztár körül zümmögő aranyifjakat, aranyférfiakat, aranyaggastyánokat, akik minden megilletődöttség nélkül, fesztelenül, szinte otthonosan viselkedtek. Labdáztak a témákkal, szópárbajt vívtak, és voltak köztük olyanok is, akik rákönyököltek az asztalkára, s egészen közelről bámultak bele Madame Pénztár drágakő-szemébe. Ó, bár én tudnék ilyen lenni . . .

Mintha már órák óta ácsorogtam volna Madame Pénztár szalonjában. A lábam remegett, az előre kiszámolt pénzdarabok ráragadtak a tenyeremre.

Háromig számolok — buzdítottam önmagamat —, aztán kérem a blokkot . . . Egy . . . kettő . . . há . . . há . . . három!

— Két krémes! — kiáltottam gurguló hangon.

Elértem a célomat: a szalonban mindenki felém fordult. Én lettem a társaság központja. Minden szem rám szegeződött. Gúnyos arcokat, elhúzott szájakat, felvont szemöldököket láttam. Madame Pénztár sértődötten elém lökte a blokkot.

— Végem van! — suttogtam magamban. — Ide se hívnak meg többé . . .

Nem vártam meg, míg az inassal dobatnak ki. Önként távoztam.

Mentem a pulthoz a krémesemért.

Mikes György

Nyílt levél

Tolnay Klári

kétszeres Kossuth-díjas művésznőhöz

Kedves Művésznő! Ön nagy sikerrel énekel néhány szép dalt a Kamara Varieté „Amikor Pest mesélni kezd” című műsorában. És most azt olvasom az Esti Hírlap „Júlia a varietében” című cikkében, hogy „A művésznő azoknak a társainak példáját követi, akik az utóbbi időben a megengedhetőnél gyakrabban fordítanak hátat hivatásuk, művészi rangjuk felelősségének. Arra gondoltunk. Bajor Gizi vagy Varsányi Irén nevét soha nem olvashatta a közönség a varieté tisztes, de a drámától, az igazi színháztól mégis távol eső produkcióinak színlapján.”

Ez úton kérek bocsánatot öntől, kedves művésznő, mert rábeszéltem erre a vendégjátékra. Most már nem titkolhatom tovább az igazságot: ön nem akarta vállalni ezt a vendégszereplést. Én vagyok a bűnös, aki galád módon képes voltam kultúrpolitikai célkitűzésekre hivatkozni, sőt nem átallottam idézni azokból a cikkekből és beszédekből, melyek a könnyű műfaj nívójának emelését élvonalbeli írók és művészek fokozottabb közreműködésével látják elérhetőnek. Könnyelmű módon arról fecsegtem, hogy az ön vendégszereplése jelentősen hozzájárul majd a könnyű műfaj hitelének növeléséhez, mert az OTP-re ebben az ügyben nem támaszkodhatunk …

Művésznő, én csak vicceltem, én csak beugrattam önt … Szó sincs kultúrpolitikáról, meg nívóemelésről, az egészet csak kitaláltam … Máskor tessék jobban vigyázni, ha magamfajta emberrel akad össze … Én mondom önnek, jobb ma egy „Pillantás a hídról”, mint holnap egy cikk az Esti Hírlapban … Érdemes példát venni a nagy elődökről, akik felléptek ugyan kabarékban és orfeumokban, de ezt olyan ügyesen csinálták, hogy ma már egyes kritikusok nem emlékeznek rá.

Még egyszer kérem, ne haragudjon rám.

Szilágyi György
a Kamara Varieté
művészeti vezetője

Strauss atomfegyvereket követel

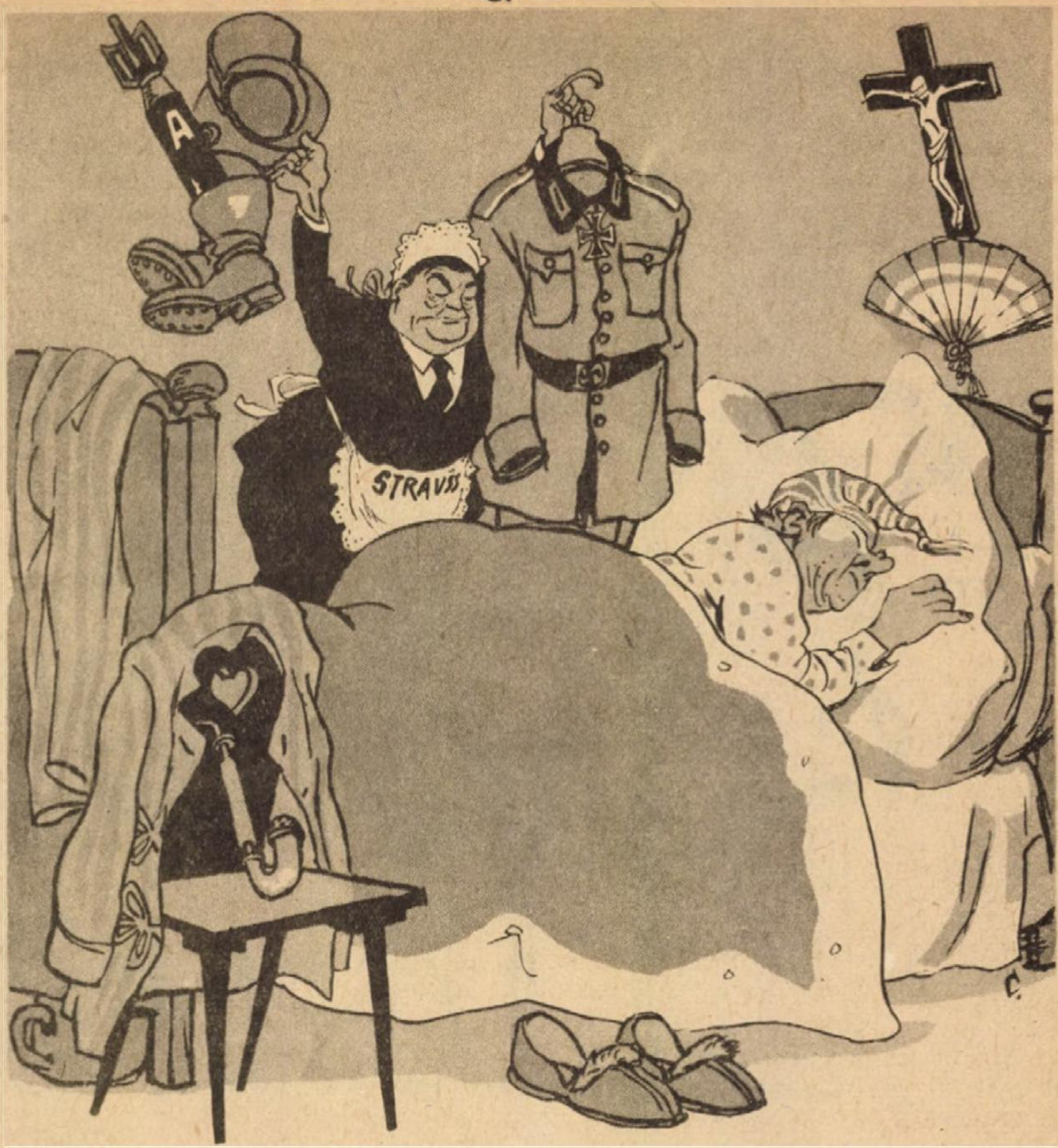

– Amíg alszik, egy kis meglepetést készítek neki! …
(I. Szemenov rajza a moszkvai Krokodilból)

A visszapofozott emlékezőképesség

A londoni „Daily Mirror”-ban olvastuk, hogy egy Arthur Bennett nevű férfi, aki a háború alatt Olaszországban harcolt, a háború során elvesztette emlékező képességét. Nemrég, egy kocsmai verekedés alkalmával Mr. Bennett egy hatalmas pofont kapott. A pofon körülbelül úgy hatott rá, mint amikor egy süket rádióra nagyot csapnak, s a rádió hirtelen megszólal. Bennett a pofon hatására visszanyerte emlékező képességét, mindössze arra nem emlékszik már, hogy kitől kapta a pofont.

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A férj idegesen szól a feleségéhez:

– Micsoda rendetlenség van a lakásomban. Nem találni meg semmit.

– Mi az, hogy lakásomban? Talán lakásunkban! Mit keresel?

– A borotvánkat …

Esti mérkőzés

Várnai György rajza

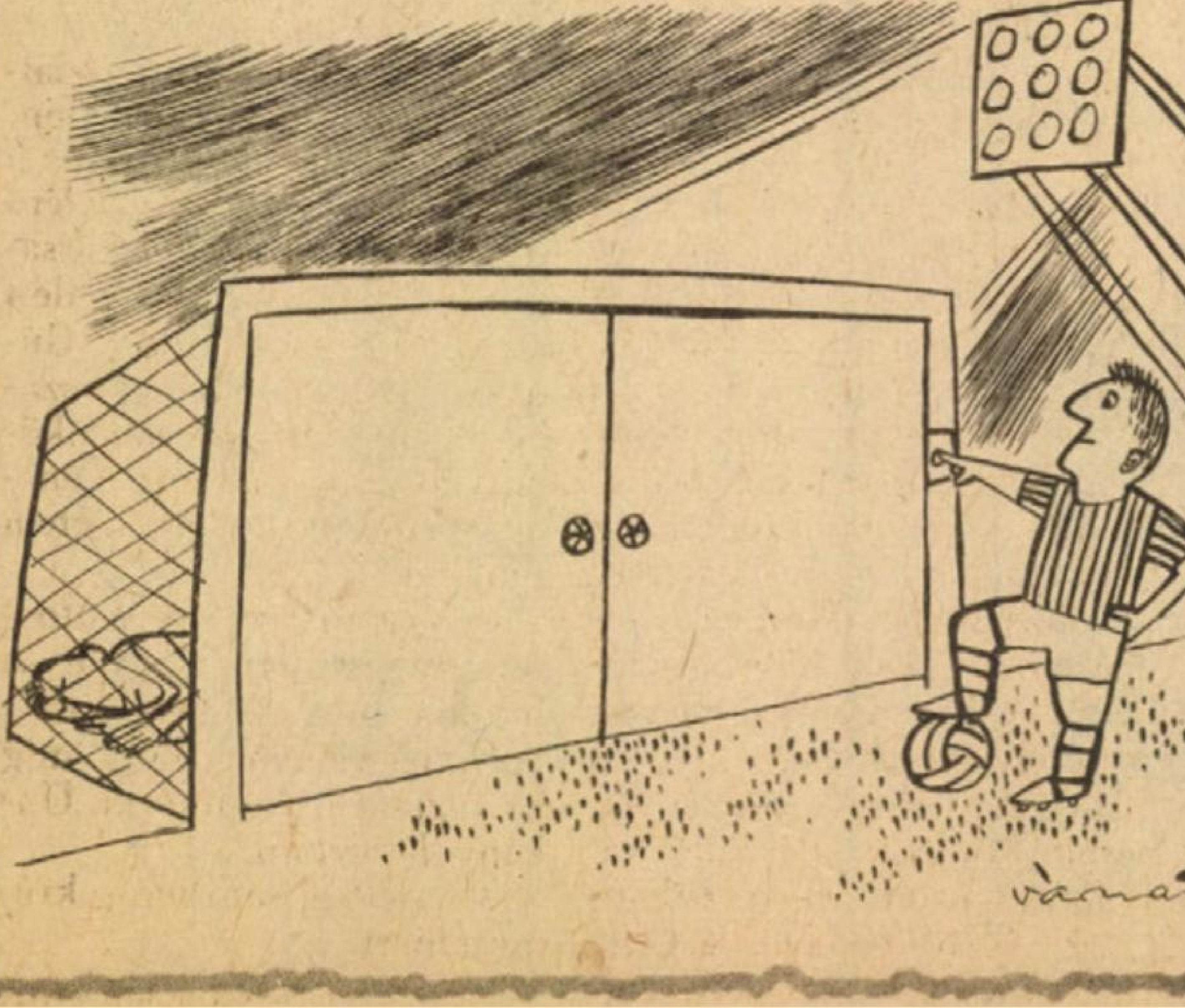

Túl fiatal asszonyka

Toncz Tibor rajza

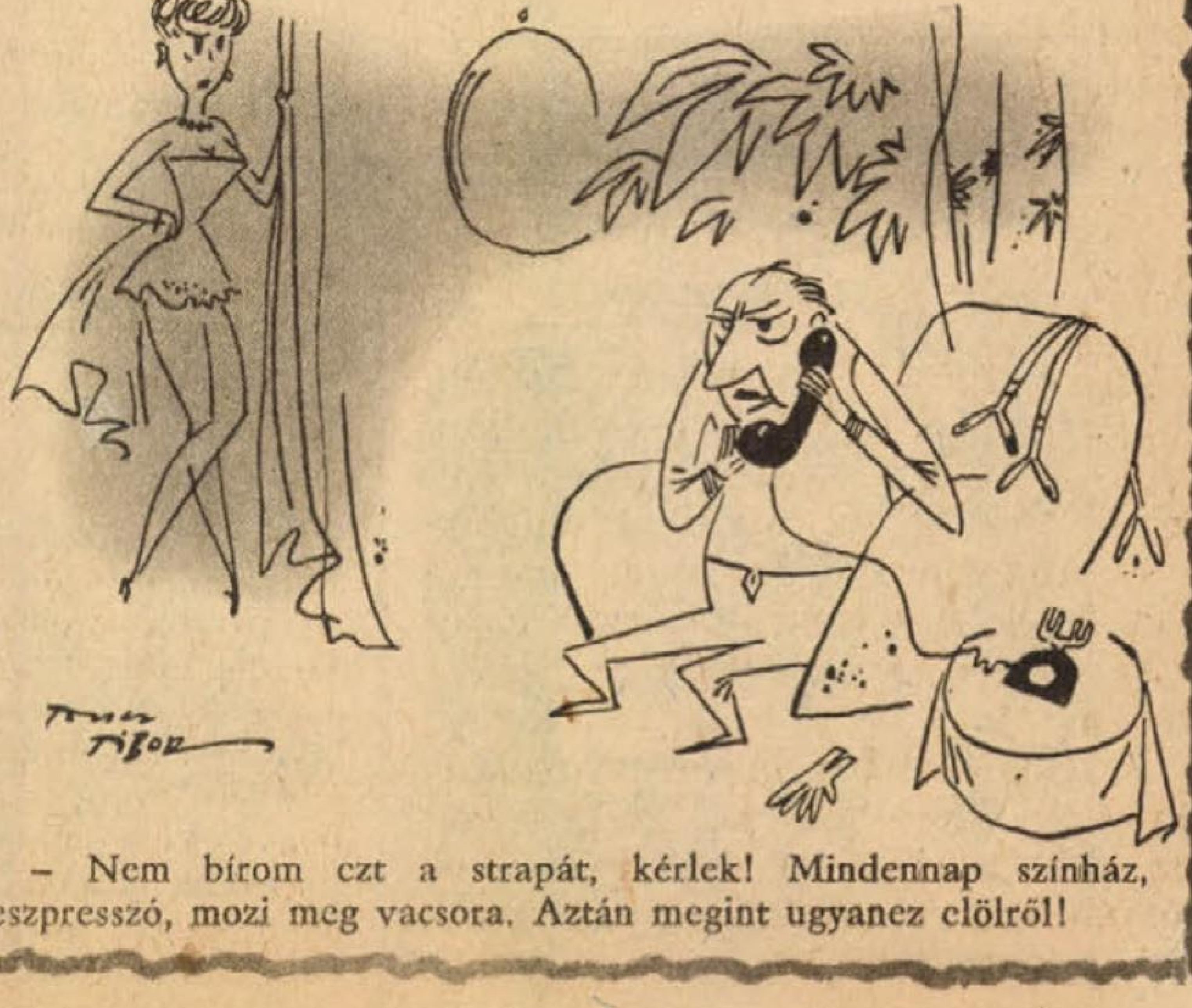

– Nem bírom ezt a strapát, kérlek! Mindennap színház, eszpresszó, mozi meg vacsora. Aztán megint ugyanez elölről!

Óvatos duhaj

Pusztai Pál rajza

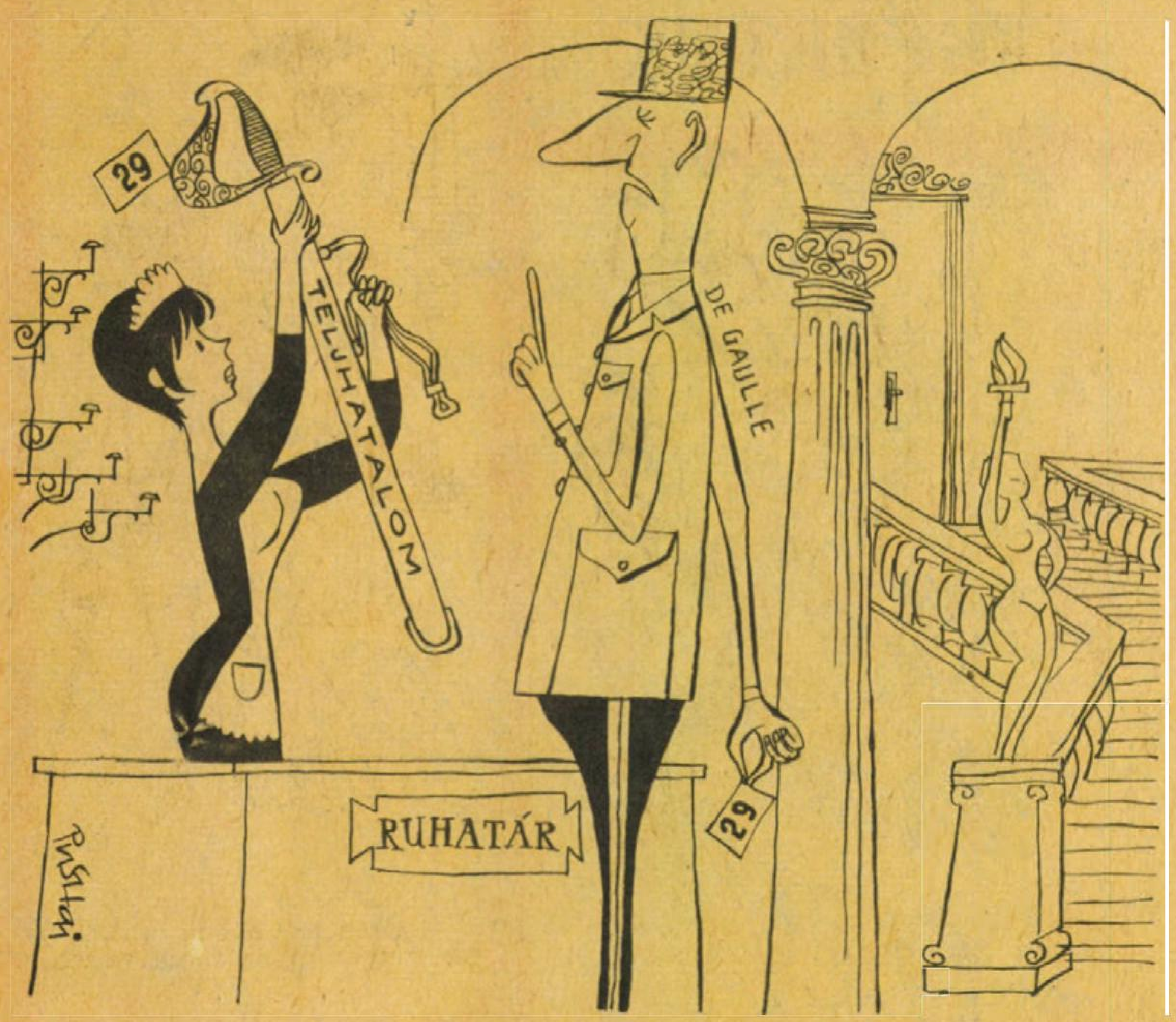
29
TELJHATALOM
DE GAULLE
RUHATÁR
29
Pusztai

– Ne nagyon dugja el, Mademoiselle, még szükségem lehet rá!

Kirakatverseny

Várnai György rajza

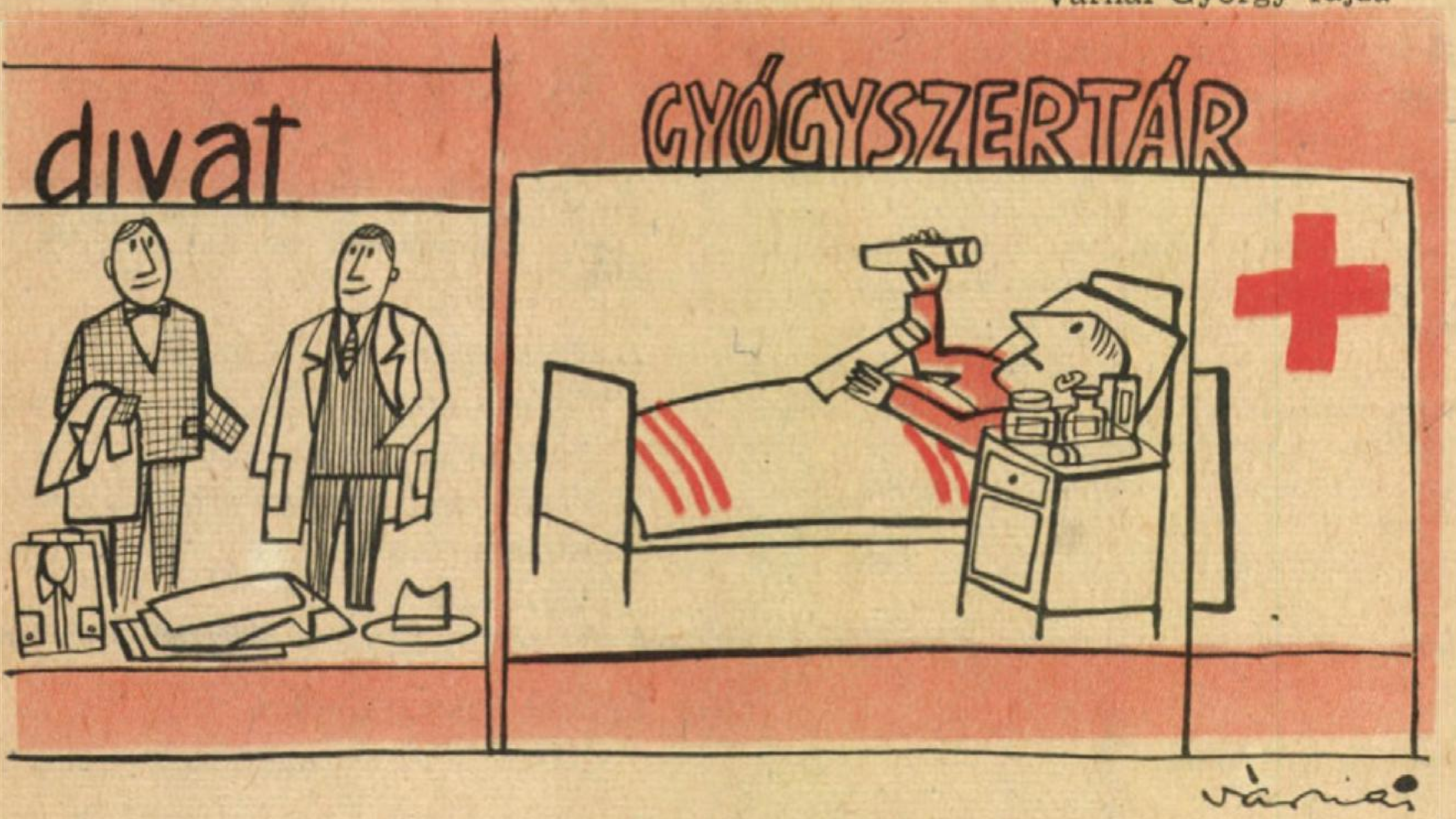
divat
GYÓGYSZERTÁR
Várnai

Félreértett figyelmeztetés

Schwott Lajos rajza

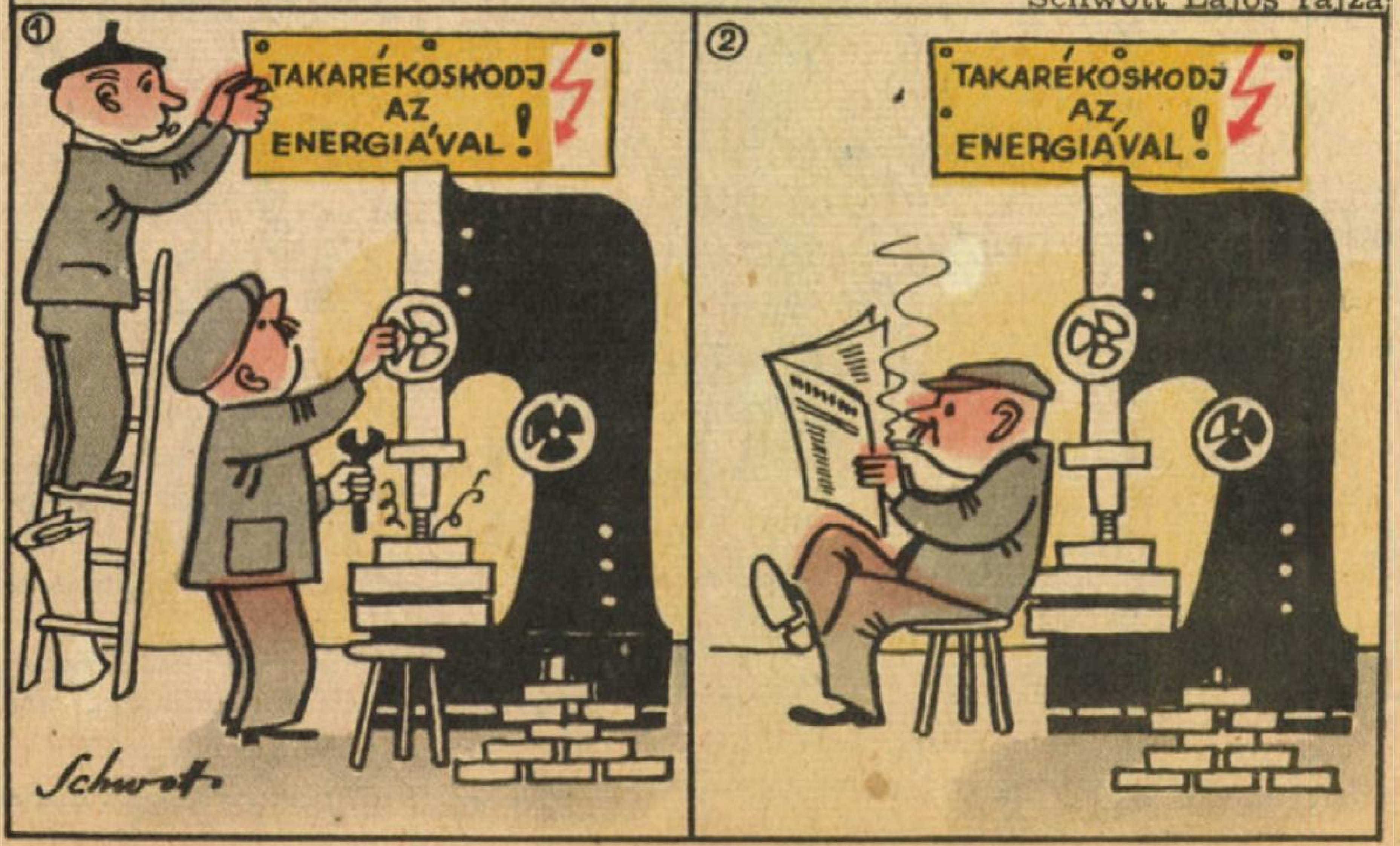
①
TAKARÉKOSKODJ AZ ENERGIÁVAL!
②
TAKARÉKOSKODJ AZ ENERGIÁVAL!
Schwott

Kézenfekvő megoldás

Sose fogj kezet! – ezt javallja
Egy orvosdoktor Dániában –,
Mert baktérium terjesztődik
A parolázó mániában.
Az is lehet, hogy ez az orvos,
Vőlegény talán, a nemjóját!
S kézfogás ellen azért harcol,
Hogy elbliccelje kézfogóját.

H. F.

E heti hirdetéseink

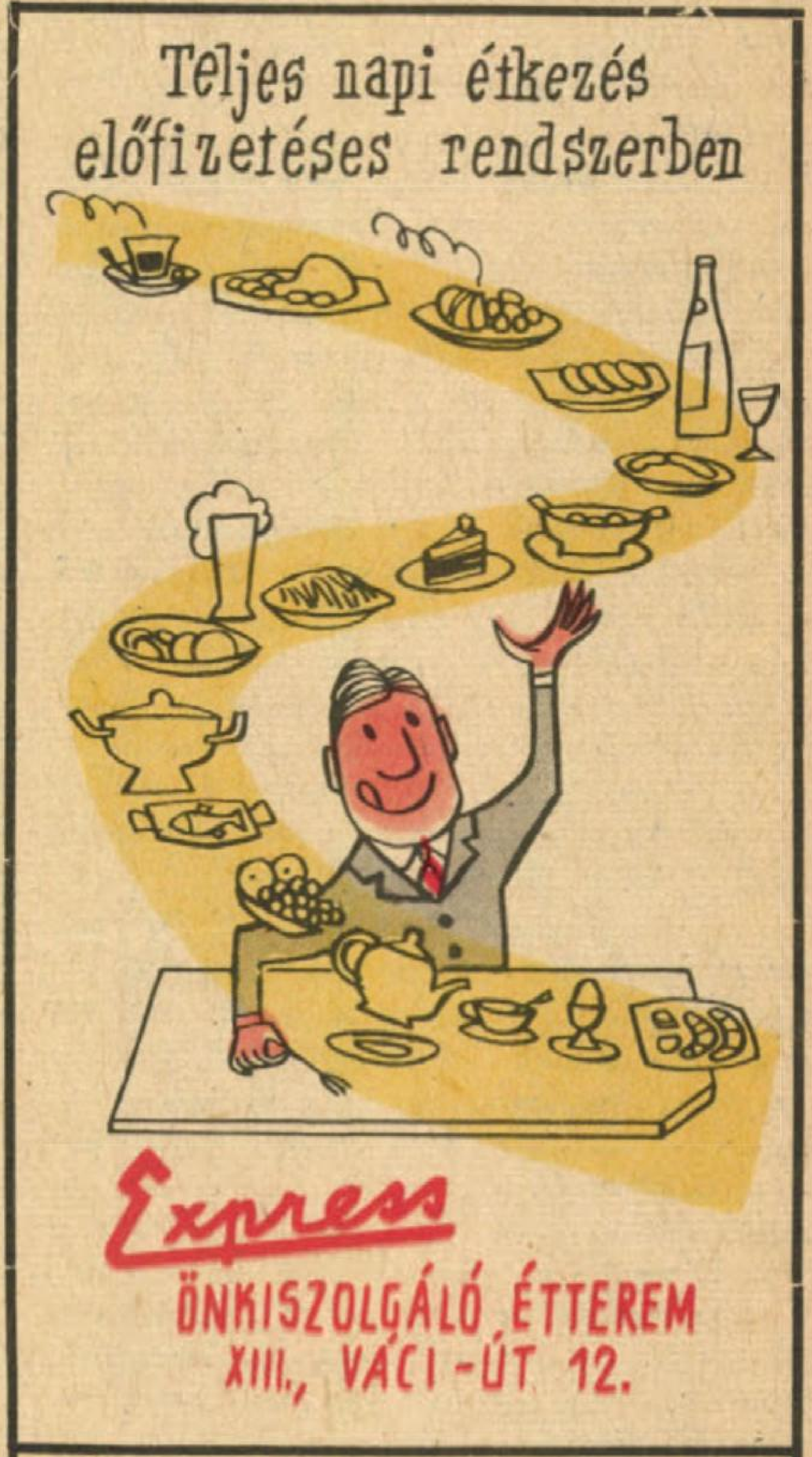
Teljes napi étkezés
előfizetéses rendszerben
Express
ÖNKISZOLGÁLÓ ÉTTEREM
XIII., VÁCI-ÚT 12.

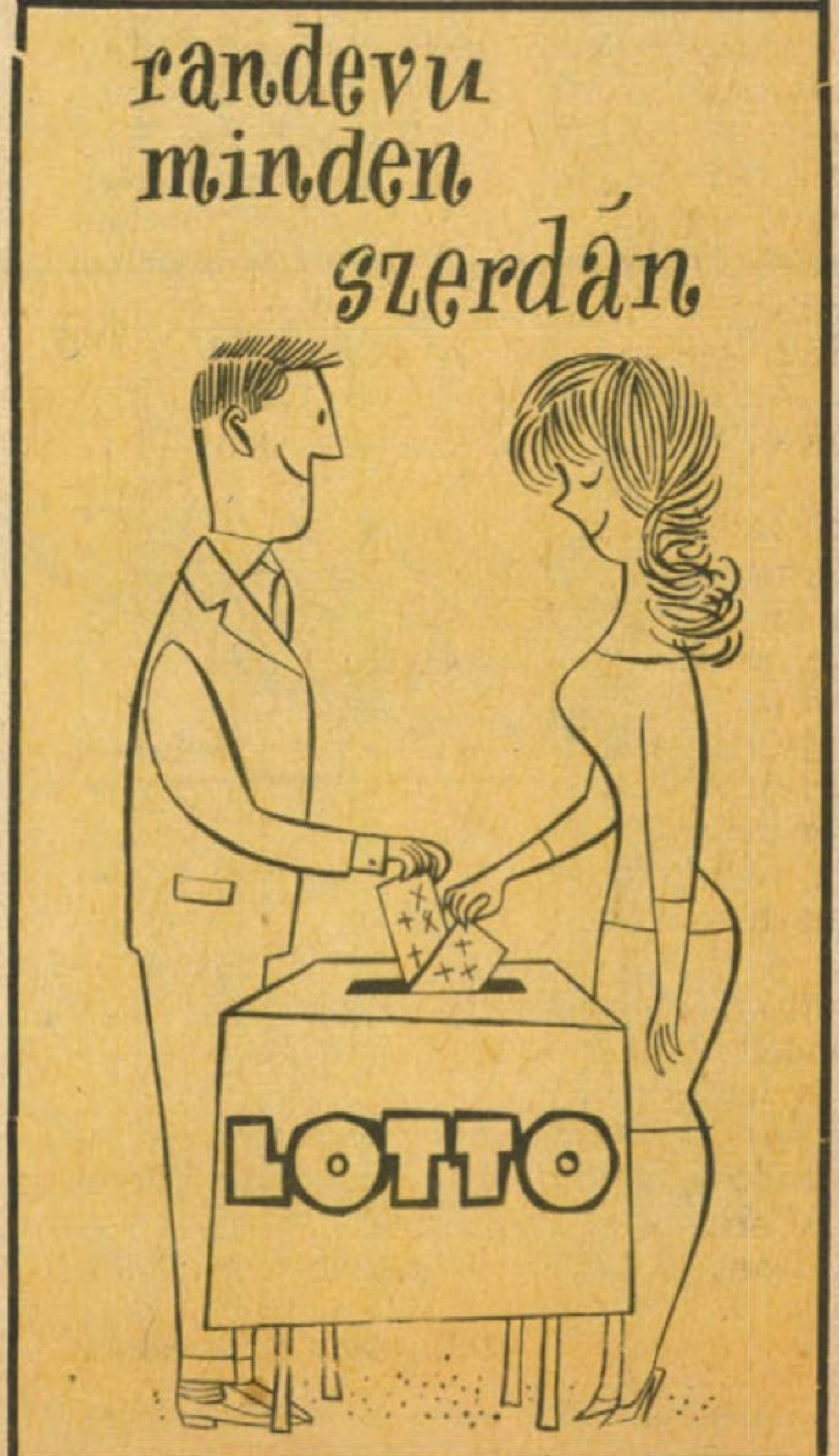
randevu
minden
szerdán
LOTTO

relativitás

A napokban villámlátogatáson jártam két gyárban. Elsőként a Citerakulcskészítő nagyüzemet kerestem fel. A helyettes vezető sápadtan, szemlesütve válaszolt, mikor eredményeikről kérdeztem:

— Restellem bevallani, de tervteljesítésünk alig éri el a 130 százalékot. A selejtet a minimálisra csökkentettük. Ki felelős ezért? Talán a rossz szervezés, dolgozóink egy részéből hiányzik az öntudat, és természetesen mi, a gyár vezetői sem hallgathatjuk el, néha megalkuvóak vagyunk a fegyelmezetlenségekkel szemben. Sokat tehetnénk még a kollektív szellem megjavításáért. Üzemünk 130 000 forint jutalmat kapott a minisztériumtól, s ezt az összeget az étkezőhelyiségünk modernizálására fordítottuk. Továbbá megkaptuk „A Citerakulcsipar Második Legjobb Üzeme" címet. Majd kisül a szemem a szégyentől! — mondta szemérmesen, és zavarában rá akart gyújtani a töltőtollamra.

— De hisz ezek nagyon szép eredmények! Miért ilyen szerény? — kérdeztem.

— El vagyok keseredve, ha arra gondolok, hogy 130 százalékra teljesítettük a tervet, míg a szomszédos Húroshangszerkészítő Egyesülés 141 százalékos eredményt ért el. Azonkívül a gyár 200 000 forint jutalmat kapott a minisztériumtól, és ők nyerték el „A Szakma Első Üzeme" címet. Arról ne is beszéljünk, hogy a selejtet mi minimálisra csökkentettük, de a Húroshangszerkészítőnek egyszerűen nincs selejtje, — fejezte be nyilatkozatát.

Ezek után felkerestem a Mandolinkészítő gyárat. Vezetője büszkeségtől dagadó kebellel fogadott:

— Jó, hogy jön az elvtárs! Néha jólesik egy kicsit eldicsekedni . . . Üzemünk 87 százalékra teljesítette a tervet. A minisztériumtól szigorú hangú feddést kaptunk. A kárbaveszett nyersanyag, a selejt havonta 10 százalék. Le ne kopogjam, csak így tovább! — mondta, és gőgösen hátradőlt karosszékében.

— Hiszen ezek az adatok elrettentőek! — csaptam össze a kezem.

— Szó sincs róla. Eredményeink kitűnőek, ha összehasonlítjuk őket a Pengetős Hangszerkészítővel, amely a mi 87 százalékos tervteljesítésünkkel szemben mindössze 81 százalékot mutathat fel. A mi 10 százalékos selejtünk eltörpül az ő 12 százalékos selejtjük mögött. Minket a minisztérium szigorúan megrótt, de hallotta volna, hogy ők mit kaptak a minisztériumtól . . .

— Tehát a Pengetős Hangszerkészítő teljesítményéhez viszonyítva az önök gyára kitűnően dolgozik? — kérdeztem.

— Természetesen. Eredményeinkre büszkék vagyunk — harsogta önelégülten, és elbúcsúztunk.

Íme, ez az Einstein-féle relativitás.

Galambos Szilveszter

Pusztai:

RÓMAI JEGYZETEK

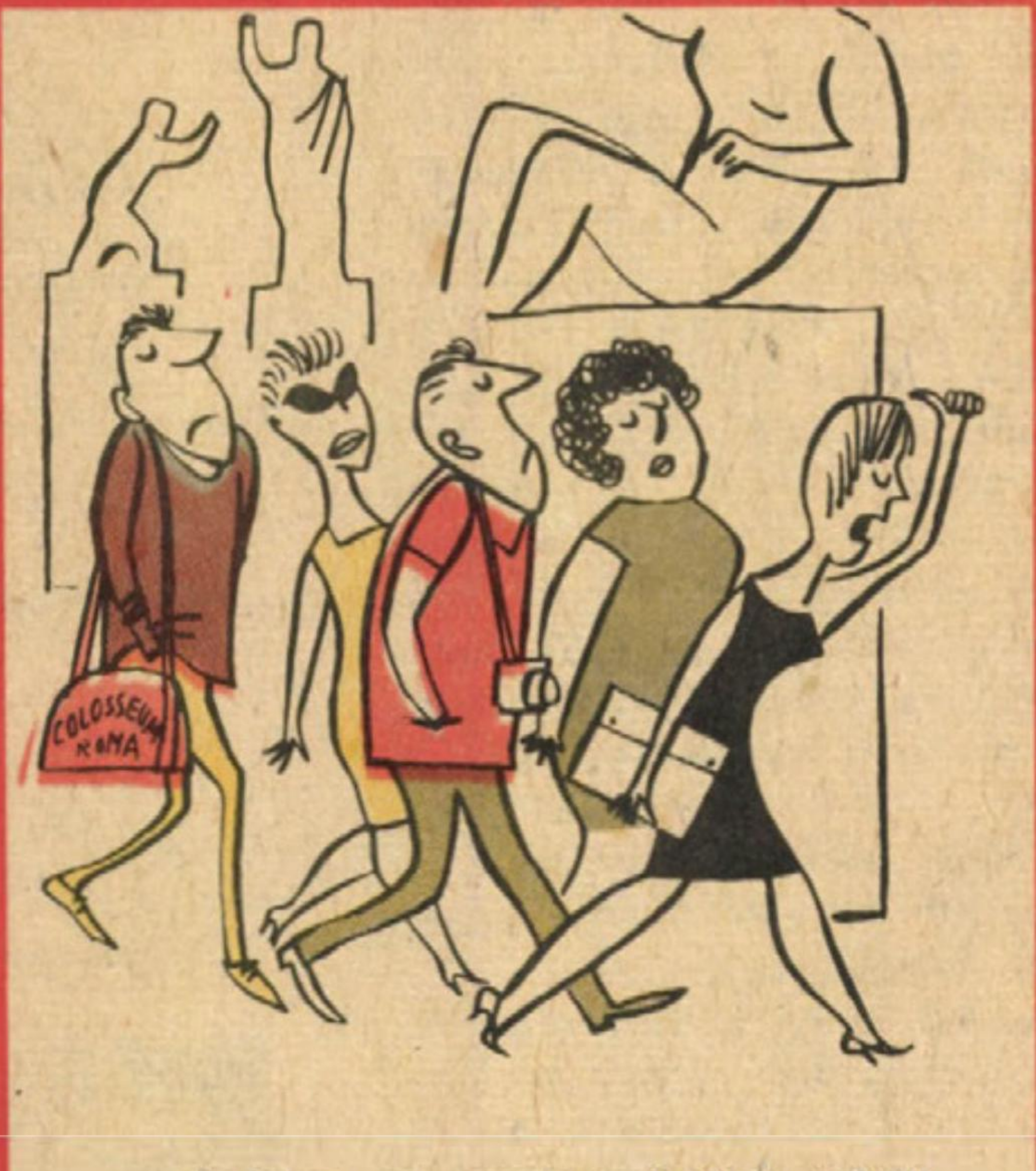

— Sajnos, ez csak másolat, körülbelül ezerötszáz éve készítették . . .

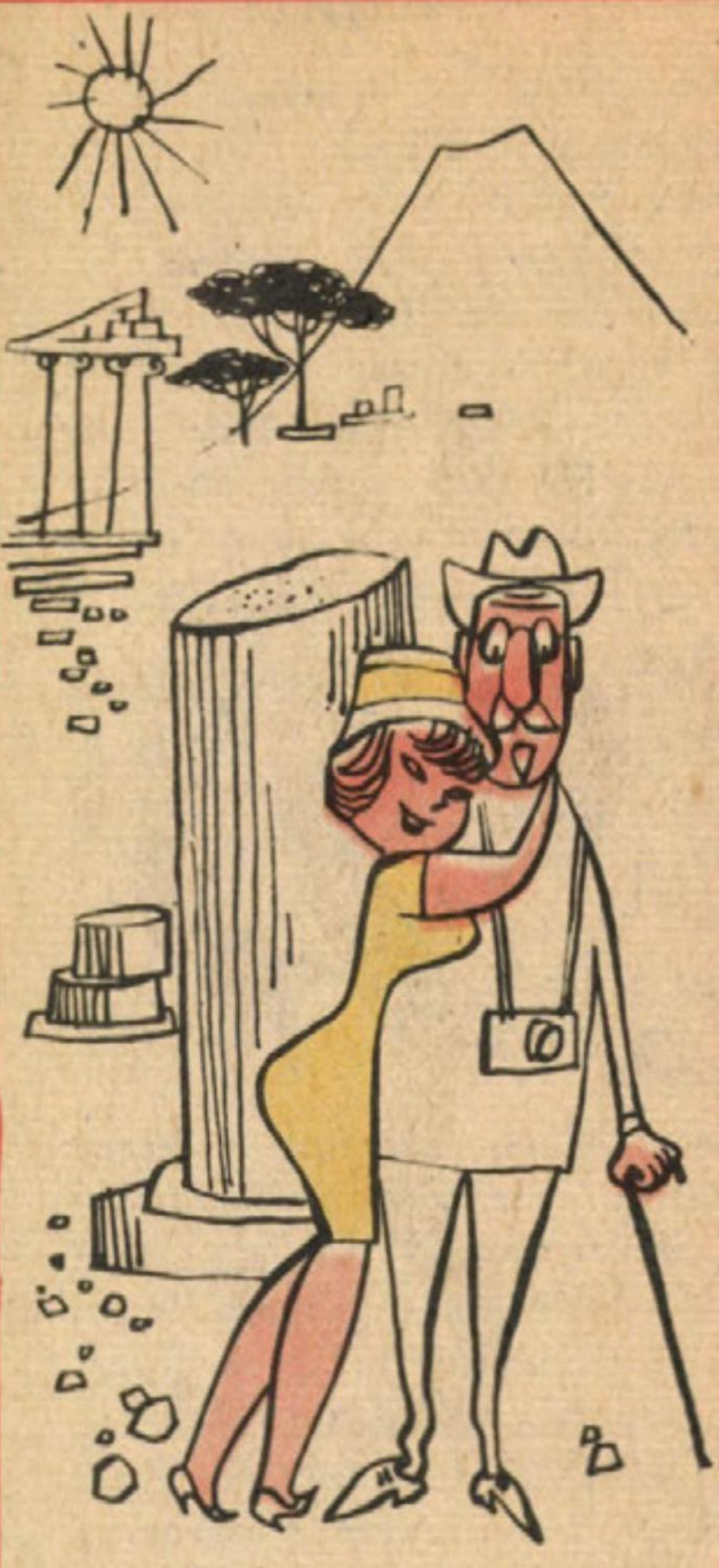

— Édesem, ebben a környezetben olyan fiatal vagy!

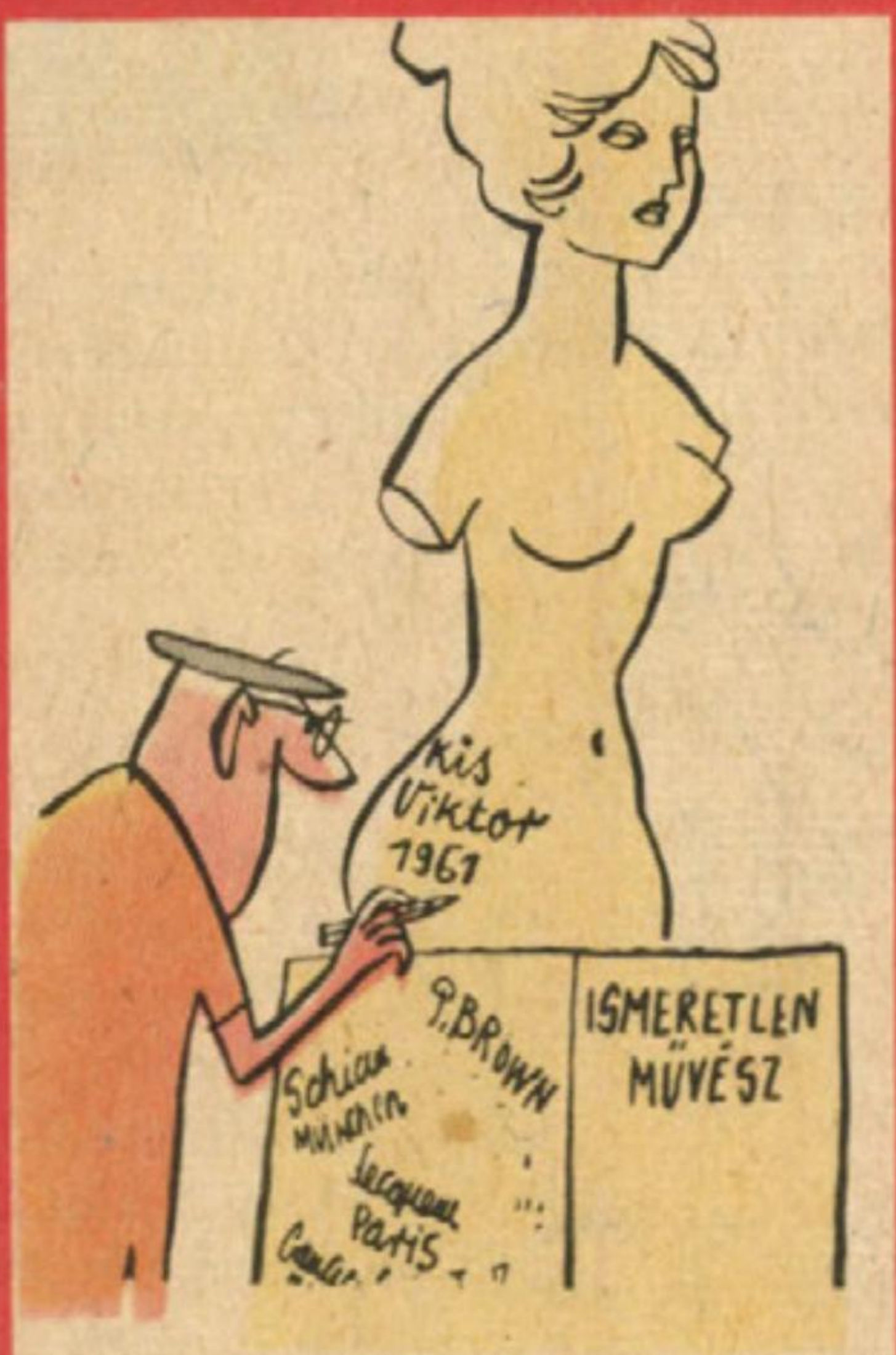

A művész ismeretlen, a túrista ismerős.

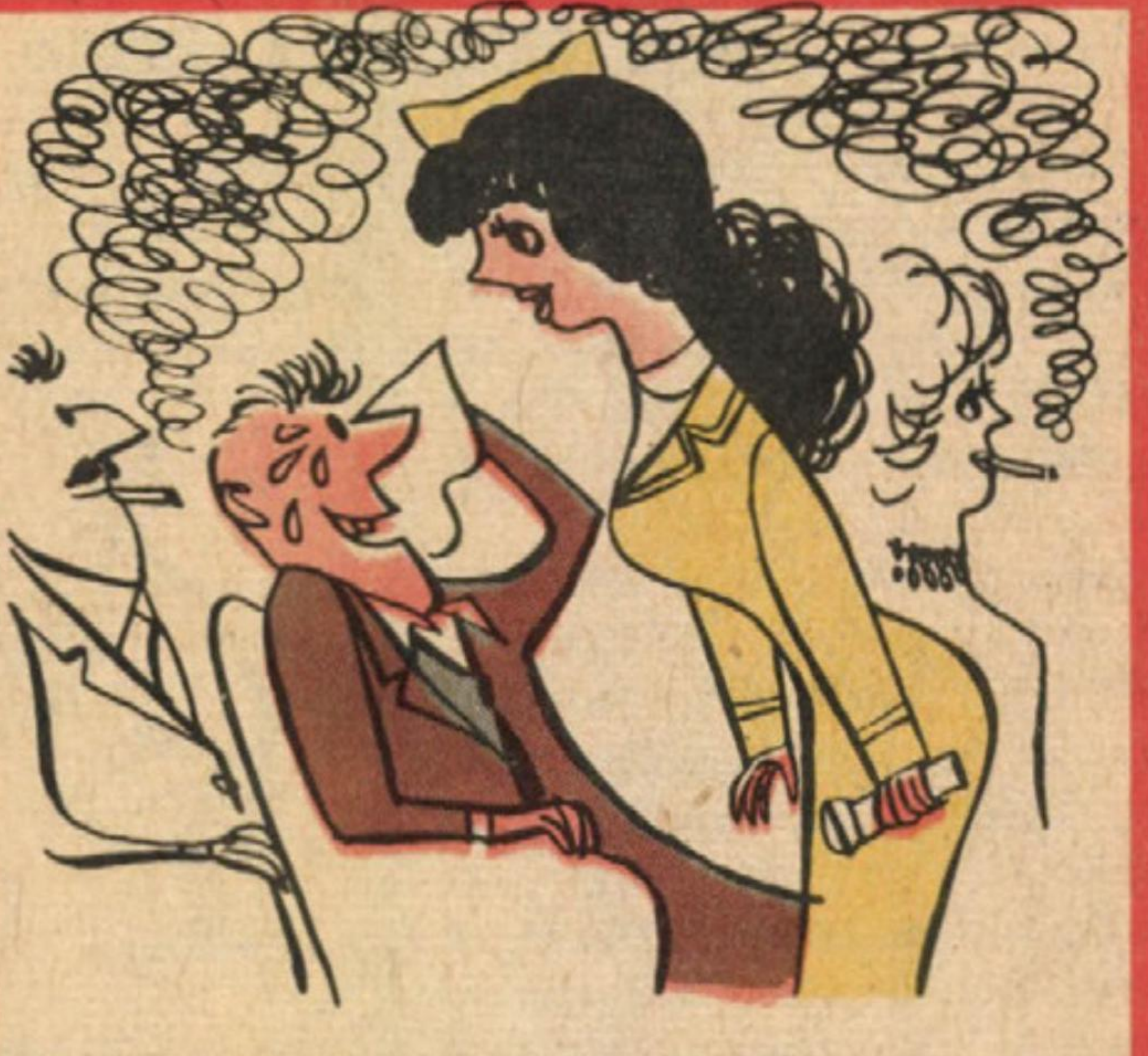

Szabad a dohányzás az olasz mozikban

— Ennyire megható a film?

— Dehogy! Csak nem bírom a cigarettafüstöt!

Divat

Egyik napról a másikra városszerte pánikszerűen elharapóztak a rikító színű, népiesen szólva, „világító" kardigánok!!

A közismert vibráló piros festék, amely eddig csupán a különféle plakátokon vendégszerepelt, most leszerződött divatszínnek, és a pulóverek pár hét alatt úgy elkapták egymástól, mint a skarlátot.

Az őszi modellújdonságnak van előnye is, hátránya is. Például a szürkület beállta után biztonságosabb benne a közlekedés a cikázó gépjárművek között. Viszont csöppet sem csodálkoznék, ha a mozik előcsarnokában nemsokára ilyen tábla figyelmeztetné a közönséget:

„Felkérjük igen tisztelt hölgyvendégeinket, hogy világító ruhadarabjaikat vetítés közben rejtsék véka alá, mert fényük zavarja az előadást!"

(d—th)

Kontra n. é. Közönség

Az utóbbi évek során olyan nagyarányú bíráló hadjárat zúdult ruhatisztító iparunkra, hogy sokszor alig tudtak kimosakodni belőle.

A bírálók zöme huszárosan lovagolta meg a be nem tartott határidőket, amin én nem is csodálkoztam, hiszen lovas nemzet vagyunk vagy mi a szösz! Most viszont, ahogy olvasom a Népszabadságban a „Szivárvány” Ruhatisztító KTSZ felhívását, csodálkozni vagyok kénytelen. Ez a felhívás ugyanis azzal az alázatos kéréssel fordul a nagyérdemű közönséghez, hogy a munka zavartalan biztosítása érdekében a határidőre kitisztított ruhaféleségeiket mielőbb átvenni szíveskedjék. Nem, ez nem lehet igaz! Fel is kerekedtem rögtön, hogy utánanézzek ennek a hihetetlen jelenségnek. A „Szivárvány” Ruhatisztító KTSZ Rottenbiller utcai 41-es boltjában közel ötszáz tétel várja feledékeny gazdáját. Ezek a határidőn jóval túl jutott csomagok minden polcot betöltenek, olyannyira, hogy az újonnan beérkező gúnyáknak albérletet kell biztosítani, amíg valamelyik polc kiürül. Ugyanilyen zsúfoltság jelentkezik a „Patyolat” Baross téri 4-es boltjában is, ahol 180—200 000 Ft tisztítási díjjal fekszenek el a már kitisztított és ottfelejtett ruhaféleségek. Ezek a nagyobb boltok még csak megküzdenek valahogy a ki nem váltott ruhás-csomagokkal, de a kis boltok forgalmát úgyszólván lehetetlenné teszi a nagyérdemű közönség nagyfokú hanyagsága.

Adjuk meg a Patyolatnak, ami a Patyolaté, a Szivárványnak, ami a Szivárványé, és vigyük el tőlük határidőre, ami a miénk!

(bernáth)

Lesújtó vizsgálati eredmény

„Narancsízű lé” című közleményünkben kifogásoltuk a sportpályákon árusított ital minőségét. A Kereskedelmi Minőségellenőrző Intézet megvizsgálta a Népstadionban eladásra került narancsízű „üdítő italt”.

Megállapította, hogy illata és íze csak gyengén jellemző a narancsízű üdítőitalra, és nem felel meg a vendéglátóipar részére kötelező előírásnak. Megállapította azt is, hogy az üdítőitalt nem az előírt tízszeres, hanem közel *húszszoros vízzel* hígították, és ezért a mintával azonos áru forgalombahozatalra nem alkalmas.

A hivatalos vizsgálat adatai igazolják azokat, akik a sportpályákon kifogásolták az üdítő ital rossz minőségét.

A Belkereskedelmi Minisztérium illetékes osztályának sürgős intézkedését kérjük.

SZTK-rendelőben

Kallus László rajza

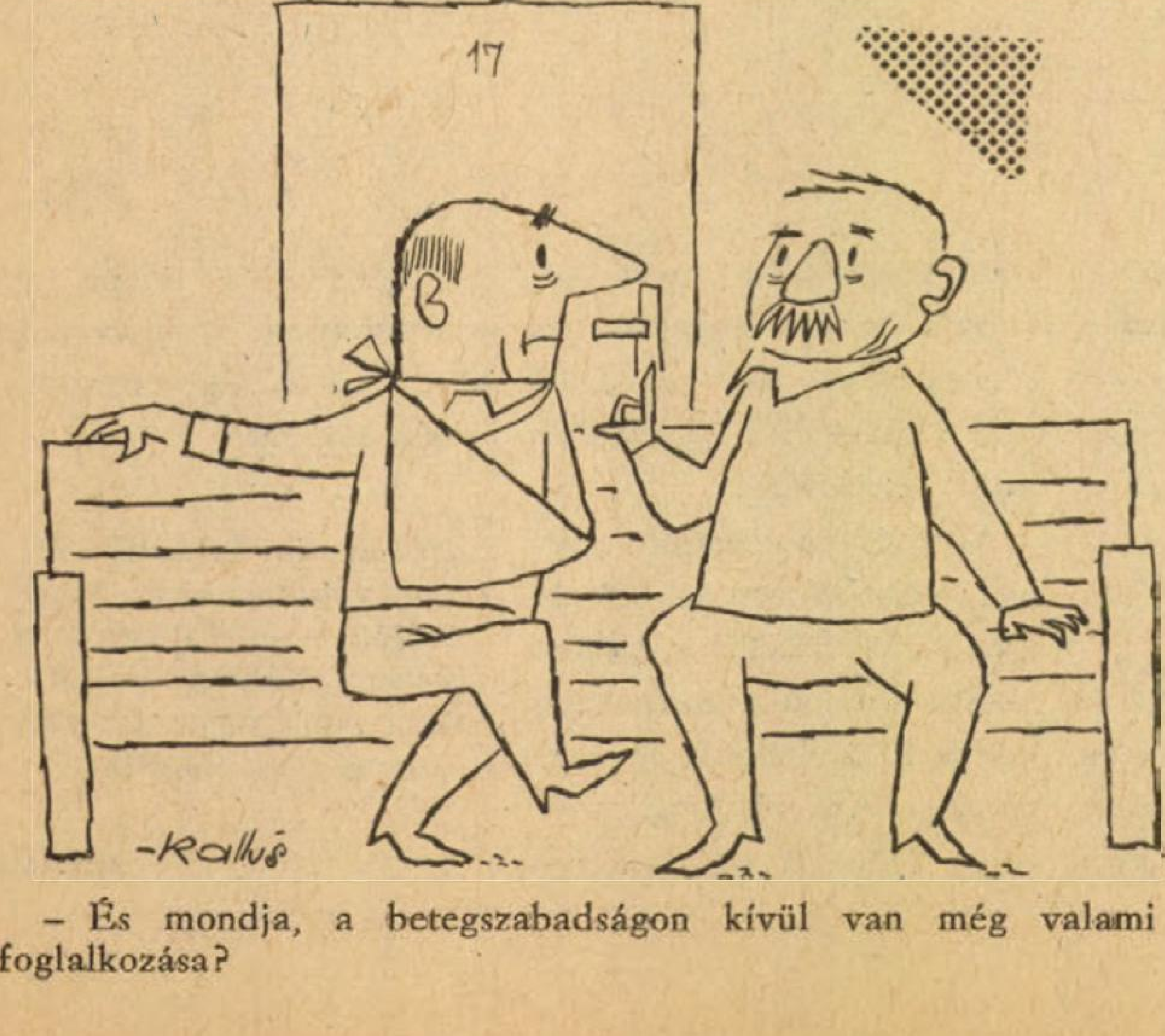

– És mondja, a betegszabadságon kívül van még valami foglalkozása?

Olvasóink leveleiből

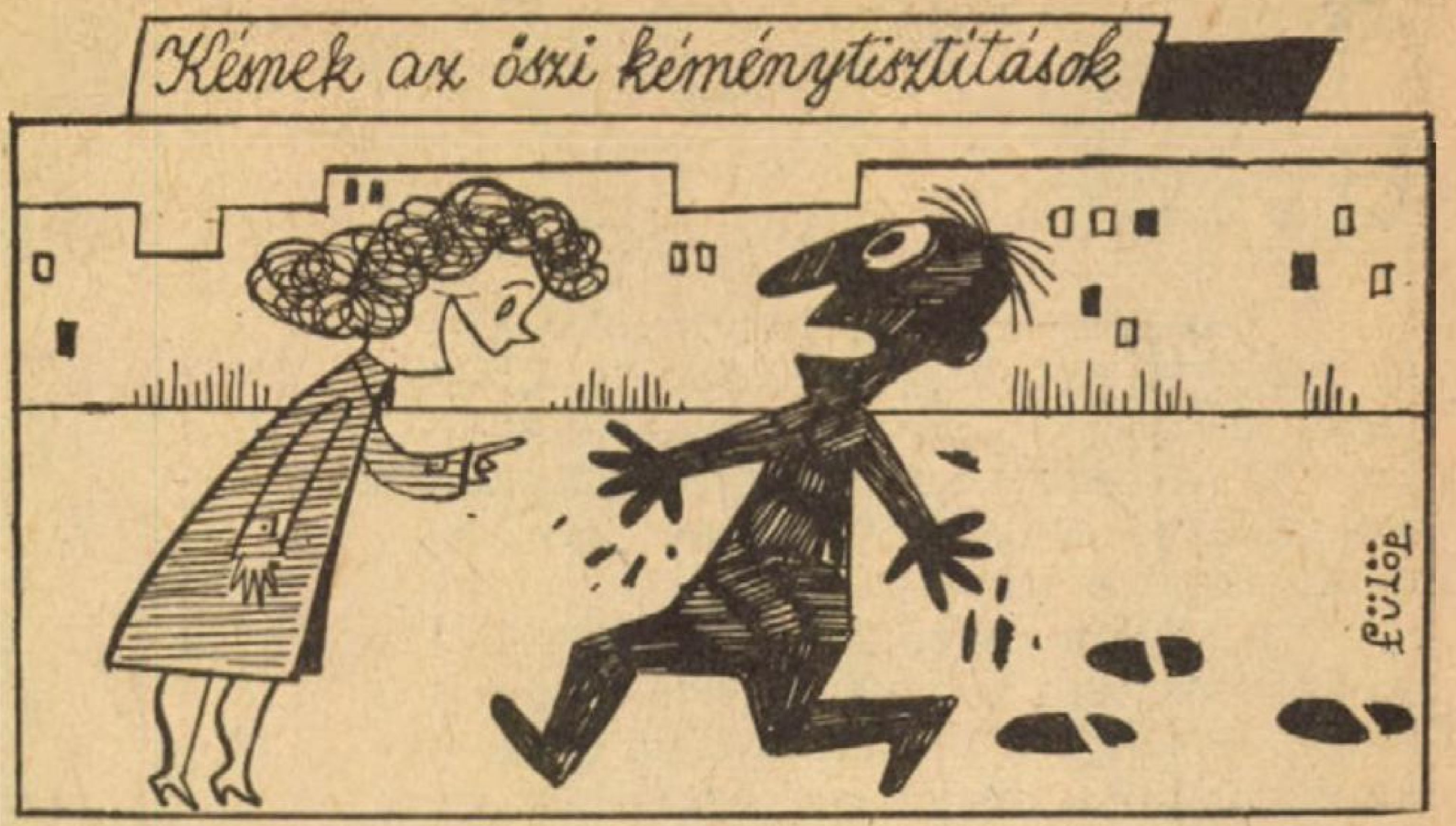

– Kéményseprőt látok, szerencsét találok!
– Bár én találnék egy kéményseprőt!

Hosszú az éjszaka...

A fonyódi Ady Endre utcában lakom. Szeptember 22-én este hazaérve hiába kattintottam fel a villanykapcsolót. Nem gyúlt ki a villany. A szomszédok közölték: már reggel óta nincs villany sem az Ady Endre, sem a szomszédos Uzsoki, illetve Balaton utcákban. Mint megtudtam, azért kellett leszerelni a vezetéket, mert a Szúnyog-szigetet is bekapcsolják a hálózatba. Arra azonban már nem kaptam választ, hogy a leszedett vezetékek mikor kerülnek vissza a helyükre, vagyis Fonyódnak ebben a három utcájában mikor áll helyre a világítás. Mindezek tetejében az említett utcák lakóit nem értesítették megfelelő időben, hogy esetleg hetekig tartó sötétség lesz lakásukban, így a váratlan egyiptomi sötétségre nem is tudtak kellően felkészülni.

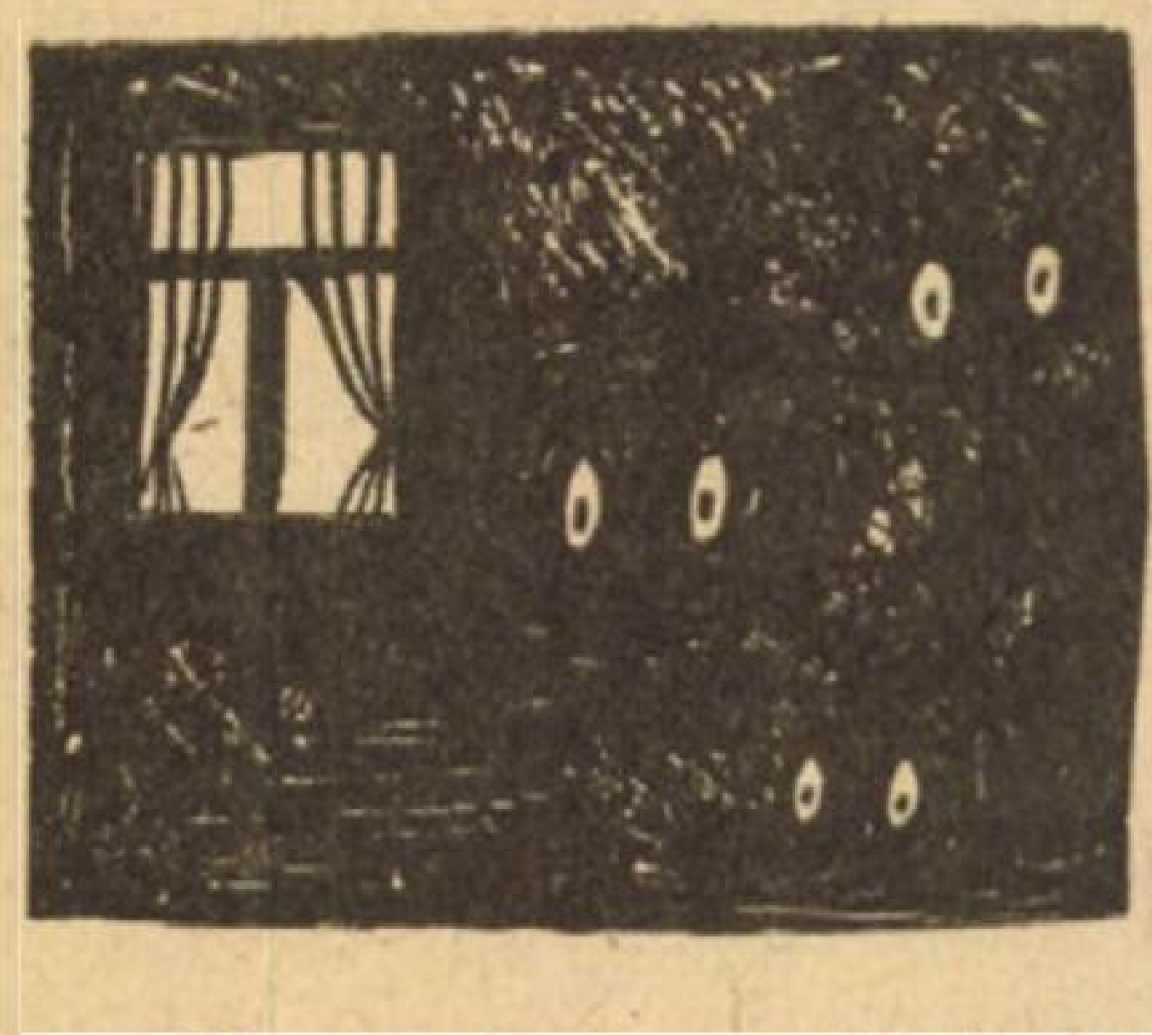

Mikor ezt a levelet írom, 27-én este, már hatodik napja vagyunk világítás nélkül.

Takáts Ilona
Fonyód

MÍNUSZKA ?

Paprikafogyasztó nemzet vagyunk, ezért örül a magyar ember szíve-lelke, ha valami szépet, újat hall erről a pirospozsgás, vitamindús „gyümölcsről”, amiből tekintélyes kivitelünk is van. Paprikában ez ideig leginkább a spanyolok versenyeztek velünk. No de most alighanem alaposan lepipáljuk a spanyolokat, mert dr. Benedek László, a Dél-alföldi Mezőgazdasági Intézetben évtizedes nemesítő munkával olyan paprikát állított elő, amelyiknek a festéktartalma a spanyol paprikáénak éppen a kétszerese.

Ennek a legpaprikásabb magyar paprikának valahol valakik a Minuszka nevet adományozták. Hogy miért éppen Minuszka lett, azt talán még plusz a paprika sem tudná megmondani.

(K—y)

Meghalt a király, nincs kötelezettség?

Ha Bergengóciában meghal vagy lemond trónjáról a király, utóda nyilvánvalóan nem rúghatja fel az előző uralkodó kötelezettségeit. Másként áll a dolog a Rákóczi út 19. szám alatti 90. számú Vas- és Edényboltban, ahol egy 24 forint 50 filléres levásárolható követelésem van, egy visszavitt kályharostély jóvoltából. Amikor végre elhatároztam, hogy levásárlom követelésemet, az üzletvezető kartárs kijelentette, hogy ez a követelésem még az előző boltvezető idejéből származik, akit időközben nyugdíjaztak, forduljak hozzá. Óriási! Mintha Robespierrehez fordultam volna a Bourbonok korából származó követeléssemmel. Lehet, hogy a 90. számú Vas- és Edényboltban fehér lappal új életet kezdenek, nekem azonban a régi követelésemet már csak a szocialista kereskedelem becsülete érdekében sincs jogom feladni, s ezúton hívom fel az illetékesek figyelmét arra, hogy jogos követelésem nem a történelem előtti időkből származik.

Kóbor Vilmos
Bp., VI., Majakovszkij u. 54.

Szerkesztőségben

Hegedűs István rajza

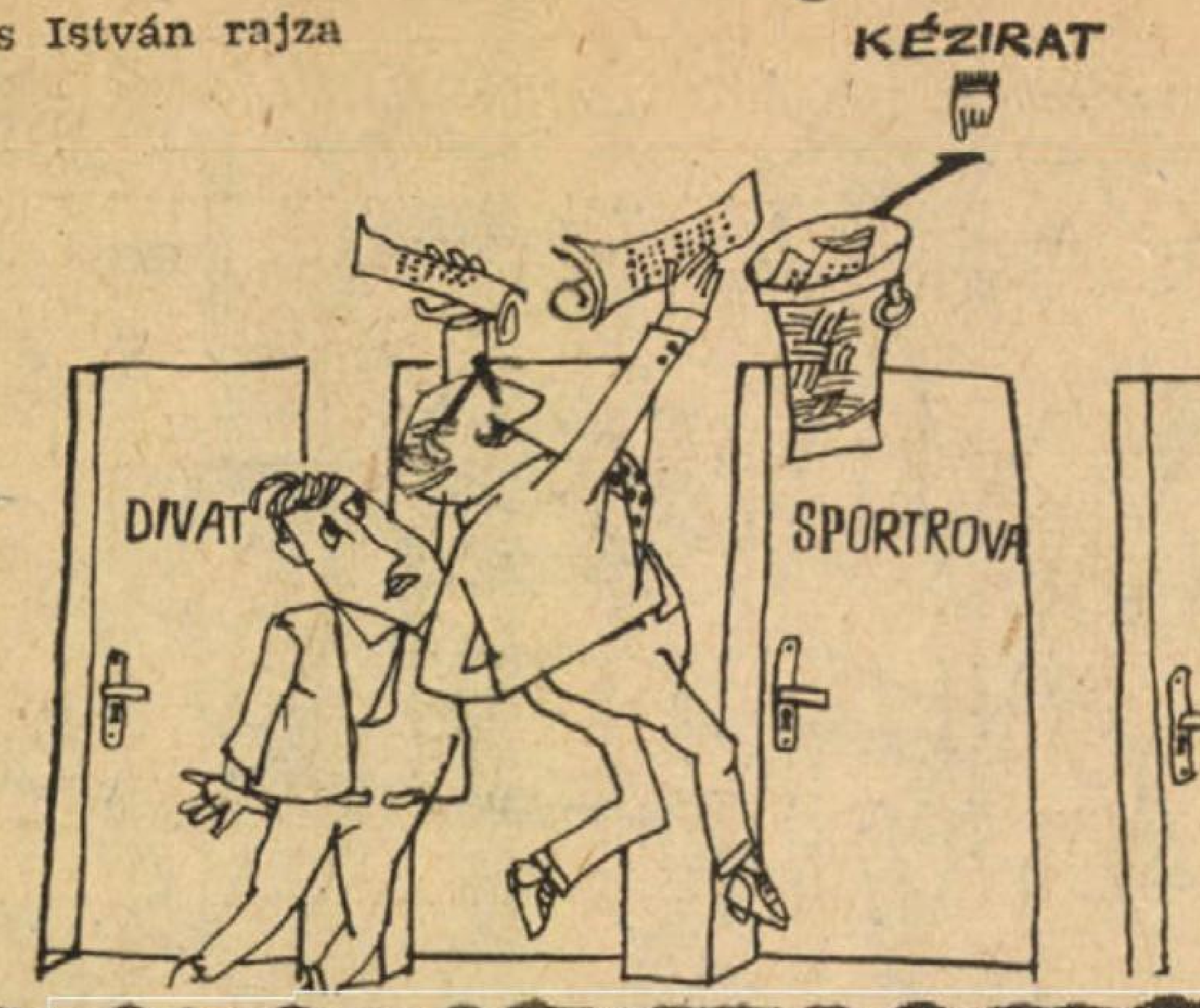

Filmkritika

Pusztai Pál rajza

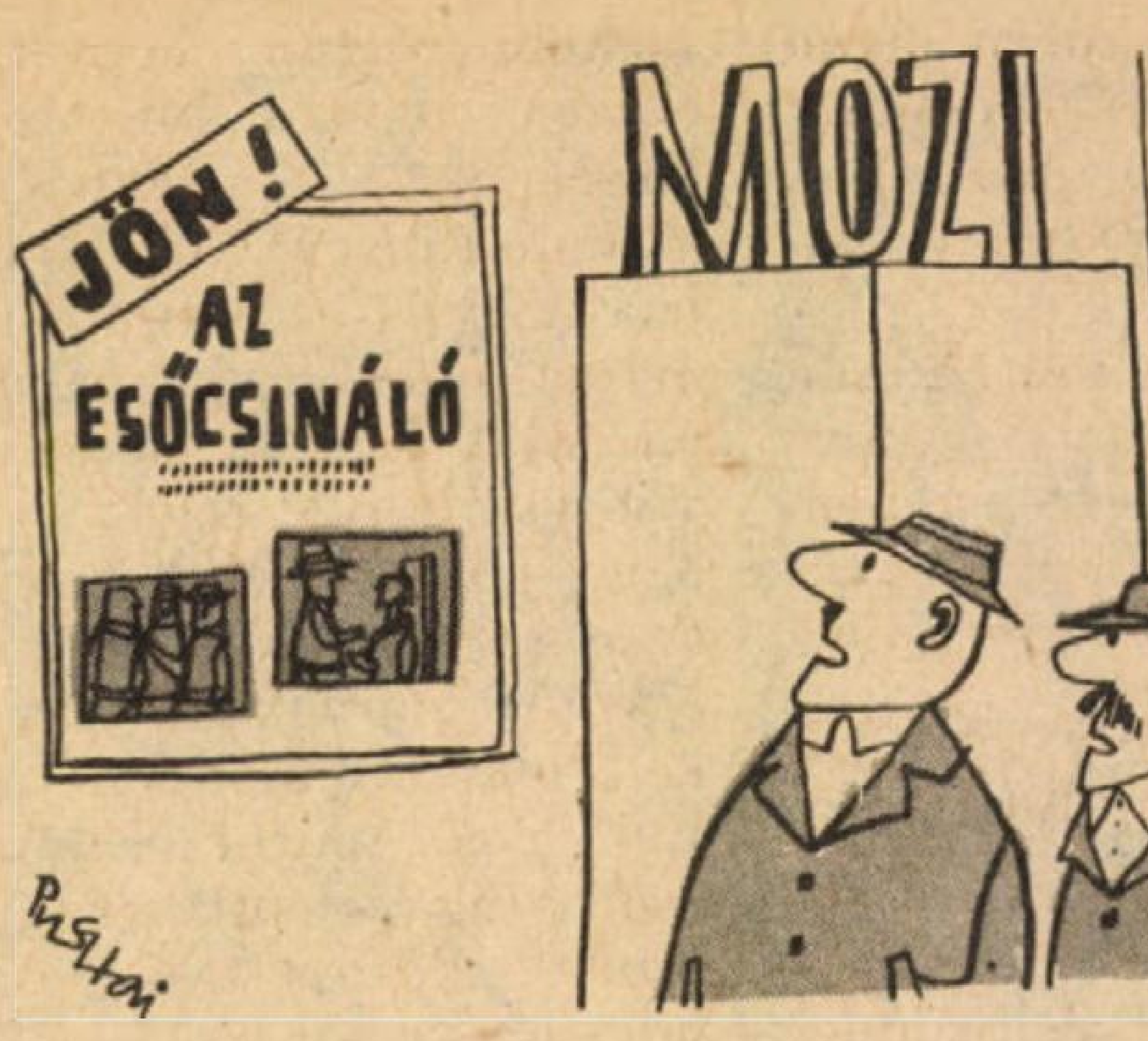

– Előbb is jöhetett volna . . .

Ruhaviselési próba a könnyűiparban

Gerő Sándor rajza

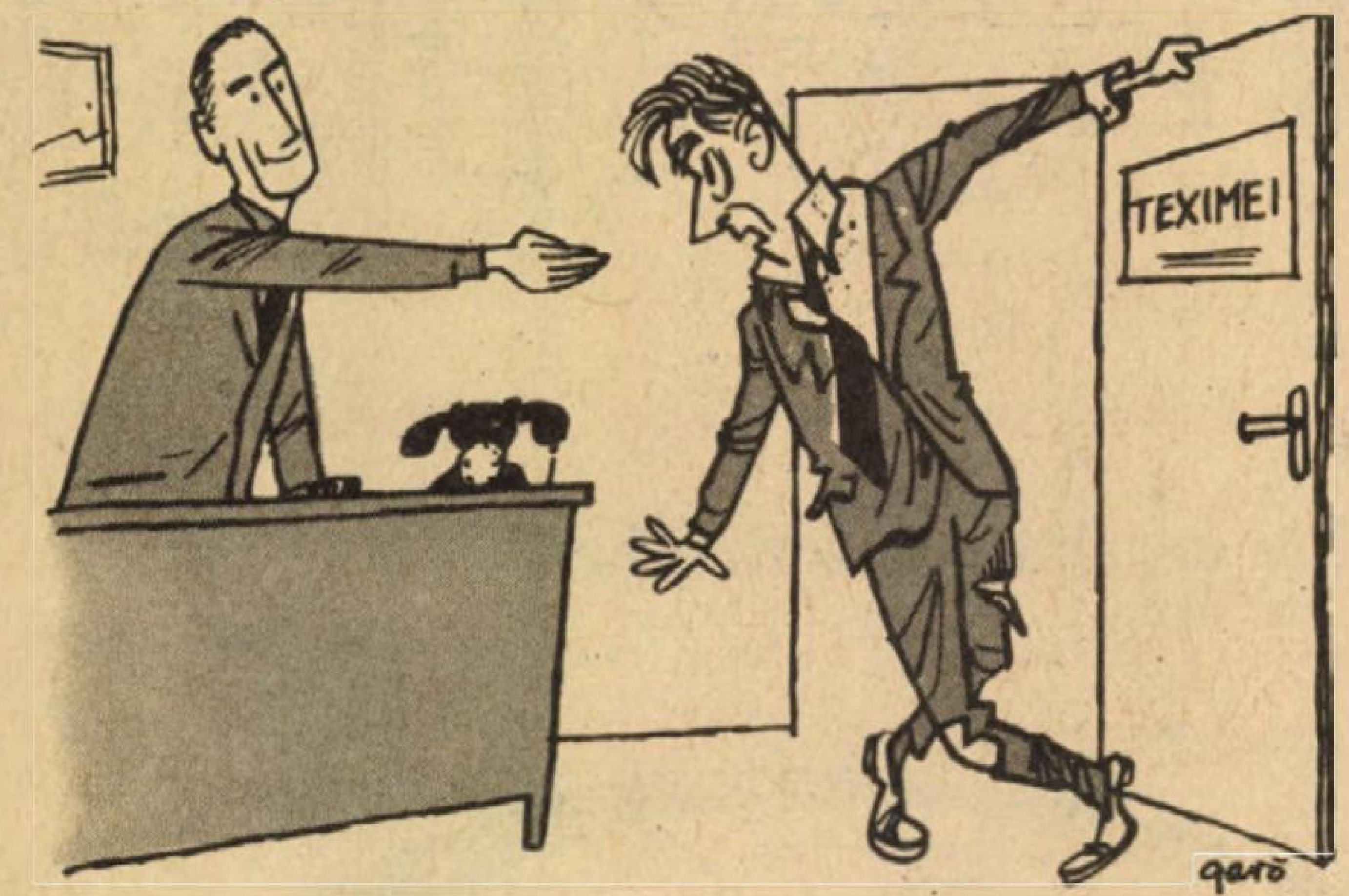

– Rendben van, Kovács kartárs, most még kétszer csúcsidőben utazzék a 6-oson, végig a Nagykörúton . . .

Ideges az igazgató

Erdei Sándor rajza

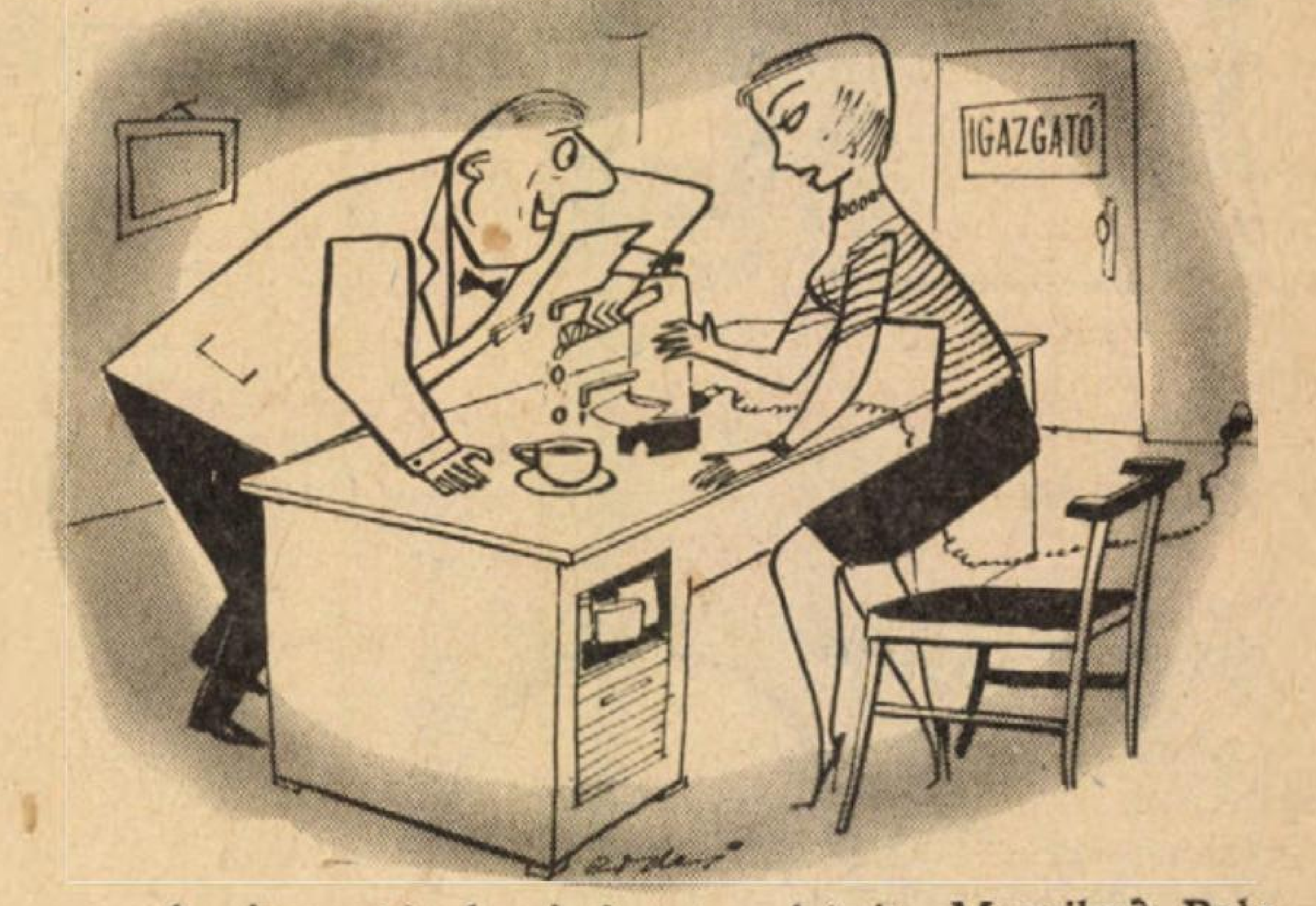

– Az igazgatónak viszi ezt a kávét, Mancika? Beletesszük az andaxint, mert utána megbírálom!

Pesti tudósítónktól

Nemrég cikket írtam a vácrátóti gyönyörű botanikus kertről, s kifogásoltam e tündéri hely propagandájának hiányosságait. Most a Pest megyei Idegenforgalmi Hivatal elküldte nekem azt a rendkívül szerény apró kis prospektust, amelyet ebben az évben adtak ki a botanikai kert népszerűsítése érdekében. Sőt bizonyos szatirikus éllel *száz* példányt küldtek el nekem, hogy belássam hibámat, s vegyem tudomásul, hogy e miniatűr prospektusok révén a vácrátóti botanikus kertet a világhír szárnyaira vette.

Szívesen önkritikát gyakorolok, de nem lett volna helyesebb a prospektusokat olyanoknak elküldeni, akik még nem voltak Vácrátóton? Én készséggel kiállnék a Rákóczi útra és osztogatnék ezekből a hervatag kis prospektusokból, de nem akarom elvenni az emberek kedvét a vácrátóti botanikus kerttől.

*

A Nagyvárad téri Uránia-csillagvizsgálóba egy határozott tekintetű férfi állít be, és így szól:

— Tudnának nekem mutatni valami érdekes csillagot?

*

Van új a nap alatt!

A televízióban kerestem valakit telefonon. A következő választ kaptam:

— Nem tudom adni, házon belül van!

f. l.

Stílszerű felirat

Kaján Tibor rajza

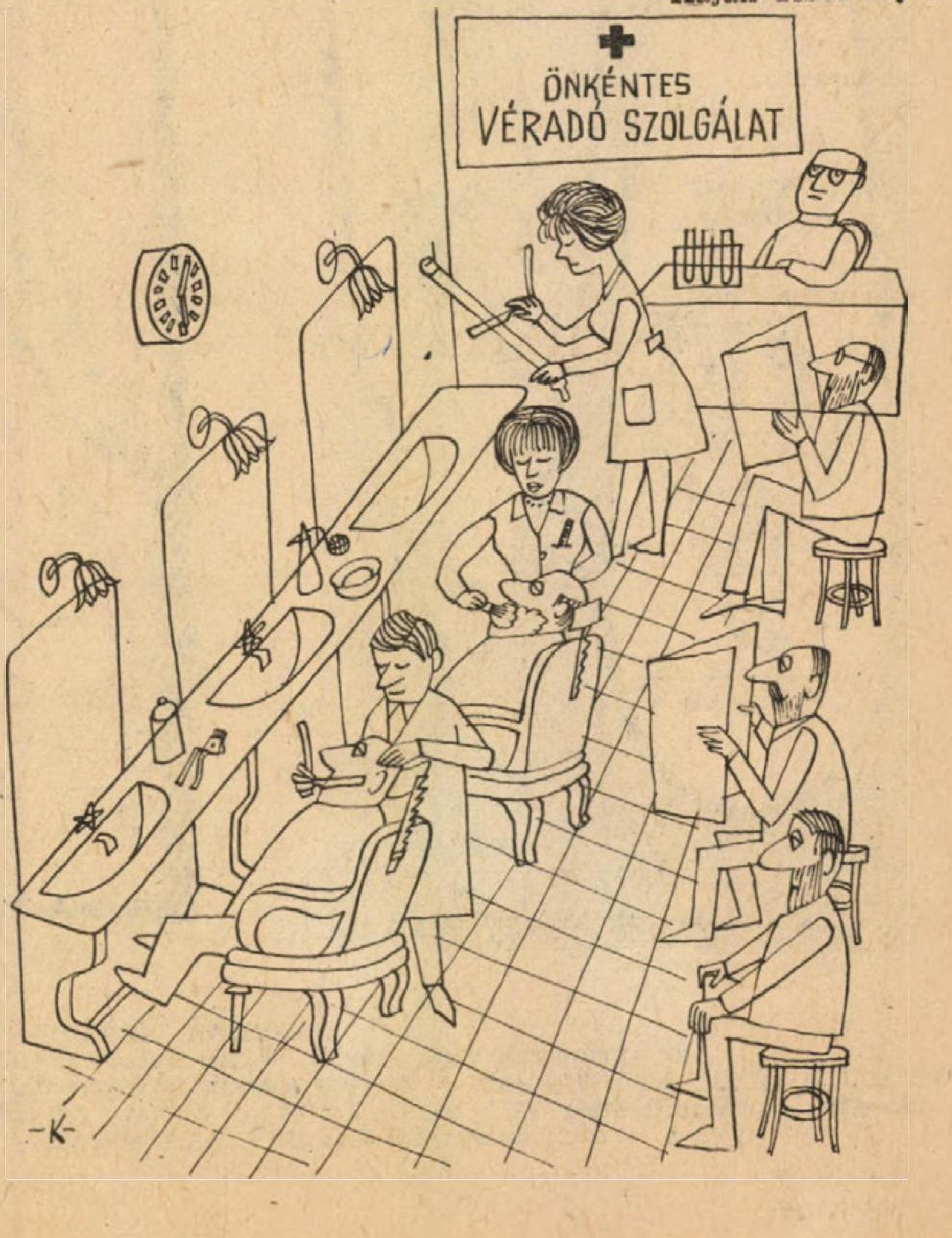

Idegenforgalom egy pesti áruház presszójában

Gerő Sándor rajza

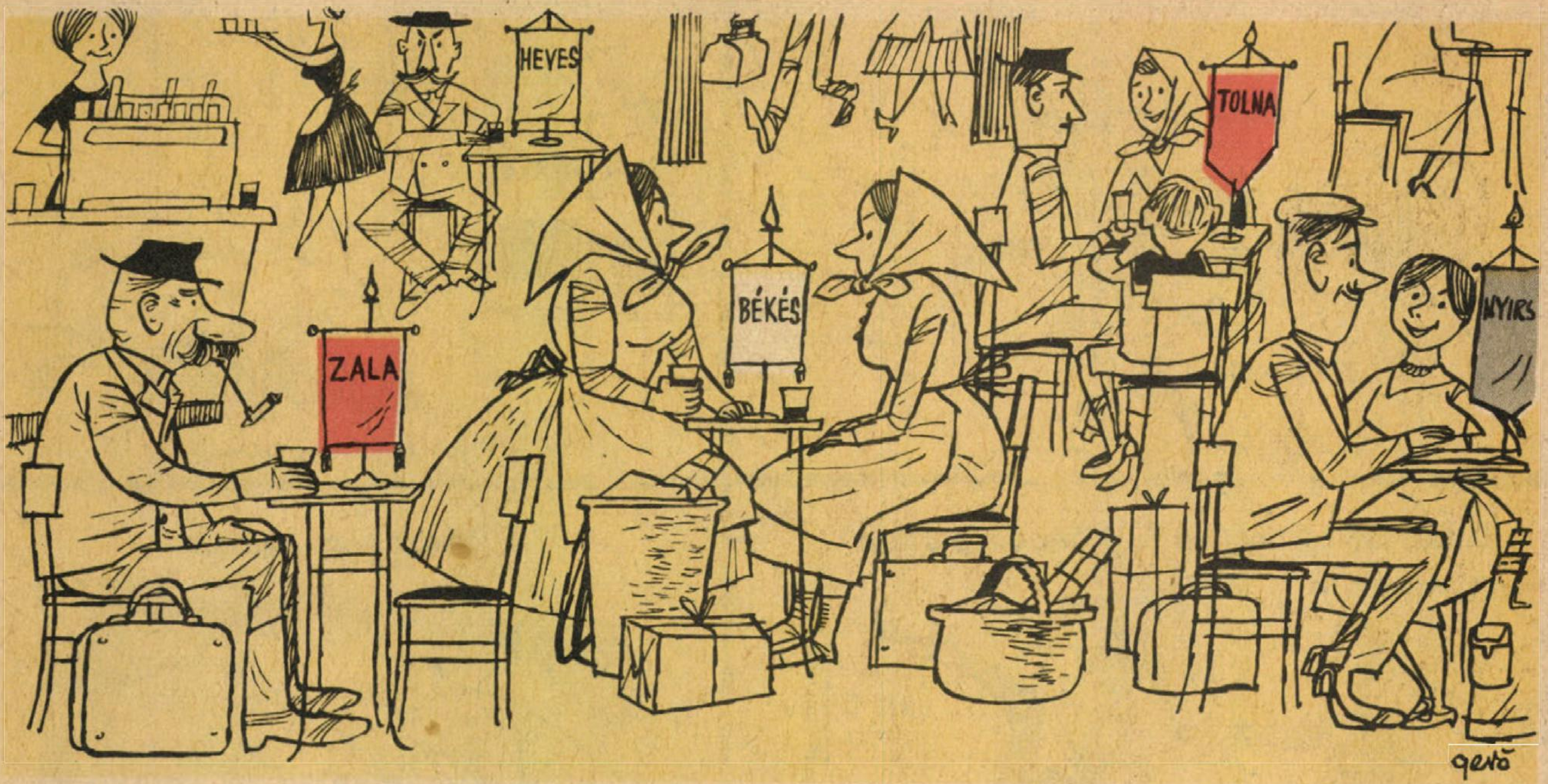
HEVES
ZALA
BÉKÉS
TOLNA
NYIRS
gerő

Vetkőzős töltőtoll...

Hegedűs István rajza

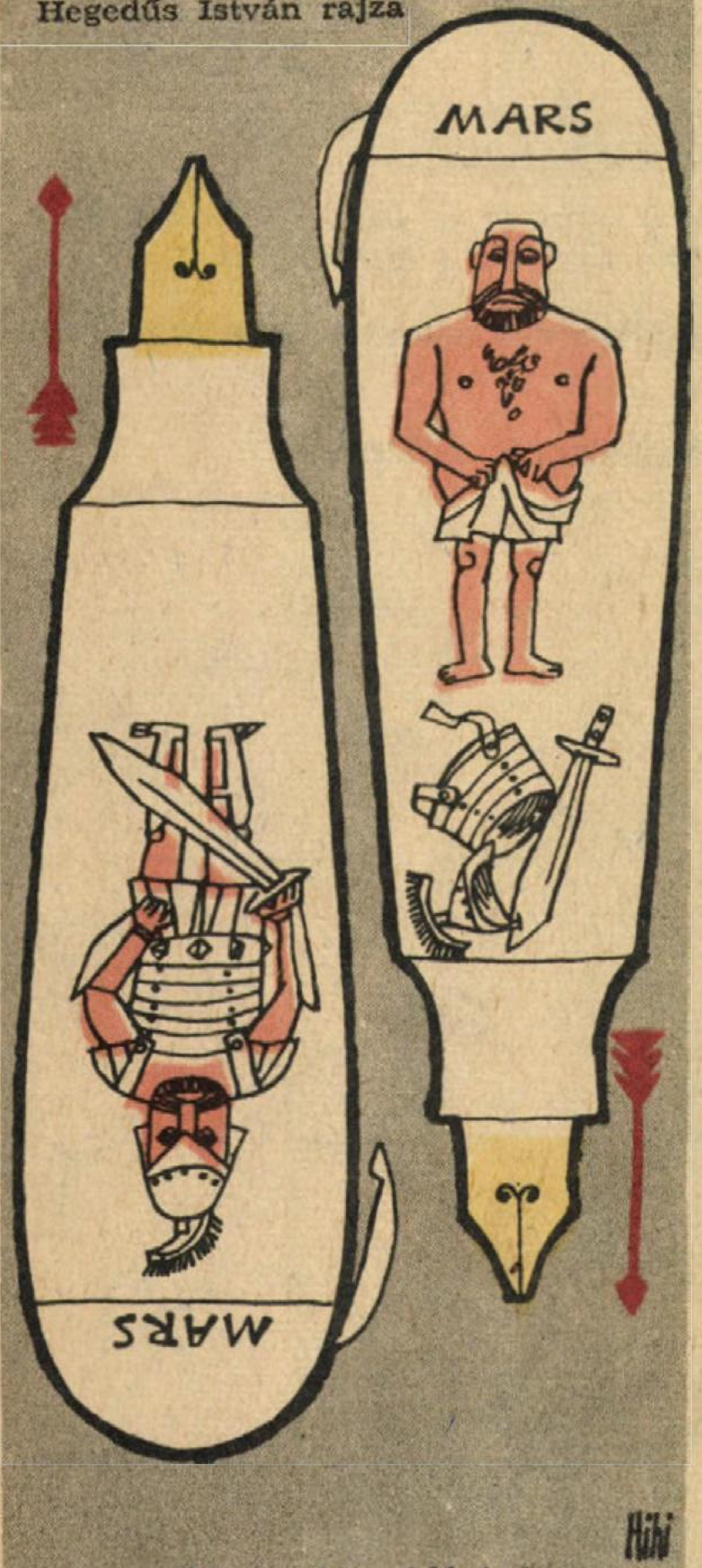
MARS
MARS
Hihi

... a leszerelés aláírására

Le az öncélú tetoválással!

Kaján Tibor rajza

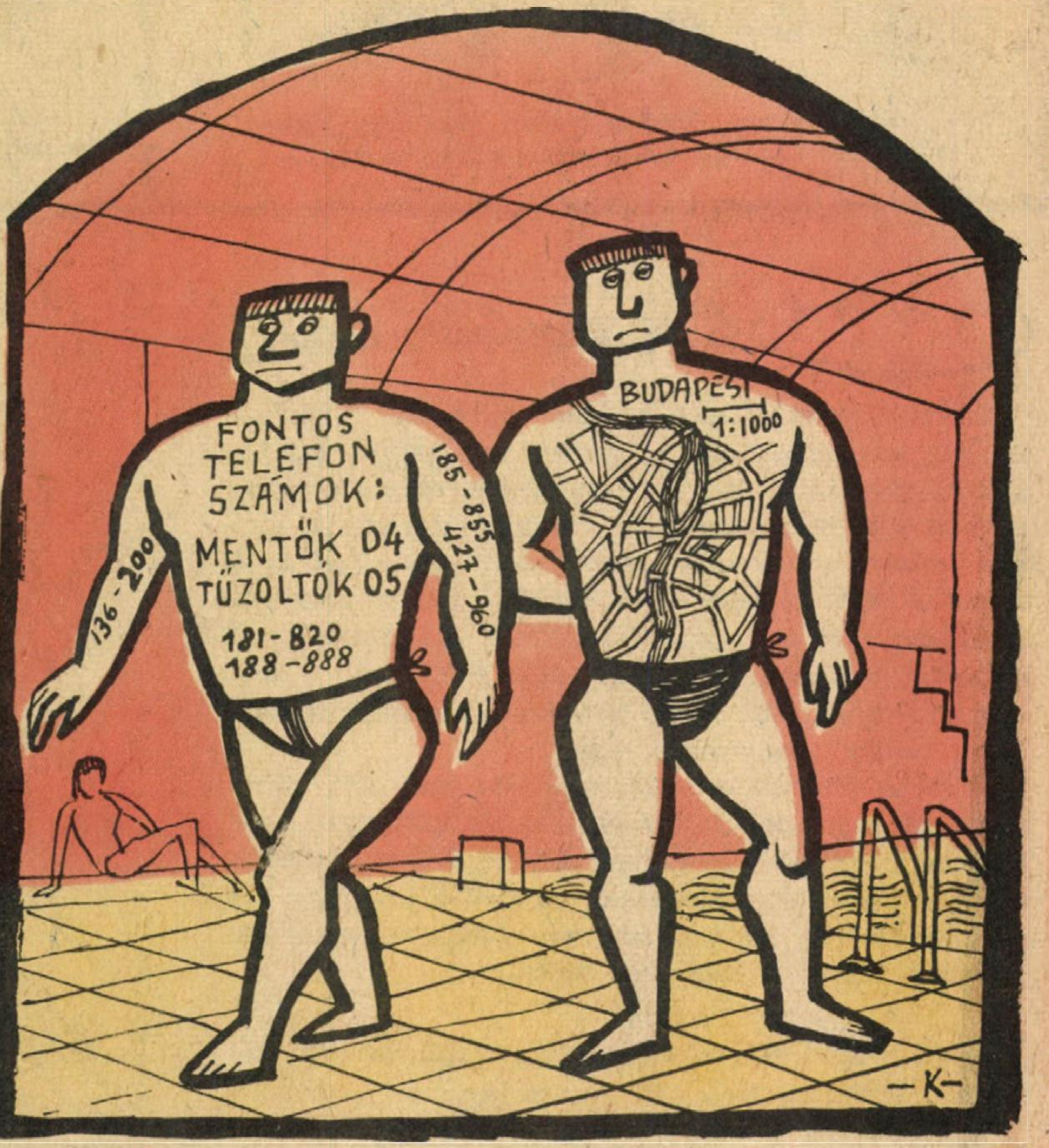
FONTOS
TELEFON
SZÁMOK:
MENTŐK 04
TŰZOLTÓK 05
181-820
188-888
136-200
185-855
427-960
BUDAPEST
1:1000
-K-

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza ter 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 61.4990 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.